Христос рождається! Славімо Його!

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK

РІК CXIII П'ЯТНИЦЯ, 6 СІЧНЯ 2006 РОКУ ЧИСЛО 1 VOL. CXII FRIDAY, JANUARY 6, 2006 No. 1

Події і люди 2005 року в Україні

КИЇВ. – Рік 2005-ий, виглядає, був роком затишшя після буремного 2004-го і перед насиченим 2006-им. Можливо, тому він не залишив особливого сліду в серцях українців.

Принаймні подією року вони назвали Помаранчеву революцію, яка відбулася ще в листопаді 2004 року.

Як свідчать результати опитування, події Майдану й досі залишаються головною подією для 26 відсотків українців.

Найгучніша подія цього року – відставка Кабінету міністрів Ю. Тимошенко і заміна його на уряд Ю. Єханурова запам'яталася вдвічі меншій кількості опитаних (13,7 відс.). А для 11,3 відс. й досі головною подією залишаються вибори президента.

Питання було відкритим – тобто, респонденти самі пропонували свій варіянт відповіді, а не обирали його з підготованого списку. Отже, їхній вибір не був обмежений.

Питання: „Яка подія заслуговує звання „Найважливіша подія 2005 року в житті країни"?

Головний економічний успіх минулого року – продаж „Криворіжсталі" – справив враження лише на 6,9 відс. українців.

Дві наступні позиції у списку також посіли економічні події – 6,5 відс. відзначили погіршення рівня життя, а 3,9 відс. порадіЛи з підвищення платень і пенсій та з виплат Ощадбанку.

Зустріч „Україна-ЕС" і отримання Україною статусу ринкової економіки, що відбулися на початку грудня, відзначили 2,1 відс. українців. А от весняне „Евробачення" справило враження лише на 1,9 відс. опитаних.

В номінації „Людина року" перемогла експрем'єрка Юлія Тимошенко. 22,6 відс. опитаних вважають, що саме вона гідна такого титулу.

Друге місце в цій номінації посів Президент Віктор Ющенко. Його відзначили 19,6 відс. опитаних. Розрив між ним та Ю. Тимошенко перебуває в межах статистичної похибки, тому Президент теж може вважатися „Людиною року". Трійку „персон року" замикає провідник Партії реґіонів Віктор Янукович (13,9 відс.). Решта претендентів на титул „Людини року" значно відстали. Водночас кожен реґіон обрав собі свого героя. В центральному реґіоні 39 відс. вирішили, що „Людиною року" заслуговує бути Ю. Тимошенко. На другому місці – В. Ющенко (19,3 відс.), третій Олександр Мороз (5,4 відс.).

В південно-східньому реґіоні переміг Віктор Янукович з 25 відс. На другому місці – Президент Віктор Ющенко (13 відс.), третя – Ю. Тимошенко (9,3відс). Мешканці західнього реґіону „Людиною року" обрали Віктора Ющенка (34,5 відс.) та Юлію Тимошенко (30,8 відс.). Третій тут – міністер внутрішніх справ Юрій Луценко (4,1 відс.). Водночас разом з титулом „Людина року" Президент Віктор Ющенко отримав пальму першости і в іншій номінації, значно неприємнішій. Половина населення України назвала президента „розчаруванням року" (51,2 відс). На другому місці – Юлія Тимошенко (19,5 відс.), на третьому – Петро Порошенко (7,5 відс.).

Незважаючи на розчарування в Президенті, його промову в Новорічну ніч хотіла слухати більшість населення України (61,6 відс). Як відомо, серед них був навіть Віктор Янукович.

„Українська правда"

Україна не поступилася у „газовій війні"

Президент України Віктор Ющенко на зустрічі, присвяченій постачанню газу до України в Києві 2 січня 2006 р. Фото УНІАН

ПАРСИПАНІ, Н. ДЖ. – 4 січня Україна та Росія домовилися про розв'язання суперечки стосовно ціни на газ. Керівники української компанії „Нафтогаз" і російського „Газпрому" оголосили у Москві, що узгодили нові ціни, які враховують транспортування Україною російського газу до Европи. Українські урядовці називають домовленість своєю перемогою.

За словами голови „Нафтогазу" Олексія Івченка, Україна купуватиме газ по 95 дол. за тисячу кубометрів. Складна угода передбачає змішування російського газу з туркменським і казахським газом, що дозволить Україні платити значно менше, ніж заявлена нова російська ціна 230 дол. за тисячу кубометрів, і на 10 долярів більше, ніж гранична ціна, заявлена українською стороною.

Ціна транзиту виросла на 50 відсотків. У передноворічному інтерв'ю Президент України В. Ющенко говорив про ціну 80 дол. за тисячу кубометрів газу та 1.75-1.8 дол. за транзит 1 тис. кубометрів на 100 км. За домовленістю, ціну транзиту встановили на рівні 1 долар 60 центів.

Голова російського „Ґазпрому" А. Міллер назвав домовленість вигідною і для його компанії, а представник „Ґазпрому" С. Купріянов сказав, що поведінка компанії в цій ситуації може лише зміцнити репутацію „Ґазпрому".

Так завершилося складне, напружене тритижневе протистояння. Ще напередодні учасники „газових" переговорів між Росією і Україною не мали компромісного рішення. Першого січня Москва перекрила постачання газу українським споживачам. Блакитне паливо і далі надходило в українську газотранспортну систему, але тільки в межах, необхідних для його пропомповування до Европи.

Ультиматум щодо припинення постачання газу був здійснений після того, як Україна не прийняла останньої російської пропозиції, яку висловив 31 грудня В. Путін. Російський президент запропонував українським „братам" старі ціни на газ у першому кварталі нового року, за умови підписання контракту, згідно з яким, починаючи з другого кварталу, українці платитимуть 230 долярів за тисячу кубів газу.

У своїй відповіді, відісланій за годину до новорічної півночі, Київ заявив, що готовий з другого кварталу перейти на ринкову ціну. Одначе, формулювання „ринкова ціна" російську сторону не влаштувало, і відповідь розцінили як відмову.

Невдячна відмова від щедрої російської пропозиції, пригрозив речник „Ґазпрому" С. Купріянов, обернеться катастрофічними наслідками для української економіки.

Міністерство закордонних справ Російської Федерації звинуватило Київ у „свідомому зриві переговорного процесу". Як було сказано у виданій 1 січня заяві, „нинішня українська влада свідомо вирішила зірвати переговорний процес з метою маніпулювання внутрішньополітичною ситуацією, включно з термінами парляментських виборів".

В Україні для координації дій у газовій сфері було створено оперативний штаб на чолі з прем'єром Юрієм Єхануровим. На своє перше засідання штаб зібрався 1 січня. Після закінчення наради, коментуючи газову проблему журналістам, Президент України Віктор Ющенко нагадав, що ціна російського газу для Білорусі становить 48 долярів, країн Балтії – 120 долярів, країн Закавказзя – 110 долярів, тому пропонована для України ціна в 230 долярів неприйнятна.

В. Ющенко запропонував накласти мораторій як на ціну газу, так і на ціну його транзиту

(Продовження на стор. 3)

Президент Росії В. Путін Фото УНІАН

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Затверджено Державну програму розвитку Збройних Сил

КИЇВ. – 28 грудня Президент України В. Ющенко підписав Указ про затвердження Державної програми розвитку Збройних Сил України на 2006-2011 роки. „Після схвалення цього документу ми можемо впевнено говорити, що Збройні Сили України мають стратегічну перспективу розвитку на наступні 6 років, і це зформульовано в абсолютно конкретних параметрах", – зазначив міністер оборони України Анатолій Гриценко. В цьому документі окреслено, які військові частини залишаються, які скорочуються, за який час, які ресурси для цього залучаються. Ці пляни будуть підкріплені бюджетним фінансуванням на 2007-2011 роки.

Українці показали в штаб-квартирі ООН Різдвяну виставу

НЮ-ЙОРК. – З нагоди Різдва американські українці показали 20 грудня в штаб-квартирі ООН виставу „Радуйся, земле!", яку підготувала за сприяння Генерального консульства України в Ню-Йорку і Постійного представництва України при ООН самодіяльна театральна група, створена українським культурно-мистецьким об'єднанням „Сила духу" з Філядельфії. Такий показ став вже традиційним: кожного року в Різдвяні дні українські актори-аматори, наймeншому з яких всього три роки, радують дипломатів яскравими строями й дійством-феєрією за мотивами біблійної історії народження Ісуса Христа й давніх українських звичаїв і традицій. Вистава „Радуйся, земле!" була побудована на поєднанні біблійних переказів з історією України, тому на сцені водночас з'являлися цар Ірод і княгиня Ольга, святий Йосип і князі Володимир, Роман та Ярослав. Режисери-постановники вистави Дана та Роман Луні вплели у дійство й мотив єднання українців всього світу. Цього року самодіяльну театральну групу об'єднання „Сила духу" Український фонд культури та міжнародний фонд "Україна-3000" запросили до Києва, де в театрі опери та балету вони покажуть свій новий різдвяний спектакль „Мир і спокій вашому дому".

Про невідкладні заходи щодо відродження „Софії Київської"

КИЇВ. – Президент України В. Ющенко 31 грудня доручив урядові здійснити комплекс заходів щодо відновлення Національного заповідника „Софія Київська". Передбачається на 2006 – 2008 роки плян науково-дослідних та ремонтно-реставраційних робіт, зокрема будівлі собору, брами Заборовського та будинку митрополита, благоустрій території архітектурного ансамблю Софійського собору, відселення осіб, які проживають на території архітектурного ансамблю, а також переміщення з неї організацій, діяльність яких не відповідає функціональному призначенню заповідника.

Росія підвищила мито на імпорт труб з України

МОСКВА. – Уряд Російської Федерації 31 грудня вирішив установити п'ятирічне антидемпінгове мито на імпорт з України обсадних, казанових, помпово-компресорних, нафтогазопровідних і гарячодеформованих, а також підшипникових труб. Росія встановила мито на труби, країною походження яких є Україна, у розмірі від 11.3 до 55.3 відс. від митної вартости.

В. Ющенко відвідав Центральну синагогу

КИЇВ. – Президент України В. Ющенко 28 грудня відвідав Центральну синагогу у Києві, де кияни-юдеї відзначали своє релігійне свято Ганука. Президент привітав їх з цим святом і підкреслив, що докладе всіх зусиль, аби представники усіх національностей та віросповідань в Україні мали можливість зберігати і розвивати свої традиції, культуру, мову.

Лише 4 відс. киян читають українські книжки

КИЇВ. – Опитування, проведене соціологічною службою агентства УНІАН 31 грудня виявило, що лише 4 відс. киян постійно читають книжки українською мовою, при цьому 45 відс. востаннє читали українську книжку кілька місяців тому. На запитання „Книги скількох сучасних українських письменників ви читали?", 39.8 відс. опитаних відповіли, що двох-трьох, а 1.3 відс. опитаних киян читали книги понад 20 сучасних українських авторів. Опитано 1500 киян.

В Україні буде створено фільм „Лис Микита"

КИЇВ. – В Україні буде створено 26-серійний мультсеріял „Лис Микита" за твором Івана Франка. Це передбачено пляном святкування 150-річчя від дня народження письменника, який народився 27 липня 1856 року. Ці заходи можна умовно поділити на три бльоки: популяризація творчости та життєвого шляху Івана Франка, „академічні" заходи та заходи з розвитку інфраструктури. Буде видано трихтомник найвідоміших творів І.Франка, напрацьований у Дрогобичі, розпочнеться створення повного зібрання творів письменника на цифрових електронних носіях. Плянується збудувати автошлях у селі Нагуєвичі та газифікувати це село, завершити капітальний ремонт Львівського літературно-меморіяльного музею Івана Франка.

Нова школа у чорнобильській зоні

ЖИТОМИР. – 29 грудня в одному з найбільш постраждалих внаслідок аварії на ЧАЕС регіонів – Житомирщині, у селі Новий Дорогинь Народицького району, відкрили нову загальноосвітню школу. Після трагічного 1986 року у будь-яке будівництво об'єктів на забрудненій території ніхто не ризикував вкладати кошти. Відтак через 20 років після Чорнобильської катастрофи це фактично перша школа, збудована в області. У майбутньому школу поповнять учні з сусідніх сіл Народицького району. Для їх перевезення цього року буде придбано шкільний автобус.

На гірськолижному курорті загинула українка

ПАЛАНДОКЕН, Туреччина. – На турецькому гірськолижному курорті Паландокен 3 січня загинула громадянка України – 28-річна Світлана Вірастюк. Її накрила снігова лавина. „Побачивши лавину, ми встигли врятуватися і крикнули Світлані, проте вона на той час уже була під снігом", – розповіли очевидці. За їх словами, вони не знали, що їздять в забороненому для цього місці.

Віталій Кличко повернувся в бокс

КИЇВ. – Екс-чемпіон світу серед професіоналів Віталій Кличко 26 грудня був обраний почесним президентом Федерації боксу України (ФБУ). За кандидатуру Віталія Кличка проголосували на конференції делеґати 19-ти обласних федерацій боксу з 22, які зареєструвалися. Виконуючим обов'язки президента ФБУ обраний Юрій Андрійчук.

Китайські вантажівки з Кременчука

КРЕМЕНЧУК, Полтавської обл. – У січні Кременчуцький автоскладальний завод плянує розпочати випуск двох нових моделей китайських вантажівок „FAW". Це будуть двотонна і чотирихтонна вантажівки. З другої половини 2006 року розпочнеться складання й тягачів.

Прикордонники контролюватимуть Чорне та Азовське моря

КИЇВ. – З 1 січня 2006 року українські прикордонники у безперервному режимі почали контролювати обстановку у Чорному та Азовському морях та на річкових прикордонних ділянках. У перший день нового року в Україні розгорнута мережа оперативно-інформаційних центрів. Сучасне обладнання, у тому числі й супутникове стеження, дозволить прикордонникам відстежувати обстановку у внутрішніх водах, територіяльному морі, на річкових прикордонних ділянках, у морській економічній зоні України. Зібрана в реґіонах інформація „акумулюватиметься" в головному оперативно-інформаційному центрі, який розташовано у Києві.

Нова пам'ятна монета „Рік собаки"

КИЇВ. – Національний банк України, розпочинаючи серію „Східній календар", увів в обіг 4 січня пам'ятну монету „Рік собаки" номіналом 5 гривень. Монета присвячена одній з тварин східного календаря, який засновано на дванадцятирічному циклі Юпітера – найбільшої плянети Сонячної системи. На реверсі монети зображено собаку в оточенні стилізованого рослинного орнаменту. Над цією композицією і під нею розміщено абрисні фігурки всіх 12 символів східного календаря. Пам'ятна монета є дійсним платіжним засобом України та обов'язкова до приймання без будь-яких обмежень .

Розбився російський літак

ХАРКІВ. – На озері „Комсомольське", під Харковом, 2 січня зазнав катастрофи літак „Hawker HS-125-700" авіокомпанії „Авком" (Москва), що летів чартерним рейсом з летовища „Шереметьєво" (Москва) до Харкова. При наближенні до летовища літак почав втрачати висоту, впав в озеро і затонув в трьох кілометрах від злетно-посадкової смуги Харківського летовища. На місці катастрофи знайдені тіла двох пілотів і бортпровідниці.

Ще одне вбивство у Львові

ЛЬВІВ. – Начальник управління транспорту і зв'язку Львівської міської ради Ярослав Вовчак, чий автомобіль підпалили 20 грудня, помер у шпиталі. Внаслідок кинутої запальної суміші до авта Я. Вовчак отримав понад 70 відсотків опіків тіла. Йому зроблено дві операції, але медики були безсилі: Я. Вовчак помер увечорі 27 грудня. Двоє невідомих кинули у службове авто, в якому перебував посадовець, займисту речовину і запальничку, внаслідок чого в авті виникла пожежа. За фактом підпалу, а тепер смерті чиновника, прокуратура порушила кримінальну справу. За однією з версій правоохоронців, основна причина замаху на життя чиновника – службова діяльність загиблого.

Суд ухвалив рішення вислати І. Дем'янюка з США

ВАШІНҐТОН. – Наприкінці грудня суддя в Сполучених Штатах Америки ухвалив рішення про депортування до України Івана Дем'янюка, якого звинувачують у тому, що він був наглядачем в концентраційному таборі під час Другої світової війни. Сам І. Дем'янюк стверджує, що був в таборі не охоронцем, а в'язнем. Іван-Джон Дем'янюк, якому тепер 85 років, понад 30 років боровся за право залишитися в США. Це була довга та тяжка юридична боротьба. Адвокат Джона Дем'янюка заявляв, що депортувати його клієнта до України – це все одно, що кинути його в озеро з акулами. Однак, чільний суддя Іміґраційної служби в штаті Огайо не взяв до уваги ці заяви. І. Дем'янюка вислали до Ізраїлю у 1977 році, за звинуваченнями в тому, що він нібито працював у концентраційному таборі Треблінка у Польщі і був навіть знаний як „Іван Грозний" – один з найжорстокіших наглядачів. Тоді його засудили до смертної кари, але його виправдав ізраїльський суд. І. Дем'янюк повернувся до США, але три роки тому знову втратив американське громадянство. Він має місяць часу, аби подати апеляцію на рішення суду про його депортування.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Святкові гості чорнобильських „самоселів"

28 грудня 2005 р. дружина Президента України Катерина Ющенко і дружини міністрів відвідали кілька сіл в зоні відчуження, де мешкають „самопоселенці", що постраждали від Чорнобильської аварії. В 10 селах і в самому Чорнобилі проживають 328 самоселів. На фото зліва: мешканці села Іліньці Іванківського району вітають Катерину Ющенко, праворуч: жінки з подарунками від дружини Президента. Фото УНІАН

Україна...

(Продовження зі стор. 1)

до закінчення переговорів про реальну ринкову ціну. Він заявив, що Україна готова з 1 січня оплачувати російський газ за обґрунтованими ринковими цінами. „Те, що сьогодні з 10-ої години почалося зменшення подання газу у транзитну систему, є порушенням раніше досягнутих домовленостей, скріплених відповідними договорами про транзит і постачання російського газу. Ми розглядаємо це як очевидну форму економічного тиску на Україну", – сказав В. Ющенко.

Ю. Єхануров заявив, що український уряд вимагатиме від „Ґазпрому" додаткових восьми мільярдів кубів технологічного газу, який необхідний для забезпечення транзиту, і витрати на який Україна раніше брала на себе. Українська сторона зробила заяву про порушення „Ґазпромом" умов чинного контракту про транзит російського газу. Далі на порядку денному – міжнародний арбітражний суд у Стокгольмі.

М. Фрадков, прем'єр-міністер Росії, 3 січня звернувся до ЕС із закликом натиснути на Україну, аби та погодилася на нові, вищі ціни на газ. У листі Вольфґанґові Шюселю, федеральному канцлерові Австрії, що перебрала головування в Евросоюзі, М. Фрадков звинуватив Україну в порушенні міжнародного права і в „несанкціонованому відборі" газу, призначеного для Европи.

Відгуки світу

ЕС теж відгукнувся на події. Верховний представник ЕС з зовнішньої політики Гав'єр Солана сказав, що розв'язання проблеми за столом переговорів є єдиним виходом з ситуації, що склалась. Він заявив, що намагається примирити Росію та Україну. Комісар Евросоюзу з питань енерґетики Андрес Пібалґс сказав в інтерв'ю Бі-Бі-Сі, що ситуація склалась непроста, але цілком виправдано те, що Україна не може платити у чотири рази більше попередньої ціни на газ.

Колишній комісар Евросоюзу Кріс Патен 3 січня сказав, що Европа сама винна у ситуації, що тепер склалась, і що нинішня криза є наслідком дещо розслабленої політики відносно Росії.

„Суть в тому, що росіянам потрібно продавати свої енерґоресурси, бо, крім енерґоресурсів, їм нема чого запропонувати світові, але ми повинні бути жорсткішими по відношенню до росіян у політичних питаннях", – сказав він.

2 січня посли европейських країн, США та Японії зустрілися з В. Ющенком у Києві, оскільки сталося різке зниження постачання російського газу до Франції, Німеччини, Польщі та Словаччини. Контрольована державою російська компанія „Газпром" заявила, що до кінця 3 січня повністю відновить газопостачання до Центральної та Західної Европи.

Заступник голови „Газпрому" А. Медведєв сказав: „Ми збільшимо обсяги газу, аби компенсувати за вкрадену Україною сировину. Але я мушу сказати, що ми не зможемо підтримувати цю ситуацію, бо у нас обсяги газу не безконечні".

Україна рішуче відкинула звинувачення у розкраданні газу і звинуватила Москву у використанні газу як політичного інструмента.

Прем'єр Польщі Казімєж Марцінкєвіч повідомив 3 січня, що Варшава вже веде переговори з іншими країнами, насамперед з норвежцями, з метою налагодити постачання газу до Польщі. Поляки плянують будову на узбережжі Балтійського моря порту, до якого доставляли б газ танкерами.

К. Марцінкєвіч наголосив, що витрати на будову будуть менші „від наслідків можливого газового шантажу з боку Москви". Прем'єр переконаний, що відповідні органи повинні також перевірити некорисні для Польщі угоди, підписані з росіянами минулими роками, а також поставити питання, чому польська компанія, відповідальна з газ, не інвестувала у видобування газу в Польщі.

2 січня було припинено постачання туркменського газу в Україну через тиск Росії. С. Купріянов підтвердив припинення постачання і пояснив це відсутністю транспортних потужностей для одночасного постачання газу з Туркменистану до Росії та в Україну. Україна в 2006 році має отримати з Туркменистану 40 млрд. кубометрів газу , а Росія – 30 млрд.

2 січня британські газети відвели Україні цілі перші сторінки. „Ґардіан" подала заголовок „Суперечка навколо російського газу поновлює дебати щодо атомної енерґії" і заявила, що взаємини між Україною і Росією від часу Помаранчевої революції різко охолонули, попри те, що, як пише це видання, раніше дві країни були дуже дружніми й історичні зв'язки між ними тісніші, ніж історичні зв'язки між Англією та Шотляндією. „Дейлі Телеграф" в статті „Путін розсилає тремтіння по Европі" пише: „Підвищення цін стало покаранням України за Помаранчеву революцію, що привела до влади прозахідній уряд, який пообіцяв вивести Україну з російської сфери впливу".

3 січня С. Купріянов заявив , що „Газпром" може постачати газ до Західньої Европи повз Україну: „На даний момент маємо варіянт постачання газопроводом Ямал-Европа через Білорусь та Польщу, є газопровід „Блакитний потік". Будується також Північноевропейський газопровід.

Найвпливовіші американські газети і телеканали 3 січня оцінили рішення Росії припинити газопостачання в Україну політично зумовленим і необґрунтованим.

У всіх американських ЗМІ панує думка, що „газова війна" між Москвою і Києвом має політичне підґрунтя, щоб помститися Україні за її прагнення до членства в евроатлантичних структурах.

Чи можна Росії довіряти?

Радник Гельсінської комісії при Конґресі США Орест Дейчаківський заявив в інтерв'ю „Німецькій хвилі", що відмова Москви постачати газ Україні поставила питання: чи можна довіряти Росії як партнерові? За його словами, „газова проблема – це не тільки економічна справа, це спроба Росії політично тиснути на Україну, особливо тому, що Україна після Помаранчевої революції прагне до Заходу. Америка й Европа занепокоєні цим, і це шкодить Росії, бо й Америка, і Евросоюз ставлять під знак запитання, чи Росія є партнером, якому можна довіряти".

Подібна думка пролунала і в газеті „Ню-Йорк таймс". У статті „Росія завертає газовий потік..." видання наголошує, що рішення Москви припинити постачання газу в Україну вдарило насамперед по репутації Росії, яку тепер не можна сприймати як надійного партнера і ґаранта енерґетичної стабільности в Европі. „Лос-Анджелес таймс" у статті „Росія ризикує своїм авторитетом" підкреслює, що використання енерґетики в політичних цілях призведе до падіння міжнародного авторитету Росії, якій довірено в цьому році головувати у „великій вісімці".

Керівник Польського інституту міжнародних економічних відносин, проф. Адам Будніковський порівняв нинішню ситуацію в Україні з повоєнною бльокадою німецької столиці, коли американці рятували населення Західнього Берліну повітряним постачанням вугілля.

Навіть ставленик Москви В. Янукович засудив дії Росії, заявивши 26 грудня під час робочої поїздки до Маріюполя: „Це буде удар нижче пояса".

1 січня Держдепартамент США закликав сторони шукати компромісу, однак водночас порушив запитання, чи конфлікт не має політичного підтексту. У заяві говориться: „Сполучені Штати висловлюють жаль з приводу рішення Росії припинити постачання газу з Росії в Україну, враховуючи потенційні наслідки цього рішення для газопостачання в інші частини Европи. Такий раптовий крок створює нестабільність в енерґетичному секторі у реґіоні та породжує серйозні запитання щодо того, чи енерґія не використовується як інструмент політичного тиску. Ми повідомили як Росії, так і Україні, що ми підтримуємо рух в напрямку встановлення ринкових цін на енерґію, однак переконані, що такі зміни повинні втілюватися поетапно і не в односторонньому порядку. Росія і Україна поділяють спільний інтерес збереження своїх добрих репутацій як газопостачальників та транзитних країн. Сполучені Штати закликають сторони знайти компромісну розв'язку і сподіваються, що вони знайдуть вихід із ситуації, який ґарантуватиме енерґетичну безпеку та передбачуваність усім зацікавленим". Колишній посол США в Україні Стівен Пайфер 3 січня сказав: „На мою думку, йдеться як про економічні, так і про політичні чинники. З одного боку „Ґазпром" має рацію у тому, що

(Закінчення на стор. 5)

АМЕРИКА І СВІТ

США вдячні Україні за її участь в Іраку

КИЇВ. – Посольство США повідомила 30 грудня, що уряд США дякує Україні за участь у військовій коаліції в Іраку, наголошуючи, що українці відіграли важливу ролю в особливо важкий період. „Ми також цінуємо те, що Україна ретельно скоординувала виведення своїх військ з урядом Іраку і з багатонаціональними силами“, - йдеться у повідомленні. Також США вітають подальшу участь України у відновленні Іраку, зокрема у вишколі сил безпеки й інших проєктах. Як повідомлялося, українські миротворці залишили Ірак. Відтепер Україну там представлятимуть близько 50 радників та інструкторів, які прибули в табір „Дельта“ 20 грудня. В Іраку перебувало близько 1,600 українських вояків. Вони розміщувались у провінції Васіт, за 120-140 км на південний схід від Багдаду, в зоні польського командування.

Жертви в Іраку за 2005 рік

ЛОНДОН. – Міжарабська газета „Аш-шарк аль-Аусат“, яка видається в Лондоні, повідомила 3 січня, що за 2005 рік в Іраку загинуло близько 844 військових армії США. Саме такі цифри фігурують в офіційних звітах уряду США, чий армійський контингент очолює об'єднану союзну коаліцію. У свою чергу, як свідчать цифри іракського міністерства оборони, що з'явилися напередодні, втрати з іракського боку за минулий рік становили 5 тисяч 713 осіб убитими і 8 тисяч 378 пораненими. Велику частину загиблих і поранених становлять мирні громадяни - 4, 020 і 6, 065 осіб відповідно. Сили безпеки Іраку втратили за рік 1 тисячу 693 осіб убитими і 2 тисячі 313 – пораненими. Натомість втрати бойовиків перевищили 1 тисячу 700 осіб. За підозрою в причетності до озброєного опору в 2005 році в Іраку було арештовано 9 тисяч 264 особи. Згідно з іракським джерелом, щодня в 2005 році в країні в середньому здійснювалося близько 28 терористичних актів.

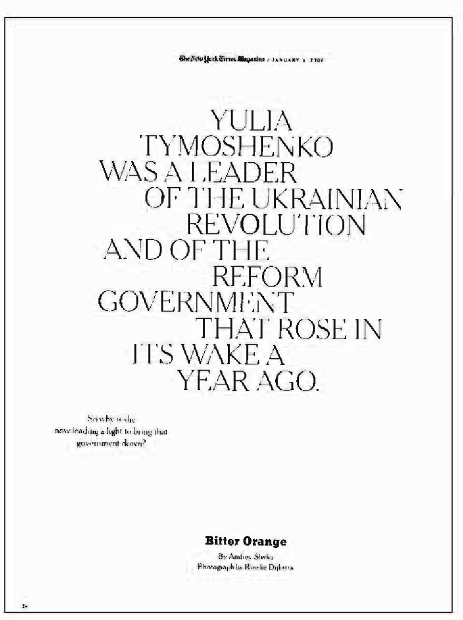
В Палестині розпочалася виборча кампанія

ГАЗА, Палестина. – В Палестинській автономії почалася передвиборна кампанія – попри сумніви з того приводу, чи взагалі відбудуться заплановані на кінець січня вибори. Радикальне палестинське угруповання „Хамас“, яке є головним суперником правлячої партії „Фатх“, наполягає, аби вибори все-таки відбулися. Керівник автономії Махмуд Абас виступив за відкладення виборів – у випадку, якщо Ізраїль виконає свою погрозу і перешкодить палестинцям голосувати у східньому Єрусалимі. „Хамас“ офіційно розпочав свою кампанію у реґіоні, звідки походить їхній колишній лідер шейх Ахмад Ясін, якого вбили ізраїльтяни. Ісмаїл Ханья, який за популярністю очолює список кандидатів, сказав журналістам, що голосування повинне відбутися у запланований термін, і розкритикував заклики М. Абаса відкласти вибори. „Хамас“ підозрює, що правляча верхівка хоче використати суперечку з Ізраїлем для того, щоб уникнути виборів, побоюючись, що „Хамас“ може створити їм сильну конкуренцію.

Трагедія на шахті у Вірджинії

ЗАХІДНЯ ВІРДЖИНІЯ. – Вранці в середу, 4 січня, на вугільній шахті в Західній Вірджинії знайдено тіла 12 з 13 заблькованих гірників. Ще одному шахтареві вдалося вижити, але він перебуває в критичному стані. Спочатку було повідомлено, що живими знайшли 12 гірників, і родичі шахтарів поквапилися відсвяткувати цю новину в церквах; по цілому штату задзвонили дзвони. Однак, за кілька годин телевізійна мережа „CNN“ та інші засоби масової інформації поінформували, що це не так. Влада стверджує, що помилки було допущено через непорозуміння. 26-літнього Рендала Макроя терміново привезли до лікарні; його стан лікарі оцінюють як критичний. Тіло першого гірника виявлено ще у вівторок, 3 січня, у вагонетці. Рятувальники знайшли загиблого, коли вручну розбирали завали в трикілометровому тунелі. Пізніше виявлено решту шахтарів. Вони опинилися заблькованими під землею через вибух метану в понеділок, 2 січня. Влада не виключає, що вибух могла спричинити блискавка: подія сталася саме тоді, коли в цьому районі йшла сильна гроза. Шансів вижити заблькована під землею шахтарі практично не мали, тому що вміст вуглекислого газу в шахті перевищував гранично припустимі концентрації в кілька разів.

Похвальна стаття про Юлію Тимошенко

1 січня 2006 року читачі „Нью-Йорк Таймс Маґазін“ отримали новорічний подарунок – статтю про Юлію Тимошенко, яка була описана як „харизматична, емоційна сила Помаранчевої революції“. Статтю написав головний редактор англомовної газети „Київ Пост“ Андрій Сливка, який представив гіркий розподіл між Президентом В. Ющенком і Юлією Тимошенко. На фото: розворот інтерв'ю; фото Юлії Тимошенко - Рінеке Дійкстра

Естонія вже не приймає російських телеканалів

ТАЛЛІН, Естонія. – З 1 січня 2006 року найбільші мережі кабельного телебачення країни припинили передавання 25 російських телеканалів. Це пов'язано з тим, що кабельні оператори не змогли домовитися про умови продовження трансляції з місцевими представниками російських телеканалів. У спільному пресовому повідомленні Балтійського союзу авторів і телемовлення, Товариства захисту авторських і суміжних прав телемовлення і Першого балтійського телевізійного каналу зазначається, що, незважаючи на тривалі переговори, естонські кабельні мережі „Starman“ і „STV“ не виявили бажання підписати договори з представниками російських телеканалів. Кабельними мережами „Starman“ і „STV“ користується більше половини російськомовних жителів Таллина і багато жителів інших реґіонів Естонії.

Виграні 9,5 млн. фунтів стерлінгів досі не забрані

ЛОНДОН. – Переможець британської національної льотереї, чиї щасливі числа випали ще в червні, досі не забрав своїх 9,5 мільйона фунтів стерлінґів, і вже не забере, бо вибіг час для цього. Цей „джекпот“ став найбільшим виграшем в історії цієї льотереї, який не забрали переможці. Людина, яка виграла 6 червня, купила квиток у місті Донкастер і вже втратила 120 тисяч фунтів, які банк нарахував би в вигляді процентів за виграш. Перед цим найбільший незабраний виграш становив понад 7 мільйонів фунтів (майже 13 млн. долярів). Той квиток було куплено в Белфасті в серпні 2004 року, і власник так ніколи й не зголосився. Незабрані гроші буде віддано до Фонду Добрих Справ при Національній льотереї Британії.

Виявлено найстарішу жінку на плянеті

МАЛЯЙЗІЯ. – Під час обміну національних посвідчень особи на сучасні зразки в Маляйзії в останні дні 2005 року випадково виявили найстарішу жінку на плянеті. Старенька звернулася через місцеву газету з проханням дозволити їй використовувати старий документ, оскільки вона не в змозі сама дійти до реєстраційного департаменту. 130-річна мешканка маляйзійського штату Тренгану Сафія Юсоф не була внесена до списків реєстраційного департаменту. Проте, почувши про обмін старих посвідчень особи на нові, з вищим ступенем захисту, старенька самостійно написала в місцеву газету. Довідавшись про вік відправниці листа, журналісти зрозуміли, що Сафія Юсоф є найстарішою жінкою планети.

Сонце вкрилося величезними плямами

ПАРИЖ. – Учені ЮНЕСКО прогнозують сильні спалахи на Сонці і викиди енергії, які спричинять серію магнітних бур. Плями на Сонці виросли буквально на очах. В останній тиждень грудня „матеріялізувалася“ вже друга пляма на видимій стороні сонячного диска. Вони ростуть з незвичайною швидкістю, і за добу з практично непомітних крапок група плям з кодовою назвою 838 розрослася до розмірів плянети Нептун. І хоч покищо нова пляма не набула досить енергії, судячи за темпами її зростання, геомагнітне тло значно погіршало. На початку грудня через спалахи на Сонці на Землю вже долинула досить сильна магнітна буря. Проте очікувані викиди енергії можуть виявитися у декілька разів сильніші за попередні. Магнітні бурі неґативно впливають не тільки на самопочуття людей, але і на довколишнє середовище і навіть на техніку. Під час сонячної активности значно збільшується кількість серцевих припадків, частішають напади сте

В Індонезії – стихійне нещастя

ДЖАКАРТА, Індонезія. – 4 січня понад 200 осіб в Індонезії поховано живими під потужним зсувом, який зійшов з гір на розташоване в низині село внаслідок затяжних тропічних злив. Трагедія сталася вранці, коли більшість жителів невеликого села Сіджерук, розташованого в центральній частині острова Ява, ще спала або здійснювала вранішні молитви. За останні дні безперервні проливні дощі викликали в цьому регіоні маштабні повені. Десятки людей загинули, тисячі лишилися без притулку.

США введуть в обіг 37 нових однодолярових монет

ВАШІНҐТОН. – Напередодні Нового року Президент Джордж Буш підписав розпорядження, згідно з яким США введуть в обіг, починаючи з 2007 року, нові однодолярові монети. На них зображатимуться президенти США, які померли не раніше, ніж за два роки до випуску; на зворотньому боці буде зображено статую Свободи. Уряд має намір випускати по 4 таких монети на рік. Всього плянується 37 однодолярових монет цієї серії.

США запрошують Україну до участи у програмі NASA

ВАШІНҐТОН. – Керівник Національної космічної адміністрації США (NASA) Майкл Ґріфін у листі до генерального директора Національного космічного аґентства України (НКАУ) Юрія Алексеєва, надісланому до Києва 30 грудня, дав високу оцінку взаєминам між космічними аґентствами обидвох країн. М. Ґріфін заявив про важливість якнайшвидшого підписання між Україною та Америкою угоди про співпрацю. Україна заявила про своє бажання брати участь у проектах NASA в листопаді нинішнього року. Президент організації сподівається, що під час візити керівництва NASA в Україну на початку наступного року сторони підпишуть угоду про співпрацю у космічній сфері.

За матеріялами ЗМІ

Професорові Іванові Фізеру - вісімдесят!

НЮ-ЙОРК. – 18 грудня 2005 року на розширенному засіданні управи Української Вільної Академії Наук у Ню-Йорку було відзначено вісімдесятирічний ювілей Івана Фізера - відомого американського україніста, професора Ратґерського університету. Крім членів управи УВАН, у вшануванні ювіляра взяли участь представники різних поколінь української громадськости в США, численна публіка. На засіданні з привітаннями виступили професори Олекса Біланюк (президент УВАН у США), Тарас Гунчак (від НТШ у Ню-Йорку), президент Асоціяції україністів США Мирослава Знаєнко (від колег з Ратґерського університету), зачитані були вітальні адреси від низки організацій та окремих осіб, зокрема академіків та професорів Миколи Жулинського (НАН України у Києві), Вячеслава Брюховецького (Києво-Могилянська академія у Києві) тощо.

Основну доповідь, присвячену лінгво-поетичній теорії О.Потебні та її рецепції у наукових дослідах Івана Фізера, виголосив професор унівеситету Пейс у Ню-Йорку Андрій Даниленко. Окремі засновки доповіді були ширше прокоментовані у виступі професора Нюйоркського університету Анни Процик.

Із своєрідним науковим та життєписним звітом виступив перед присутніми і сам винуватець урочистих сходин – Іван Фізер. Хоча він і сказав не без гумору, що вже підійшов „упритул до завершення свого життя", та проте, попри поважний вік, професор випромінює бадьорість та завзяття людини, яка невтомною працею сягнула справжніх професійних та життєвих вершин.

Терта-перетерта метафора „вершини" пов'язана в цьому випадку зі справжнім високогір'ям – адже вчений народився в мальовничій карпатській долині Ужа. Саме звідти життєві буревії понесли його в далекі світи відразу після закінчення Другої світової війни та зміни історичних реалій у рідному краї. Ніколи не марнував часу, сумлінно вчився та навчав інших, свою працелюбність передавав студентам, дітям, онукам. Треба було багато років терпляче працювати з твердою вірою у майбутнє, аж поки не прийшли часи заслуженого визнання.

І.Фізер розповів, що коло його наукових зацікавлень визначилося у Колюмбійському унівеситеті ще в 50-ті роки тепер вже минулого XX століття, а серед своїх вчителів назвав імена славістів М.Крідла та послідовника феноменологічної теорії Е.Гуссерля - Р.Інгардена. Саме завдяки сприятливій підтримці останнього професор І.Фізер у 70-80-ті роки був частим гостем в університетах Польщі, де й була видана одна з основних його праць "Psychologizm i psychoestetyka. Hystoryczno-krytyczna analiza zwianzkow" (1991).

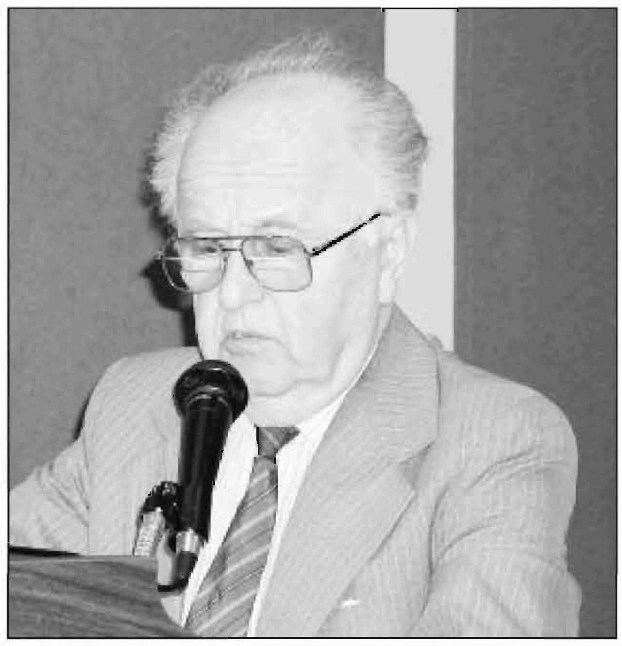
Так, саме в Польщі, бо в рідну сторону американського професора довго не допускали. Перші його публікації в Україні стали можливими тільки після настання часів „перестройки", а в 1996 році в Києві було видано український переклад монографії І. Фізера про психолінгвістичну теорію О. Потебні (з передмовою І. Дзюби).

Дещо запізніле визнання, та ще й при тому, що, як зазначив І.Фізер, оцінюючи зроблене ним за останні п'ятдесят літ, присвятив він себе філологічній науці „з альтруїстичних міркувань та через бажання збагатити українське наукове літературознавство сучасними теоретичними парадигмами та методами". І як же часто доля, неначе глузуючи та випробовуючи людину, нагромаджує таку комбінацію подій, такий прикрий збіг обставин, коли формально за найкращих намірів усі ті pium desiderium перекреслює якась несподіванка.

Ювіляр з гіркотою розповів про випадок, коли його результатами скористалися несумлінні французькі редактори з паризького видавництва „Фаяр". У нещодавно випущеному цим видавництвом енциклопедичному виданні „Histoire de la literature russe, le temps de critique" використано дослідження І.Фізера. Здавалося б, можна було б тільки радіти, коли б не одна суттєва обставина: без жодного погодження з автором та згідно з давніми принципами західньої русистики статтю І.Фізера про О.Потебню відредаговано в „общеруському" дусі. Судитися з видавництвом „Фаяр" за оману вчений, за його словами, не має ані коштів, ані сили, хоча вже сам факт скандального непорозуміння, а надто його індивідуальні протести мають достатньо широкий резонанс у науковому світі.

Дещо про джерела та можливі причини подібних суперечностей в оцінці наукової спадщини О.Потебні можна було почути і у виголошеному того вечора титульному рефераті А.Даниленка з умовною назвою „Про церковний орган і спільноруську мову в працях О.Потебні і І.Фізера". Отож у подібних непорозуміннях є, можливо, й частка вини славетного харків'янина, адже, на думку А.Даниленка у соціолінгвістичній моделі О.Потебні можна віднайти елементи як спільноруської програми (існування руської літературної мови як спільного стандарту для всіх східних слов'ян), так і елементи української програми (розвиток „малоруської писемности" й літератури).

Серед найбільших своїх досягнень І.Фізер згадав про причетність до відновлення у Києві однієї з найдавніших українських високих шкіл – Києво-Могилянської академії. Ось як розповів учений про обставини знайомства з нинішнім ректором КМА, а в часи перших відвідин І.Фізером Києва – старшим науковим співробітником Академії Наук України В.Брюховецьким:

Проф. Іван Фізер

„У 1988 році В.Брюховецького вдалося запросити на стажування до Ратґерського університету. Український дослідник отримав відповідний ґрант, кошти на проїзд, притулок ми з дружиною надали йому у себе. Так він провів чотири місяці на нашій катедрі, читав один курс з української літератури для студентів та інтенсивно вивчав структуру американського університету. Саме у нас на кухні зародилась ідея відродження Києво-Могилянської академії. З метою створення необхідної фінансової основи спільними зусиллями з моєю дружиною Марусею ми домоглися створення фундації „Friends of KMA". Одержати право на звільнення від оподаткування нам допомогла Фундація ім. Ольжича. Через два роки ми отримали свою ліценцію і назвали нашу фундацію „Mohyla Academic Society". На сьогодні ця фундація зібрала більше двох мільйонів долярів для навчальних та наукових потреб академії. За 13 років існування КМА стала одним з передових навчальних закладів України. Там я періодично читаю лекції для маґістрантів з теоретичного літературознавства. Там я в „Наукових записках" публікую свої статті. В жовтні, як старший спеціяліст Фонду ім. Фулбрайта, коли звичайно здоров'я дозволить, знову проведу шість тижнів в академії, прочитаю курс з американського літературного критицизму. Чому американського? А тому, що цього забажали молоді філологи, котрі мене слухали рік тому. Для цього я уже підготовив текст, який вийде окремою монографією у видавництві академії".

У дні високого повноліття побажаємо професорові Іванові Фізеру та його дружині, чудовій полтавці Марії Кирилівні міцного здоров'я, подальших великих успіхів у всіх творчих та життєвих починаннях на благо нашого народу.

С. П.

Україна...

(Закінчення зі стор. 3)

Україна не може надалі розраховувати отримувати газ за заниженими цінами. Втім, з іншого боку, виникає питання, яка ціна буде ринково виправданою для України. Балтійські країни платять 120 долярів за тисячу кубометрів, Білорусь – 48. То яким чином зформувалась ціна для України у 230 долярів? Тому виникає запитання, чи за цим стоять політичні міркування. І відповісти на нього може тільки Росія. Говорячи з позиції третьої сторони, трошки дивним видається виникнення цього конфлікту лише за 12 тижнів до виборів в український парлямент та ще у холодний зимовий період. Все це викликає занепокоєння як европейських країн, так і США".

Дипломат у відставці додав, що европейська спільнота занепокоєна методами, за допомогою яких Росія намагається розв'язати конфліктну ситуацію з сусідньою країною:

„І хоча це питання може бути вирішене виключно спільними зусиллями Росії та України, всі були здивовані брутальністю тактики, до якої вдалася Росія, скоротивши поставки. І це відразу викликало симпатію до української сторони".

Українці в Росії

До „Свободи" надійшли звернення громадських організації з осудом дій Москви. У заяві Української національно-культурної автономії Санкт-Петербурґу, підтриманій громадською організацією „Українці Москви", говориться: „Українці Санкт-Петербурґу висловлюють рішучий протест проти розгорнутої в російських засобах масової кампанії українофобії. Використовуючи суперечку російського „Газпрому" і українського „Нафтогазу", з благословення певних політичних кіл, проводиться шалена антиукраїнська кампанія. У хід пішли засоби, що принижують Україну, честь і гідність її народу. Економічні проблеми не повинні вирішуватися диктатом і мілітаристською фразеологією".

За матеріялами ЗМІ

Що нового чекаємо в Новому році?

А чекаємо, бо вже так звиклося, стало традицією – сподіватися від Нового року добрих змін, покладати на нього нові надії. Мільйони вітально-новорічних карточок сповнені найкращих побажань – здоров'я, успіхів, гараздів, але й кожен з нас ще й сам собі, своїй родині, близьким і дорогим людям, своїй фірмі чи компанії зичить всякого добра та щастя. І це ж не просто данина традиції, не просто формальність, до якої спонукає календар – ні, ці неосяжні гори новорічних листівок направду створюють у світі світлу і теплу атмосферу взаємної зичливости, направду сприяють добрим змінам, відкривають перед очима нові можливості, нові перспективи.

В цьому загальнолюдському руслі нових надій вихлюпуються на новорічний поріг й наші, редакційні. Найбільшою з них є надія на те, що таки знайдеться ефективний спосіб запевнення тривкого майбутнього нашій „Свободі" – найстаршій у світі і тому найдосвідченішій українськовній і проукраїнській газеті.

Мовби саме для зацитування в цій редакційній статті прислав свій коротенький, але влучний лист наш читач з Бостону Микола Бунчак: „Ніщо так не об'єднує людей у громаду, як змістовна загальногромадська газета. Тільки через неї члени громади можуть чути і розуміти один одного, чути і розуміти весь український світ.Тому якось дивно і нелогічно виглядає, що „Свобода" з року в рік, з тижня в тиждень допомагає збирати гроші на різні фонди для інших українських центрів, а сама ледве стоїть".

Ні, в професійному, творчому розумінні стоїть вона добре, твердо втримуючи тяглість підставової ідеї, закладеної в основу нашої діяльности великими попередниками – засновниками „Свободи" й Українського Народного Союзу. Ця ідея – висока, мов небо, і водночас – проста, мов хліб на столі: зберігати українство, гуртувати українців, не дати часові стерти наші понадсторічні сліди на цій нерідній і вже рідній американській землі – сліди тяжкі і легкі, сумні й радісні, і в кожному випадку – пам'ятні і повчальні.

Бо вся історія нашої газети – це не лише інформування, але й ідейне та світоглядне спрямування наших читачів, членів наших громад на північно-американському континенті. Вірністю підставовим професійно-етичним принципам українськомовна преса західньої діяспори служила взірцем для прогресивних сил в Україні задовго до її незалежности, була, як 40 років тому відзначив головний редактор „Свободи" Антін Драган на Першому з'їзді українських журналістів Америки і Канади, „прикладом, як має виглядати й працювати українська преса в обставинах волі на рідній землі".

Українськомовна преса вільного світу була одним з найсильніших чинників настання волі на українській землі, але й сьогодні, коли ми вже відсвяткували 14-ту річницю Незалежности України, перед українським друкованим словом стоять не менш важливі і відповідальні завдання – зміцнювати демократію на матірній землі і нести правдиву інформацію про Українську державу в світ, сприяти взаєморозумінню між країнами і народами.

Нехай же на цій дорозі помагає нам Бог і активна співпраця усіх українських „хвиль" в Америці!

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

— SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Головний редактор - Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Передплата на рік $55.00 на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NY 07054.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Директор видань	– д-р Володимир Прохоренко e-mail: prochorenko@unamember.com	(973) 292-9800 дод. 3034
Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осцісльавська e-mail: adsukrpubl@att.net	(973) 292-9800 дод. 3040
Передплата	– Марійка Пенджола e-mail: ukrsubscr@att.net	(973) 292-9800 дод. 3042

Про коляду „з причиною" – колись і тепер

Коли тепер кожного року приходить у час українського Різдва група молодих колядників, щоб поколядувати, мені завжди пригадується подібна віком, але все ж інша група студентської молоді у Львові, що з подібними завданнями відвідувала нас у Різдвяний час.

Сьогоднішні молоді колядники співають звичайно тільки одну строфу, з найвідоміших наших коляд, а відтак „провідник групи" простягає приготований список, на який треба вписати суму, що ви даєте „на коляду" даної організації, яка делегувала колядників. А відтак менше-більше вдоволені сумою, яку даруєте – відходять і вже звичайно на сходах можете почути, як молоді колядники щебечуть між собою неукраїнською мовою.

Чи не диво, що коли вони відійдуть, виринає живцем перед очами подібна картина з „давніх, добрих часів" в Україні, з цією різницею, що вслід за молодими колядниками дзвеніла наша – українська мова? Але не тільки мова різнила колишніх молодих колядників від сьогоднішніх. Це була також причина і потреба колядування. Колись важливим було, кому колядують і що віншують та як.

Сьогодні звичайно на першому місці – хто цей господар та скільки він подарує на коляду, щоб група могла здобути одне з передових місць у своїй організації та принести свій збірковий список якнайповнішим. Розуміється, беручи до уваги, що громадські-національні цілі – це добре, бо таки тут, і де б наші молоді українці тепер жили, все ще колядують завзято, хоча їхня українська – з акцентом, отже, традиція продовжується, а ціль колядування – завжди громадська.

Але все ж слухаючи сьогоднішніх молодих колядників і споглядаючи приготований список в їхніх руках для вписання датку на одну чи іншу нашу організацію, стоїть перед очима (хоча стільки вже років минуло від того часу) картина великого передсінка у львівському родинному домі при тодішній вулиці Сикстуській 48, а у ньому – гурт студентів, що завзято колядують. У кожного, однак, не збірковий список в руках, а білі однакові менажки, які наповнюємо Свят-вечірніми стравами, призначеними для українських політичних в'язнів, що саме перебувають у „славній" львівській тюрмі, добре відомій під назвою „Бриґідки".

Якось ці білі менажки були ближчі серцю, як сьогодні білі аркуші паперу з назвою громадської організації, для якої збірка гроша призначена. А може, не тільки сила споминів робить їх кращими?

О–КА

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Носій добра з іменем апостола

Кожного з нас сніжна мелодія Різдва переносить через простори пам'яті у світ дитинства, до рідного краю, до таїнства Святої Вечері. Не вгасає у серці отой пломінь любови й зачарування смерековим подихом Карпат, плином тихого Дністра, плюскотом волинських озер. І не тільки спомин, але й росте бажання провідати в далекій Україні своє село, відкрити хвіртку, зайти на батьківське подвір'я, торкнутися клямки, відчинити двері у світлицю спогадів, поклонитися на цвинтарі могилам рідних людей. Але при цьому виникає гаряче прагнення чимось допомогти своїм сельчанам у непростий для рідного краю час, спричинитися до конкретних справ.

Коли споглядаємо діяння достойних меценатів-земляків, які доклали свої пожертви для відродження одного з мальовничих сіл України – Чернихова, постають у вдячній пам'яті імена добродіїв Івана Голуба, Михайла Стуки, Катерини Поліщук, Петра Шнуровського, Гіни Ясіновської, Марії Шнуровської, Марії Гуменюк, Анелі Глинської, Марії Шаблій, Богданни Худик-Зарецької, Андрія Боровича, Софії Чабан, Катерини Борович, Івана Млиновського та інших.

Незгасною любов'ю до рідного краю пульсує серце нашого краянина Петра Глинського, який зараз мешкає в Чикаґо. В 1990 році, коли в нього гостювали сусіди з його рідного Чернихова, пан Петро попросив переслати фотографію церкви. Він пам'ятав ще ті дні, коли малим хлопцем латав дах церкви, посічений осколками та кулями після Першої світової війни. Тепер на світлині він побачив темну і порожню нішу для дзвона. Загорівся ідеєю купити його для села та встановити на дзвіниці. Така думка сподобалася іншим черниxівчанам, мешканцям Чикаґо Андрієві Боровичу та Анелі Глинській: вони негайно переслали для цього свої пожертви. У 1992 році дзвін був готовий, і Петро Глинський, разом з своїми побратимами, вирушив в Україну. Кажуть – голосом дзвону земля розмовляє з небом. Таке почуття було в нас на день святого Петра і Павла 1992 року, коли наш дзвін заговорив.

У своїй книжці спогадів „Святий Вечір" він згадує: „В 1992 році я вперше після свого виїзду на чужину приїхав до Чернихова, хоча майже 60 великих посилок вже було передано від нас сельчанам. Коли я побачив з янковецького боку своє село, то не міг стримати гарячих сліз, які обпікали мою душу. В подорожі зі мною були Андрій Борович, Петро Шнуровський та Анеля Глинська. Ми цілували батьківську землю і дякували Богові, що Україна здобула незалежність".

Через рік Петро Глинський споруджує на церковному подвір'ї величний пам'ятник жертвам німецького бомбардування, серед яких і був його брат Семен. Відтоді майже кожного року прибував на рідну землю: то привозив гроші свої і зібрані нашими сельчанами-еміґрантами для ремонту й відновлення церкви, то для придбання техніки для школи й підведення ґазу для її обігріву зимою, то для помочі у ремонті Народного дому в селі.

Недавно знову передав пожертви від себе для купівлі бляхи, якою перекрили церковні бані, для виготовлення і встановлення хрестів на церковних банях, купив кольорові нитки для вишивання церковних рушників й хоругов, переслав пожертви для встановлення і фарбування огорожі довкола сільського цвинтаря. Окрім друку в Україні своєї книжки-спогадів, Петро Глинський тепер активно долучається до створення книжки про історію рідного Чернихова під назвою „Від хати до хати".

І закінчити цю розповідь про чуйну і щиру людину, скромного і правдивого українця Петра Глинського, хочу ще однією цитатою з його книжки: „На деяких американських землях залишається наших краян все менше і менше. Один за одним відходять вони в інший світ, бо кожного з нас чекає той останній земний день. Тому, доки б'ється в грудях моє серце, я свято пам'ятатиму, чий я син, з якої землі і від якого народу походжу, де могили моїх батьків, звідки пішла у світ моя життєва стежка. Зараз на дворі серпень – День Незалежности моєї України, а наступного дня настане мій день народження. Я справді народжуюся заново. Думаю і мрію про щасливу та заможну долю мого села, мого народу, мого краю, і прагну сприяти наближенню того дня".

Олег Герман,
віце-ректор Тернопільського
технічного університету

Хто знає Григорія Миронюка?

Мій батько Завадський Степан Ілліч, 1927 року народження, дуже хоче розшукати свого двоюрідного брата - Миронюка Григорія Денисовича, приблизно 1934-1940 року народження, який проживав з батьками в США, закінчив коледж, здається, в Дітройті, проходив практику в Таїланді, в Бангкоку. В 1967 році, приблизно в серпні, він мав туристичну поїздку з заїздом в СССР, точніше – в Брест. Про те, що плянується така поїздка, він нам повідомив завчасно і запропонував зустрітися, вказавши точну дату приїзду в СССР. На залізничному вокзалі в Бресті ми його зустрічали родиною. Зустріч була теплою і цікавою (у нас є фотокартки цієї зустрічі, які зробив і надіслав нам Григорій).

В 70-их роках наше листування, з невідомих для нас причин, припинилось, поштова адреса загубилась, і ми більше нічого не знаємо про нього.

Батько Григорія - Миронюк Денис Якович, народився в с. Якуші, Ратнівського району, Волинської області. В юні роки поїхав в Америку, там і залишився. Мати Григорія - Миронюк Анна Данилівна; сестра - Долорес Догорти; чоловік сестри - Степан Догорти; донька сестри - Анна Догорти. Дуже чекаємо на Вашу допомогу і завчасно дякуємо за порозуміння. Адреса: вул.Захарівська, 3а, кв.35, Київ, 04073 Ukraine.

Ольга Приходько,
Київ

Передвиборний час визначає тематику листів

У час, що передує виборам Верховної Ради України, багато читачів тижневика присвячує свої листи життю молодої держави.

Голова Національно-культурної автономії українців в Мурманській области **Наталя Литвиненко-Орлова** надіслала великий есей „Причащається Україна", в якому розмірковує про сучасний стан України і передбачає, що наступні вибори будуть нелегкими.

Євген Бачинський з Клівленду, Огайо, в статті „З надією на кращий Новий рік" застерігає: „Подвижники імперії зла не можуть переболіти розвалу СССР і уважають його найбільшою трагедією століття, але звороту у минуле не може бути".

Олександер Багнівський з Індіяни надіслав свою поему „Спогад про маму", написану в 1977 році, а також лист, в якому пише: „Я тішуся тим, що дожив того дня, коли народ України може читати і правдиво писати про Голодомор 1932-33 років. Я один з тих, хто пережив той страшний час".

Прес-служба ОУН(д) в Києві сповіщає про грудневі збори міської організації ОУН, на яких обговорювано проблему, кого підтримати на наступних виборах 2006 року. **Юрій Кравчук** з Вілмінґтону, Делавер, вважає найгострішою проблемою України забезпечення нормального життя селян, бо на селі колишні колгоспи переважно перейшли до колишніх керівників-комуністів, а загал селян бідує.

Михайло Семенець з Гемліну, Н. Й., переслав листа свого родича Петра Авраменка з Києва, який їздив до Хоружівки, на батьківщину В. Ющенка. „Були в його подвір'ї, в садку, поїли президентських яблук, побували в церкві, яку він з братом Петром будує", – пише він. Також автор листа передав „Свободу" з публікацією про замордованого більшовиками сільського вчителя М. Реву (ч. 39) його онуці Лідії, котра щиро дякує за добре слово про діда.

Лідія Пашкевич з Черкас взагалі усю „Свободу" ділить на окремі статті і висилає тим, кого цікавить або стосується дана тема. Вона пише, що вислала такі вирізки до Тетяни Куріної з Млієва (про родину Симиренків), до краєзнавчого відділу бібліотеки ім. Шевченка (лист „Не тільки письменники пишуть книжки"), Оксані Прилипко на Українське Радіо (про Яна Хойнацького), до журналу „Жінка" (про Наталю Кобринську) і т. д.

Стефан Татаренко з Кліфтону переслав газету „Нація і держава" Конґресу українських націоналістів, яку йому шле Олексій Івченко з Києва. Переважна більшість публікацій в цьому числі присвячена проблемі національного вибору України.

В ч. 51 ми подали лист **О. Добровольського** з Донбасу, який досліджує діяльність підпілля ОУН на цих теренах. Тим часом він надіслав копії протоколу допиту в НКВД Серафими Кут'євої, засудженої на 15 років ув'язнення за участь у підпіллі ОУН, а також звіт аґента НКВД Дорошенка (справжнє прізвище – Роман Головатий), який у 1941-43 роках діяв у середовищі ОУН на Донбасі. Серафима Кутьєва була росіянкою, але співчувала українській боротьбі і утримувала помешкання, де зустрічалися підпільники ОУН (про неї згадує у своїх споминах Є. Стахів). Жінка на допиті, як видно з протоколу, була змушена визнати, що у неї бував „Євген" зі Львова, але не назвала його прізвища і заявила, що ім'я теж було псевдом.

Люба Орийник з Бережан, яка раніше працювала на склозаводі, але була безпідставно звільнена (закон не дозволяє її звільняти, бо вона є годувальницею малолітньої дочки) нарікає на лицемірство місцевих провідників, котрі на кожну церкву хрестяться, скульптуру Матері Божої поставили, а співчуття до людей не мають, ображають їх і переслідують.

Д-р **Ярослав Геврич** з Пенсильванії переслав надіслані йому з товариства „Бойківщина" в Україні звернення, резолюцію і постанову Першого світового конґресу бойків, що відбувся 6 серпня 2005 року. Всеукраїнське громадське товариство „Бойківщина XXI століття" прагне об'єднати усіх бойків світу і подає свою адресу: вул. Міцкевича, 25, м. Турка, Львівської обл., 82500 Ukraine.

Завжди уважний до публікацій „Свободи" **Лев Іваськів** з Філядельфії знайшов в числі від 9 грудня три випадки відсутности потрібних літер. Також він пише, що „Community for Democratic Choice" треба перекласти як „Спільнота", а не „Співтовариство". Автор листа дивується назві страви „борщ у паляниці" і вважає, що має бути „паляниця в борщі". Але йшлося саме про паляницю, з якої вирізують середину і наливають борщу. Смачно!

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Нові члени УНСоюзу

Захар Т. Гаврильців, син Сіва і Дженіфер Гаврильців з Амсбурі, Мас., – новий член 253-го Відділу УНСоюзу. Забезпечила свого внука бабуся Саллі А. Гаврильців.

Іван-Михайло Халупа, син Михайла і Стефанії Халупи з Рочестеру, Н.Й., – новий член 283-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечили дідусь Михайло і бабуся Ольга Халупи.

Надійка-Мар'яна Воробець, донечка Софійки і Руслана з Вейну Н.Дж.. – нова членка 777-го Відділу УНСоюзу. Забезпечили свою внучку дідусь Роман і бабуся Ярослава Воробець.

Натан-Джозеф Дубанович, син Христофора і Дженін Дубанович з Кліфтону, Н. Дж., – новий член 42-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечили бабця і дідусь Надя і Йосиф Дубанович.

Браян С. Гаврильців, син Марка і Елен Гаврильців з Фоксборо, Мас., – новий член 253-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечили дідусь Йосиф і бабуся Каролин Гаврильців.

Брiянна-Оля Халупа, донечка Михайла і Стефанії Халупи з Рочестеру, Н.Й., – нова членка 283-го Відділу УНСоюзу. Забезпечили свою внучку дідусь Михайло і бабуся Ольга Халупи.

Календар подій 2005-2006р.

6 СІЧНЯ 2006 р.
Традиційна українська Свята Вечеря. Початок о год. 6-ій веч.; ціна 25 дол. від особи. Спеціяльні ціни на нічліг .

27 СІЧНЯ 2006 р.
Pre-Malanka Pub Night featuring music by „Zukie & Friend", 9:00 веч.

27 – 29 СІЧНЯ 2006 р.
Church of Annunciation Family Weekend, Flushing, NY.

28 СІЧНЯ 2006 р.
Маланка Т-ва Інженерів Америки.

10 – 12 ЛЮТОГО 2006 р.
„Valentine's Day Weekend".

11 ЛЮТОГО 2006 р.
Five-Course Dinner featuring music y Askold Buc.

17 – 20 ЛЮТОГО 2006 р.
Зимовий вікенд для родини.

18 ЛЮТОГО 2006 р.
Pub Night with music featuring „Zukie & Friend".

25 ЛЮТОГО 2006 р.
Весілля.

3 – 5 БЕРЕЗНЯ 2006 р.
Річна Пластова Зимова Рада куреня „Хмельниченки".

16 КВІТНЯ 2006 р.
Alpha Kapa Sorority Formal DInner Banquet.

23 КВІТНЯ 2006 р.
Традиційне святкування Великодніх Свят (Brunch) від год.11:30 ранку.

28 КВІТНЯ 2006 р.
Ellenville High School Junior Prom.

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 98-го Відділу УНС

З днем 30-го грудня 2005 року Відділ 98 був з'єднаний з Відділом 78-им, секретарем якого є:

МЕРІ ПЕТРУНЦЬО

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Mary Petruncio
306 Arlene St.
Minersville, PA 17954
Tel.: (570) 544-3522

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 333-го Відділу УНС

З днем 30-го грудня 2005 року Відділ 333 був з'єднаний з Відділом 164-им, секретарем якого є:

БАНІ Л. ШОЛТИС

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Bonnie L. Scholtis
9 West Maple Lane
Berwick, PA 18603
Tel.: (570) 759-7156

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 481-го Відділу УНС

З днем 30-го грудня 2005 року Відділ 481 був з'єднаний з Відділом 264-им, секретарем якого є:

БОГДАН ГРИЩИШИН

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mr. Bohdan Hryshchyshyn
701 Tralee Dr.
Bethel Park, PA 15102-1333
Tel.: (412) 833-2551

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 48-го та 288-го Відділів УНС

З днем 30-го грудня 2005 року Відділи 48 та 288-ий з'єдналися з Відділом 147-им, секретарем якого є:

ДЖЕНИС МИЛИНИЧИК

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Janice Milinichik
1220 Pennsylvania St.
Whitehall, PA 18052-6018
Tel.: (610) 434-0824

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Вірші Олеся Степаненка друкувала „Свобода”

Св. п. Олесь Степаненко

У нас сталася страшна біда: 29 грудня 2004 року, на третій день після переможного, третього туру президентських виборів мій син Олесь Степаненко пізно увечорі трагічно загинув під колесами швидкого потяга – за нез'ясованих обставин. Йому ледь виповнилося 20 років!

Мій син писав вражаючі патріотичні вірші, які широко друкувалися в Україні й за кордоном, зокрема і в часописі „Свобода” (ч. 51 від 20 грудня 2002 р.).

Пройшов рік. Тепер моє єдине бажання – поставити на могилу сина скромний пам'ятник і видати посмертну збірку його віршів. Така книжка „Свічечка” вже підготовлена й відредаґована. Якби знайти фінансування, її можна було б швидко видати. Впоратися самостійно з цими проєктами я не можу, бо сам ледве зводжу кінці з кінцями.

Підкажіть, куди я міг би звернутися в США за такою допомогою. Моя адреса: вул. Семафорна, 65-а, м. Дергачі, Харківська обл. 62303 Ukraine. Тел. в Україні: (380-5763) 3-18-71.

Леонід Степаненко,
Дергачі, Харківська обл.

На перше грудня

Мій батько зовсім – зовсім не герой.
В житті, багато, каже, помилявся.
Кар'єри не зробив, багатства не надбав.
Що ж, на теренах цих не дуже і старався.
Та в судний день, що нам послав сам Бог,
Перехрестившись, рано вийшов з хати,
Й за волю голос свій, немов себе віддав.
Тепер в сім'ї у нас цей день – найбільше свято.
Тюрми нема, тюремників ще тьма.
Ще скрутно нам, та підійма чарчину
Мій добрий батько в цей благословенний день,
Всім ворогам на зло, за вільну Україну!!

1998 р.

Володимир

На високім березі Славути
Володимир бронзовий стоїть,
Йому видно все, йому все чути,
Князь зітхає тяжко і мовчить...
Не мовчи, скажи нам віще слово,
Ти ж киян хрестив в Дніпрі колись
І як в ті часи, сьогодні, знову
З нами за Вкраїну помолись.

1995 р.

Дві мови

Я телеканали
По черзі вмикаю.
Мови, що лунають
З сумом зіставляю.
Українська мова
Українців любить.
Російській постійно
Від усіх нас нудить.
Українська мова
Державу будує.
Російська затято
Зроблене руйнує.
Українська мова
Кличе до роботи.
Заклика російська
На страйк із суботи.
Українська мова
Потерпіти годна,
Верещить російська,
Що весь час голодна.
Українська предків
Славних поминає.
Російська їх пам'ять
Брудом обливає.
Українська мова
Чеснотами сяє.
Російська бридоті,
І брехні навчає.
Українська прагне
Нам майбутнє дати.
Обіця російська
Нас перестріляти.
Справжні українці
Люблять мову рідну
Перевертні й зайди?
Ті – окупаційну.

24 серпня 1997 р.

Не журись

Моїй рідній матінці –
Українській мові:
Чистій, світлій, лагідній,
Пісенній, казковій
Нема пристановища
У рідному краї.
Де їй прихилитися?
Жити де? Хто знає?
Не журись, сирітонько,
Житимеш на волі:
У степу широкому,
В діброві, у полі,
В житі колосистому,
В хлібі запашному,
В леті журавлиному,
Високо – стрімкому.
В вишивках – мереживах
Моєї бабусі.
В оченятах – сонечках
Киянки Катрусі.
В живих, не мальованих,
Веселкових барвах.
В чорнобривцях – вогниках,
В пролісках, і в мальвах.
В, наче крові, крапельках,
Ягодах калини.
У запаморочливих
Співах солов'їних.
Бринітимеш хвилькою
В кожному джерельці.
Заплачеш тихесенько
У моєму серці.

1998 р.

Гріх?

Наші прапращури далекі,
Хоч нехрещеними були,
Могли із кожної калюжі
Напитись чистої води.
Вони обожнювали землю
І все, що на землі росло.
Природі шкоду, зло робити?
Такого бути не могло!
Вони молилися природі:
Деревам, сонцю і воді.
Знаходили в природи сили
І захист в будь-якій біді.
І я – нащадок їх хрещений,
В момент відчаю, зізнаюсь,
Що дубу – велетню молюся.
Гріха боюся, а молюсь.

1997 р.

Ми відвідали пенсіонерів і сиріт

У червні минулого року ми відвідали бідних пенсіонерів і сиріт зі школи-інтернату в Липлянах, яким наше Товариство св. Андрія допомагає вже довгі роки. Ми побачили нужденність їхнього життя. Ми побачили, як потрібна їм наша поміч, наше співчуття, наша опіка.

Тим, які через стан здоров'я, вік чи віддаль не бувають у наших їдальнях, ми привезли на збірний пункт в Києві харчі. Добрі сусіди чи опікуни приїхали їх забрати. Кожен пакунок важив близько 20 фунтів. В ньому були цукор, мед, борошно, масло, крупи, макарони, фасоля, горох – харчування одній особі на місяць. Понад 50 пакунків роздали адміністраторки в Києві – Галина Гавриленко та Наталя Матвієнко.

В одній з трьох їдалень в Києві, де обідають пенсіонери під нашою опікою, ми з ними пообідали. Добра тарілка супу з городини, смачний житній хліб, добрий шматок м'яса з вівсяною кашею і велика склянка абрикосового соку. І тут знову слова вдячности жертводавцям Товариства. Крім їдалень в Києві, є ще по одній їдальні в Переяславі-Хмельницькому, Чернігові, Тернополі та Чернівцях.

Приїхали ми в село Липляни, біля Луцька, де є школа-інтернат і одночасно сиротинець. Обступили нас діти – дівчатка і хлопчики різного віку і росту. Діти соромливі, але й цікаві знати, хто ми. Директорка Людмила Подоляк каже: „Дітям найбільше потрібно взуття. Зимою вони часто не мають в чому вийти на двір. Діти ростуть, а черевики зношуються”. Добрі, міцні черевики коштують пересічно 60 гривень за пару. Товариство св. Андрія вже переслало 1,500 дол. в Липляни на 120 пар взуття.

Хочу ще згадати про додаткову потребу – підпалену семінарію УПЦ КП в Луцьку. Велика частина будинків лежить в руїнах. Владика Михаїл повідомив: „Щоб семінарія могла в цьому році діяти, треба відбудувати знищену систему опалення, а на це нам потрібно 6,000 долярів”. Товариство св. Андрія негайно переслало в Луцьк потрібну суму.

Такі потреби існуватимуть ще якийсь час, тому просимо і в цьому році щедро відгукнутися на наш заклик. Пожертва звільнена від усіх податків. Адреса: 18 Orchard Lane, HighLand, NJ 12528.

Володимир Бакум,
секретар Товариства св. Андрія

Від усіх українців Казахстану

Я мав приємну нагоду в листопадові дні 2005 року відвідати США, де зустрів чимало однодумців, придбав багато приятелів. Хотів би передати низький уклін і висловити щиру подяку за ту повагу та турботу, які приділили мені та українцям Казахстану українські громади Америки.

В першу чергу дякую голові РОДУ УККА д-рові Іванові Буртикові, який за власний кошт організував мою поїздку та місячне утримання в Америці, громадам та окремим українцям, котрі пожертвували кошти для подальшої розбудови української справи в Казахстані, зокрема Федеральній кредитовій кооперативі „Самопоміч” в Ню-Йорку (президент д-р Богдан Кекиш); кредитовим спілкам „Самопоміч” (директори Олександер Ляшок і Ярослав Федун); ЗУДАКу – президент д-р Лариса Кий-Лозинська; Відділові УККА у Філядельфії (голова Іван Кушнір); парафії Св. Миколая в Пасейку-Кліфтоні (о. Ігор Роїк); парафії Святого Вознесіння; громаді УККА в Глен Спей; Богданні Худьо; Миколі Ковальшину; Олександрі Завадівській; подружжю Невмержицьких; Северинові Поладовичу-Ерко. Безмежно вдячний за турботи та увагу до мене з боку президента СКУ, д-ра Аскольда Лозинського, президента УККА Михайла Савкова, редактора часопису „Америка” Осипа Рожка, добродіїв Петра Палюха, Володимира Васькова, подружжя Тарахівських і Василенків.

З глибокою повагою –

Михайло Парипса,
голова Асоціяції
„Українці Казахстану”,

Зі святом Різдва Христового, шановні читачі!

Господь приходить до нас знов і знов

Дорогі й улюблені отці духовні і вірні нашої святої Української Православної Церкви поза межами України та братри і сестри в Україні!

Христос Народився!
Славмо Його!

Як і в час Різдва Господа і Спаса нашого Ісуса Христа, так і сьогодні, світ оповитий смутком і темрявою. А це спричинене руйнівними силами зла, суспільством, опанованим ідеєю смерти, нелюдськими знущаннями людини над людиною та наслідками природних катастроф. Але так, як і понад 2000 років тому, Господь приходить до нас знов у теперішньому часі в вигляді невинного дитятка та приносить нам спасіння. Бог зодягається у нашу людськість, щоб ми могли піднестися до божественного, щоб ми отримали життя, мир і надію. Якщо б Він не з'явився, у нас не було б взагалі причини до святкування.

Але тому, що Він прийшов, ми можемо зараз зрозуміти милосердя, турботи і Любов Божу до всього людства, і Його бажання принести нам спасіння. Єдинородний Син є центром і наріжним каменем всієї людської і божественної історії, і ми святкуємо Його втілення не лише 25 грудня/7 січня, але у всі пори року, завжди, при кожній нагоді. Ми святкуємо Його втілення так, як ми розділяємо Його Любов. Ми святкуємо Його втілення тим, що хочемо позбутися гордині і пихи, і перестати критикувати та засуджувати наших ближніх. Ми святкуємо Його втілення, коли стаємо Христом у житті інших – висловлюючи нашу стурбованість ними і співчуваючи їм у різних обставинах їхнього життя. Ми святкуємо Його втілення, коли перестаємо противитися Його Ласці.

Ніхто ще не перевершив Євангелиста Іоана („Улюбленого") в його могутньому описанні Втілення/Різдва – таїнства Предвічного Бога, Який приходить до нас і являється нам в Особі маленького, безпомічного людського Дитяти. „І життя було в Нім, а життя було світлом людей" (Іоан 1:4). Євангелист Іоан каже нам, що у Господі Ісусі і через Нього, Бог уможливив нам відчути Його Силу і Любов до глибини нашого існування, щоб ми могли мати повноту життя, і здібність розділяти ту повноту. Однак, слід зауважити, що несподівано Іоан міняє тон свого опису, переходячи від Ласки та Світла, і життя, він раптово каже: „До свого Воно (Світло) прибуло, та свої відцурались Його" (Іоан 1:11). А тоді, так же раптово, він вертається ще раз до Ласки, кажучи: „Слово стало тілом і перебувало між нами, повне ласки і правди. І ми бачили славу Його, славу, як Єдинородного від Отця" (Іоан 1:14). Іоан підкреслює чудо довготривалости Божої Ласки. Наперекір відкиненню, наперекір відпорності, Він знов приходить. Він знов повертається. Він пробує добратися до нас і пропонує нам Його любов. І як говорить Єангелист, тим, що врешті погоджуються Його прийняти, „Він дає міць дітьми Божими стати, тим, що вірять у ймення Його" (Іоан 1:12). Кращого і важливішого різдвяного оповідання ніколи не було. Ані не може бути нам даний кращий приклад для нашого життя.

То ж не відрікаймося більше від Ласки, Світла і Життя. Розділяймо сміло ці дари з щораз більше світським суспільством. Продовжуймо жити у Христовій любові, продовжуймо наші старання закінчити війну та проголошувати святість людського життя, особливо життя невинних ненароджених. Бо „Бог так полюбив світ, що дав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ осудив, але щоб через Нього світ спасся" (Іоан 13:16-17). Вірте в це!

Внаслідок подій, що відбувалися в Україні рік тому, цей чудесний час буде назавжди пов'язаний з чудом миру і любови, що розвивався перед очима всього світу на морозних вулицях Києва під час Помаранчевої революції. Нехай вірні Церкви в Україні - наші брати і сестри по вірі і по крові для більшости наших вірних у діяспорі, разом із своїм проводом, політичним і духовним, відкриють свої серця Ласці, що всіх нас об'єднує і всіх лікує. За них і за вас ми постійно молимося.

Вітаємо вас усіх у ці святі святкові дні і просимо Бога, щоб Любов, мир і радість Новонародженого Дитятка-Христа наповнювали ваші домівки і ваше життя протягом всього Нового Року.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВМО ЙОГО!

+ КОНСТАНТИН,
Митрополит Української Православної Церкви в США і діяспорі;
+ ІОАН,
обраний Митрополит Української Православної Церкви в Канаді;
+АНТОНІЙ,
Архиєпископ Української Православної Церкви в США;
+ ВСЕВОЛОД,
Архиєпископ Української Православної Церкви в США;
+ ІОАН,
Архиєпископ Української Православної Церкви в діяспорі;
+ ЮРІЙ,
Архиєпископ Української Православної Церкви в Канаді;
+ ЄРЕМІЯ,
Єпископ Епархії Української Православної Церкви в США на Південну Америку.

Різдвяний дзвін

Різдво ускрізь –
з морозом й без морозу –
Усіх єднає лагідним теплом.
Приносить в дім
ясну метаморфозу
Різдво, війнувши
янгольським крилом.
Ударив дзвін,
а потім другий, третій –
І серце відізвалось в унісон.
На тихій спів
фльоридських поінсетій
З Полісся лине синій сон сосон...
Із українських чарівних родовищ,
З краси ланів із хвилями Дніпра
Створив музичне чудо Леонтович,
Небесний спів ясного Дзвонаря.
Долаючи години й кілометри,
У серце українське шле привіт –
Не знаний всім
як український Щедрик,
Різдвяний дзвін дзвенить
на цілий світ.

Ганна Черінь

Єлизавета Миронова. „Колядки".

Відчуймо тепло цього свята

Високопреосвященнішим і Преосвященним Владикам Всесвітлішим і Високопреподобним Отцям, Преподобним Монахам і Монахиням, Дорогим Братам і Сестрам Мир у Господі!

Дорогі у Христі!

Надходять Різдвяні свята. Між усіма святами літургійного року Різдво відзначається тим, що воно є найбільш родинним. З одного боку, у цей час перед нашими очима постає Пресвята родина – Марія, опікун Йосиф та новонароджене Дитятко Ісус Христос – і подія, яка є найщасливішим моментом для кожної родини – народження Дитини. А з другого боку, чисто по-людськи, Різдво є родинним святом для кожного особисто, адже за різдвяним столом збираються всі покоління: бабуся і дідусь, батько й мати, діти і внуки, – збираються, щоб відчути родинне тепло.

А що робити, якщо родина велика, якщо вона розсіяна по всьому світі, як наша Церква? Хотілося б обійняти кожного з Вас, зайти до кожного дому, сісти за кожен різдвяний стіл. Але на жаль, це неможливо. Тому звертаюся до Вас через це писане слово, щоб привітати кожного з Вас, щоб щиро побажати Вам всього найкращого, щоб разом з Вами відчути тепло великого родинного щасливого свята.

А свято це наповнює нас щастям не тільки в цю мить. Коли народжується дитина, всі члени родини збираються і гадають, на кого виросте та людина, що з неї буде. Так само і ми сьогодні. Зустрічаємося при колисці, чи радше – яслах Немовляти Ісуса. Не знаємо, що буде далі, бо це не звичайна Дитина, не тільки людина, а воплочений Єдинородний Божий Син, який приносить нам щастя – приносить Божу любов. Він не тільки очікує від нас любови, прихильности й зичливости, як звичайно буває у дітей, а й сам нас обдаровує і запевнює, що як Боголюдина несе нам багато добра, радости й віри в краще майбутнє, навіть тоді, коли нам видається, що це неможливо. Ісус Христос запевняє нас, що те, що Він обіцяє і для чого прийшов, - це реальність, бо Він – Бог.

Дорогі у Христі! Прохаю Вас: зібравшись на Святу вечерю навколо родинного столу, згадайте, як Ви згадуєте своїх рідних, і мене, і всіх інших членів нашої Божої родини.

Ще раз щиро вітаю Вас зі святом Христового Різдва і бажаю Вам, щоб під час святкування народження Спасителя Ви утвердилися у вірі, а Ваше серце сповнилося надією і радістю.

Христос Рождається!

+ЛЮБОМИР

Привітання від приятелів

Привітали редакцію і читачів також Митрополит-Архиєпископ УКЦ **Стефан Сорока**, Екзекутива УККА, голова Товариства Св. Андрія Первозваного **Ігор Саввон, о. Богдан Данило** з семінарії Св. Василя, редактор журналу „Патріярхат" **Петро Дідула**, Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, віце-консул України в Ню-Йорку **Наталя Костенко, Степан Олійник** (*„Сердечно дякую за поміщення в „Свободі" 23 грудня рецензії В. Лупейка на довідник про полеглих вояків ОУН і УПА"*, – пише він), наші кореспонденти **Світлана Глаз** з Ізраїлю і **Леся Івасюк** з Австрії, „Українська трибуна", **Оксана Ханас, Оксана Мазяр** (*„разом з подякою від Малої академії наук і від людей, яким публікації в „Свободі" допомогли хоч трохи покращити свій матеріяльний стан"*), **Михайло Губіцький, Юлія Курська** і всі члени Товариства інвалідів „Надія" з Тернопільської области, **Василь і Анастазія Марущаки, Олег Герман** з Тернополя, з Росії – громадські організації „Українці Москви", „Громада", Комітет громадян України – членів Об'єднання українців Росії, редакція часопису „Український огляд", Об'єднана пресслужба Федеральної національно-культурної автономії українців Росії та інші. **Дякуємо!**

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Освячення домівки СУА

НЮ-ЙОРК. – 13 листопада, після завершення триденних нарад Головної управи Союзу Українок Америки (СУА), відбулося урочисте освячення відновленого приміщення СУА, яке упродовж 29 років займав Український музей Ню-Йорку. Для союзянок це було велике і радісне свято. Відновлене приміщення, сонячне і привітне, гостинно вітало кожного, хто прийшов сюди розділити разом зі союзянками їхню радість. Священики – о. Маріо Дацишин з Української греко-католицької церкви св.Юра і о. Юрій Базилевський, парох Української православної церкви Всіх Святих в урочистій атмосфері провели освячення нового приміщення.

Хресними батьками були д-р Богдан Кекіш – президент Української федеральної кооперативи „Самопоміч" в Ню-Йорку (його заміняв член дирекції Любомир Зєлик) та Мирослав Шмігель – голова Ради директорів цієї кредитівки. Хресними мамами були голови окружних управ СУА Христина Хомин-Їжак (Округа Філядельфії), Лідія Казевич (Дітройт), Надія Савчук (Ню-Йорк), Марта Стасюк (Північний Ню-Йорк), Іванна Шкарупа (Огайо), Катерина Воловодюк (Ню-Джерзі), Любомира Калін (Чикаґо), Діонізія Брочинська (Нова Англія), Марiянна Заяць (Центральний Ню-Йорк), Уляна Глинська (віддалені відділи).

Господиня дому Ірина Куровицька, голова СУА, тепло привітала гостей і відзначила, що це перше власне бюро за 80 років існування в Ню-Йорку. Вона згадала слова Олени Лотоцької: „Батьки ще в краю вчили, що треба передусім дбати, щоб була своя рідна хата, бо в ній легше людині жити і працювати". В залі був присутній майстер Андрій Клецун, якому І. Куровицька щиро подякувала за перебудову приміщення.

Зі щирими привітаннями до союзянок звернулася Марія Лозинська – секретар ОЖ ОЧСУ, Ольга Гнатейко – голова Українського музею в Ню-Йорку, Мирослав Шмігель – голова Ради директорів Української федеральної кооперативи „Самопоміч" в Ню-Йорку, Ірена Чабан – голова 83-го Відділу СУА.

Голова СУА зачитала численні привіти, які надійшли від українських американських організацій, округ і відділів СУА, Почесної голови Анни Кравчук і почесних членок СУА та від окремих союзянок. Вона подякувала присутнім за щедрі дари з нагоди освячення.

На закінчення присутні заспівали гимн СУА ,і господиня запросила всіх на прийняття. У залі гості неначе потрапили у світ осені: чудові букети квітів виґравали різнобарвною гамою осінніх кольорів, елеґантно накриті столи запрошували скуштувати смачні страви, що їх приготували наймолодші членки Екзекутиви СУА Віра Кушнір і Рената Заяць. За частуванням присутні висловлювали впевненість, що майбутнє Союзу Українок Америки – в надійних руках.

Лідія Баб'юк

На освяченні нової домівки СУА

Відзнака „Людина року" надана Президентові України

Зліва: Ірена Ґрім, Чарлз Костецький, Сергій Корсунський, Дебра Валенчок, Михайло Кор.инський, Микола Котов

ПІТСБУРҐ, Па. – У дні святкування річниці Помаранчевої революції зібралися українці міста, аби вшанувати Президента України В. Ющенка іще одним відзначенням – „Людина року". Асоціяція українських професіоналів та підприємців під еґідою Українського технологічного товариства організували святкове прийняття з нагоди вручення грамоти „Людина року". Спочатку Михайло Корчинський зачитав біографію В. Ющенка, а також наголосив, що Українське технологічне товариство звернулося до Президента України з побажанням вручити йому нагороду „Людина року", на що у відповідь отримало доброзичливу подяку.

На свято за дорученням Президента України та міністерства закордонних справ прибув Тимчасово повірений у справах України в США Сергій Корсунський. Саме йому президент Українського технологічного товариства Дебра Валенчок вручила грамоту „Людина року". Сергій Корсунський зазначив, що українці діяспори більше відчувають приналежність до рідної України.

Відтепер, щороку 26 листопада у Пітсбургу відзначатимуть день Віктора Ющенка – таке розпорядження видав посадник міста Томас Мирфі.

Оксана Лернатович

Загальні збори Братства св. Андрія

ВАТЧУНҐ, Н. Дж. – В неділю, 27 листопада, відбулись річні загальні збори Братства св. Андрія при Церкві-пам'ятнику св. Андрія Первозваного, які відкрив о. Юрій Сівко молитвою.

Збори обрали нову управу Братства, до складу якої увійшли Ігор Саввон – голова, Роман Гірняк, Франк Бек, Віталій Курінний, Раймонд Бурнз, Володимир Григоренко, Василь Краснобрижий. Обрано контрольно-ревізійну комісію. Головними дорадниками обрані Віктор Бабанський, Василь Дорошенко, Михайло Шульга.

На зборах відбулась дискусія з приводу нещодавно поширеної інформації канцелярією Вселенського патріярха відносно підвищення в сан єпископа ігумена Андрія Пешка з Чикаґо, і призначення його помічником Митрополитові Константинові - голові УПЦ в США. Члени Братства були стурбовані тим, що питання про призначення єпископа-помічника в УПЦ-США вирішується в Туреччині – в той час, коли статут ясно визначає цю відповідальність за Собором УПЦ-США.

Загальні збори Братства одноголосно підтримали резолюцію, яка визначає основну мету його діяльности:

„Братство св. Андрія визнає своєю головною метою об'єднання всіх українських православних парафій в США і Україні з Матір'ю-Церквою в Україні, під омофором Київського патріярхату, очолюваного нині Патріярхом Філаретом, для створення єдиної Української Помісної Церкви, яка буде вірна патріотичним ідеалам бл. п. Патріярха Мстислава!"

Управа Братства

Відбулись збори Українського допомогового комітету

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. – 10 грудня в будинку Українського Допомогового Комітету (УДК) відбулися загальні збори комітету в 60-ліття його заснування (1945-2005). Збори обговорили проєкт змін до статуту і прийняли рішення змінити назву УДК на „Товариство українців у Бельгії". Мотивацією для зміни назви було те, що велике число потребуючих матеріяльної допомоги з України сподівалися такої допомоги від УДК. Тим часом УДК міг надавати тільки правну і соціяльну допомогу для українців на терені Бельгії. Щодо матеріяльної допомоги Україні, то вона подавалася частинно з приводу стихійних лих (Чорнобиль, повені на Закарпатті тощо).

Членство УДК зменшилося до 88 осіб, з яких половина має за собою понад 50 років перебування в УДК. У своєму звіті голова УДК Омелян Коваль з'ясував становище української спільноти в Бельгії, що в сучасних умовах вимагає великих зусиль для забезпечення свого організованого існування, закріплення дотеперішніх здобутків і для охоплення потреб великого числа новоприбулих з України у пошуках заробітків.

Обрано нові органи товариства. Головою обрано Віталія Венгриновича, Контрольну комісію очолив Михайло Трипник. Збори обрали довголітнього Генерального секретаря і голову УДК Омеляна Коваля, що 55 років віддав праці в УДК, Почесним головою Товариства. Почесними членами Товариства стали Микола Волянський, Василь Яремкович, Іванна Коваль-Куропась, Михайло Хома, Евстахія і Василь Савчини, Марія Кобилянська, Петро Гатала, Григорій Ковтко, Теодор Трубич, Степан Маркус, Степан Цап, Степан Туринець, Михайло Дуда, Степан Бойко, Іван Зубрицький, Іван Галабурда й Софія Іващишин-Карпа.

Президія зборів

Join Us For The First Malanka At Soyuzivka!

2006 Ukrainian Engineers New York

MALANKA

Saturday January 28, 2006

Sponsored by the Ukrainian Engineers' Society of America (UESA)
Black Tie Event
Music provided by "Fata Morgana"

Cocktails @ 6 pm
Dinner Banquet @ 7 pm
The Ball @ 9 pm

Admission:
Banquet & Ball- $70/person
Tickets for Ball Only- $30/person
Student Tickets- Banquet & Ball- $65/person
Student Tickets- Ball Only-$25/person

After December 31, 2005:
$10 Additional per ticket for Banquet & Ball
$5 Additional for Ball only

Tickets can be purchased on line at www.uesa.org

To Book A Room At Soyuzivka
Please call (845) 6226-5641

Room Rates:
Standard Rooms- $ 55+ tax & gratuities
Deluxe Rooms- $65+ tax & gratuities
Suite Rooms- $75+ tax & gratuities
(For all room types, includes breakfast for 2.)

Soyuzivka
for all seasons

POBox 529, Kerhonkson, NY 12446 • (845) 626-5641 • Fax (845) 626-4638
www.Soyuzivka.com, Email: Soyuzivka@aol.com

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Січень 2006 р., ч. 65

Назустріч 100-річчю Івана Багряного

Харків готується гідно відзначити соту річницю від дня народження незламного борця за вільну і незалежну Україну Івана Багряного. Створено громадський комітет, розроблено плян основних заходів, виконання яких в значній мірі залежатиме від своєчасного урядового рішення про відзначення ювілею письменника на державному рівні.

Харківський національний університет ім. В. Каразіна запланував проведення 27–28 вересня 2006 року міжнародної наукової конференції „Творчість І. Багряного як культурний феномен. До 100-річчя від дня народження". Виходить з друку упорядкований Олексієм Коновалом двотомник „Наша боротьба і наші позиції" – за матеріялами друкованих органів Української Революційно-Демократичної партії, генеральним секретарем якої з 1948 року і до своєї передчасної смерти у 1963 році був Іван Багряний. Книга в якості дарунка Фундації імені Ів. Багряного розсилатиметься бібліотекам вищих навчальних закладів, наукових установ і громадських організацій, обласним науковим бібліотекам для передання книги в райони. Уже надходять перші заявки-підтвердження.

Одним з заходів до 100-річчя І. Багряного є підготування другого видання бібліографічного покажчика „Український письменник і політичний діяч Іван Багряний (1906–1963)". Перше видання – в серії бібліографічних покажчиків „Діячі української діяспори" – побачило світ у 1996 році до 90-річчя Івана Багряного. Співробітники Харківської державної наукової бібліотеки ім. В. Короленка взяли на себе важку працю підготування і другого видання бібліографічного покажчика, в який бажано включити і матеріяли, опубліковані за межами України за останні десять років.

Звертаємось до української громади з проханням надсилати інформацію про такі публікації (автор, повна назва статті, джерело публікації: назва друкованого документа, рік видання, видавництво, конкретні сторінки, якщо журнал – його число, рік, сторінки; якщо газета – її назва, рік, дата) мовою оригіналу. У передмові до другого видання будуть подані прізвища і висловлена подяка авторам (особам), що надіслали матеріяли публікацій про І. Багряного.

Бажано, щоб матеріяли надійшли не пізніше кінця березня 2006 року, що уможливить підготування до друку і видання покажчика до ювілею І. Багряного.

Матеріяли просимо надсилати на адресу: Відділ україніки ХДНБ ім. В. Короленка, пров. Короленка, 18, Харків-3, 61003 Ukraine.

Електронна пошта: ukr@korolenko.kharkov.com або на адресу Фундації, подану на цій сторінці.

Надія Полянська,
Вадим Усань

Дякуємо!

Від часу появи сторінки Фундації, ч. 64, прислали пожертви такі особи: 1,500 дол. – **о. Олексій Лимонченко** для допомоги журналові „Бористен", що виходить в Дніпропетровську; 685 дол. – **Галина й Олексій Воскобійники**; 500 дол. – **Олександер Німченко**; по 50 дол. – **Анатолій Яцюк та Мирослав Ковальський**; 35 дол. – **Тарас Шипилявий**; 25 дол. – **Ігор Яременко.**

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й просить і далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, які є звільнені від федерального податку, щоб ми могли допомагати пресовим органам України видавати книжки, яких не знають читачі України, сиротам та для зміцнення української державности. Щоб Україна якнайшвидше стала українською Україною, щоб у школах, університетах, у війську панувала державна українська мова – мова народу України.

Виправлення

В попередньому числі Фундації, в статті „Віталій Бендер жив з Україною в серці", сталася технічна помилка: має правильно бути: *„Свої вояцькі пригоди й переживання він описав в книзі „Фронтові дороги", яка вийшла в 1987 році".*

Представник Фундації О. Романчук передав в дарунок книги

В минулому році у видавництві „Києво-Могилянська академія" побачили світ книги літературознавця Леоніда Бойка – монографічне дослідження життя і творчости видатного українського письменника та громадського діяча, духовного лідера і наставника шістдесятників Бориса Антоненка-Давидовича та „Український голокост 1932–1933" о. д-ра Юрія Мицика, яка містить свідчення тих, хто жив і вижив з найжахливішої трагедії – Голодомору-геноциду.

Видання Фундації регулярно передаються у дарунок представниками Фундації, яких в Україні є шість, бібліотекам і навчальним закладам в Україні. У західньому реґіоні країни ці видання передав Олег Романчук, який є редактором журналу „Універсум", до бібліотеки Волинського університету, Львівського національного університету ім. І. Франка, Ужгородському університетові, Львівській науковій бібліотеці ім. В. Стефаника НАНУ, факультетам журналістики ЛНУ ім. І. Франка, Запорізького, Ужгородського, Кам'янець-Подільського університетів та ін.

Між іншим, журнал „Універсум", якого представником в США є Фундація ім. Ів. Багряного, куди можна присилати дальшу передплату чи передплатити той цікавий журнал, він висилається до 500 бібліотек України на кошти Фундації. Річна передплата 50 амер. долярів.

В 2002 році було вислано до пів тисячі бібліотек України, як подарунок, чотири книги: „Листування Ів. Багряного" в двох томах, „Розстріляне відродження" Ю. Лавріненка (Дивнича) та „Велика вітчизняна війна" Федора Пігіда. Тринадцять бібліотек України відмовились від тих книг. Повернули книги бібліотеки з Києва, Харкова, Полтави, Білої Церкви, з Донецької области з – Горлівки, Маріуполя та Старобільська.

Українські книжки та журнали – бібліотекам Дніпропетровська

Завдяки клопотанням Управи Фундації ім. Івана Багряного січеславське представництво отримало в останні часи чимало різноманітної української періодичної та художньої літератури, виданої цією Фундацією за роки свого існування. Завдання наддніпрянських багрянівців полягало в тому, аби якнайкраще знайти застосування переданим цінним подарункам в регіоні.

До цього завдання Січеславське представництво Фундації імені Івана Багряного підійшло творчо. Вже отримали цінні духовні дарунки студентство та викладацький склад Дніпропетровського національного університету, Дніпропетровського аґрарного університету, а також Дніпропетровська обласна наукова бібліотека. І ось нещодавно до Дніпропетровського обласного інституту післядипломної педагогічної практики завітали представники січеславського відділення Фундації імені Івана Багряного. Вони принесли цінні видання діяспори, котрі надійшли до міста на Дніпрі. Здебільшого це патріотична і довідкова література, котра стане в нагоді шкільним вчителям. Саме її і було передано для потреб методичного центру освітян области.

У вдячному слові на адресу Фундації ім. Багряного заступник ректора Дніпропетровського обласного інституту післядипломної педагогічної практики Володимир Довгополий підкреслив, що передана література знайде гідне застосування у діяльності їхньої установи.

Могло бути гірше...

Ол. Шпилька (О. Скоп)

Зустрічаються люди, в яких завжди знайдеться втішна порада,

Погнівались ви із ким-небудь?

– Могло ж бути гірше: могли й побитися!..

Загубили якусь коштовну річ?

– Могли б загубити речі ще більшої вартости!..

Пошкодили собі палець?

– Можна б було цілу руку понівечити!..

Таку, сказати б, філософію виявив мій земляк у недавній бесіді про ситуацію в Україні.

– Не нарікай, – каже, – бо могло б бути гірше, якби минулу війну виграла фашистська Німеччина.

– Уявляєш нещастя, якби українці опинилися в складі проєктованої гітлерівцями „Нової Европи"? Україна стала б колонією у повній залежності від далекого і ворожого Берліну. В країні панувала б поліційна влада нацистів, які жорстоко переслідували б кожний прояв національного життя. У застінках ґестапо та концтаборах мучилися б найкращі сини Батьківщини! Всі справи українські вирішувалися б „надлюдьми" з їхньою високою европейською культурою і поведінкою. Українців вимушували б зливатися в один новоевропейський народ із спільною і загальнозрозумілою мовою Карла Маркса і Фрідріха Енгельса. На вулицях українських міст вже не чути було б солов'їної нашої мови. Більшість шкіл України були б переведені на німецьку мову, навіть дитячі садочки послуговувалися б тією чужою мовою.

Замість урядової російської газети „Правда Украины" в Києві видавалася б „Ukrainische Warheit". Переважне число часописів, журналів та книжок друкувалося б найперспективнішою мовою Нової Европи, тобто – німецькою.

Всі багатства землі української нещадно грабувалися б для мілітарних потреб і новоевропейських розбудов. Слідом йшли б масові набори молоді – остарбайтерів, що означало б „дружбу народів". Режимні поети і письменники оспівували б цю дружбу, столицю Нової Европи та її легендарних фюрерів.

Рахуючись із далекосяжними атомовками, що ними ощетинився б „миролюбний" Райх, так званий вільний світ намагався б встановити з Берліном „фройндшафтліхе" взаємини та припинити перегони озброєння. Великі надії покладалися б на наступників Гітлера та їхні обіцянки щодо демократизації, „wiederherstellung" (перестройки) та „offenheit1 (гласности).

... Отаке нещастя могло б спіткати наш народ, якби він не вийшов переможцем, поруч інших народів СССР, у боротьбі з навалою фашистів!

Дописи і листи до сторінки Фундації імені І. Багряного просимо слати на адресу:
Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights,
IL 60005 USA
Сторінку редагує
Олексій Коновал

Презентація книг „Відданий будівничий України" та „Українська література"

Голова Шкільної ради при УККА, член багатьох українських громадських організацій у США і Україні Євген Федоренко наприкінці серпня та на початку вересня 2005 року взяв участь у презентації книжки „Відданий будівничий України" (Харків, видавництво „Майдан") з нагоди 75-річчя Євгена Федоренка та підручника з української літератури, хрестоматії для 10-11 класів за редакцією П. Кононенка та Є. Федоренка. З цієї нагоди Є. Федоренко побував у Борзні, на хуторі Мотронівка, батьківщині Ганни Барвінок та Пантелеймона Куліша, у Люботині Харківської области, Харкові, Києві та Переяславі-Хмельницькому Київської области, де відбулися презентації згаданих книг.

В Українському гуманітарному ліцеї Національного університету ім. Тараса Шевченка він вручив стипендії від Шкільної ради двом найкращим учителям – Юрієві Охріменкові та Людмилі Гребенюк і трьом учням ліцею – Юлії Войтенко, Марії Парубець і Вікторії Маняєвій.

Євген Федоренко та україніст Іван Пасемко виступили також на Українському радіо в програмі „Духовні пристані". Д-р Євген Федоренко та проф. Петро Кононенко виступили також на Харківському обласному радіо. Візита Є. Федоренка в Україну стала важливою культурологічною подією, засвідчила важливу ролю його творчости в розвитку українознавства.

На одній з презентацій, у рідному Федоренковому Люботині, я вслухався в логіку його виступу. Весна 1945-го! Всі повертаються додому, кожен на свою Батьківщину. Лише українці уникають зустрічей зі своїми „співвітчизниками-визволителями". Европейці не могли збагнути цього. Саме тоді мусив публічно виступити І. Багряний, щоб пояснити, чому він на вилозі свого піджака носив ампулу з отрутою, аби на випадок потрапляння до рук енкаведистів миттєво піти з життя і ніколи не повертатися на „родіну".

Академік П. Кононенко, чия плідна творча співпраця з академіком Є. Федоренком переступила вже у друге десятиліття, виступаючи на презентації, говорив про необхідність комплектування загально-освітніх шкіл, ліцеїв та гімназій унікальною хрестомати-

(Закінчення на стор. 24)

Звітує Фундація ім. Ольжича

ЛІГАЙТОН, Па. – Загальні збори фундації скликаються раз на чотири роки. Цього року вони відбулися 19 листопада 2005 року на оселі ім. Ольжича. Збори відкрив і ними проводив Михайло Герець, голова фундації. В своєму детальному звіті він сказав, що вся статутово визначена діяльність фундації проводилася в Україні. Заходами фундації і при фінансовій допомозі жертводавців із США виходить, хоч не періодично, журнал „Розбудова держави", видано два томи творів М. Понеділка „Казка недоказана моя", монографію М. В. Лукінюка „Обережно: міти", Д. Степовика „Яків Гніздовський: життя і творчість". Завдяки спонзорству д-ра Володимира і Оксани Бакумів видано історичну працю П. Троневича „Волинь в сутінках історії України XIV–XVI ст."; альбом репродукцій картин „Ака Перейма", який спонзорувала родина Переймів.

Завдяки дарові Мирослави Барусевич, появилися два томи „Історії польсько-українських конфліктів". Третій том має появитися до кінця цього року. Також має появитися збірник про дисидентський рух в Україні. Завдяки щедрим пожертвам проф. Еміля Якима і родини Ґелетканичів, при фундації створені два стипендійні фонди. Разом з пожертвами організацій та поодиноких осіб, було виділено 255 стипендій, 11 аспірантських і 11 кандидатських стипендій, на загальну суму 44,300 дол.

15–16 листопада 2003 року в Києві відбулася міжнародна наукова конференція, в якій взяли участь науковці з семи держав. Тема конференції – „Політична економія розвитку перехідних суспільств". Дослідна фундація ім. Ольжича була одним із спонзорів конференції. Д-р Зенон Мельник, голова Наукової ради, брав активну участь у конференції.

Протягом минулої каденції коштом фундації вислано в Україну бібліотеку проф. Зозулі (шість пакунків, архів і бібліотеку Повстенка (23 пакунки), архів д-ра Зенона Городиського.

За неприсутнього Романа Ґелетканича, який тепер перебуває в Европі, фінансовий звіт прочитав М. Герець. За чотири минулих роки приходи становили 137,312 дол., видатки – 204,426 дол., недобір – 67,114 дол.

Короткі звіти зі своєї діяльности подали екзекутивний заступник голови Володимир Літинський і секретар Роман Городиський. Після дискусії над звітами вибрано управу: голова – Михайло Герець; екзекутивний заступник – мґр. Володимир Літинський; заступник і голова Наукової ради – д-р Зенон Мельник; секретар – Роман Городиський; скарбник – мґр. Роман Ґелетканич. Склад дирекції залишається без змін.

Подякувавши всім присутнім за їхню участь у зборах, М. Герець закрив збори. Дослідна фундація ім. Ольжича була заснована в 1983 році. Того самого року була інкорпорована в штаті Ню-Йорк. В 1986 році фундація одержала статус неприбуткової організації.

Володимир Літинський

Новини з життя громади в Пармі

В пам'ять жертв Голодомору

ПАРМА, Огайо. – 27 листопада, на заклик Фундації Українського Голодомору, парафіяни Української православної катедри св. Володимира мали молитовну відправу в пам'ять жертв Голодомору в Україні, о 8:30 ранку – в англомовному і о 10:15 ранку – україномовному Богослуженнях.

Під час першого Богослуження духовенство покликало присутніх у храмі дітей приступити до іконостасу і засвітити 33 свічки – символічно з'єднуючи нас з 33,000 свічками, засвіченими попереднього дня на майдані Святої Софії у Києві.

Перед закінченням Святої Літургії вірні молилися за жертви Голодомору, хор відспівав „Боже Великий". Катедральні дзвони о 12-ій годині сповіщали сумну пригадку про жертви Голодомору під спів хору „Вічная пам'ять".

Діти української православної катедри св. Володимира засвічують 33 свічки у пам'ять жертв Голодомору.

Катедра св. Володимира вшанувала дириґента хору

ПАРМА, Огайо. – 20 листопада громада Української православної катедри св. Володимира вшанувала дириґента парафіяльного хору Маркіяна Комічака з нагоди 15-ої річниці його праці. Хор нараховує 40 осіб.

М. Комічак народився і виростав в Пітсбурґу, Па. В 1980 році переїхав до Клівленду і організував школу українського танцю „Каштан", де й тепер є учителем танців. Ансамбль „Каштан" є добре знаний з своїх мистецьких концертів. Він виступав у Білому Домі під час відзначення Тижня поневолених націй, на концертах у багатьох містах Америки і України.

Дириґент Маркіян Комічак з грамотою від Митрополита Константина, доньки Уляна, Богдана, дружина Люся і донька Андрея.

В 1990 році М. Комічак став дириґентом українського хору при катедрі св. Володимира, а з 1995 року також дириґує англомовним хором. Його любов і відданість літургійній музиці є всім знана, і це посилило його бажання продовжувати музичну науку в цьому напрямі. У 1996 році він здобув ступінь маґістра музики у Клівлендському стейтовому університеті.

Маркіян також вчить 60 дітей, поділених на 3 групи, при парафіяльній школі українських танців. Тепер він працює над проєктом упорядкування літургійних музичних книжок українською і англійською мовами для УПЦ в США.

На відзначення відданої праці М. Комічака після Літургії духовенство парафії вручило йому грамоту-подяку від імені Митрополита Константина і щедрий дарунок від парафії.

Іван Норка

Хай живе Рідна Школа у другому п'ятдесятилітті!

Учасники випускного вечора Школи українознавства

ПАРМА, Огайо. – Випускний вечір Школи українознавства товариства „Рідна Школа", що відбувся в неділю, 5 червня 2005 року, в залі парафії св. Володимира відкрила голова Батьківського комітету 11-ої кляси Ляля Гафткович.

26 листопада 2005 р. у Святопокровському осередку в Пармі відбулася матуральна забава, на якій було вшановано випускників. Забаву відкрила голова Батьківського комітету Л. Гафткович і попросила до молитви перед вечерею пароха церкви св. Покрови о. Василя Петрова. А після вечері молитву провів парох церкви св. Андрія о. Ігор Касіян. Ведучими програми були Наталя Гафткович і Андрея Комічак, які представили усіх матурантів та їх ескортів. З успішним закінченням випускників привітали голова управи товариства „Рідна Школа" д-р Юрій Яськів, голова Батьківського комітету Л. Гафткович і директор школи д-р Віpослав Кость.

Здали матуру в 2005 році: Олена Боднарук, Софія Гаталяк, Петро Гафткович, Петро Дем'янчук, Леся Жиґа, Оксана Козловська, Олег Козловський, Богдана Комічак, Лариса Копистинська, Софія Коровайчук, Алек Кузик, Олександр Лукович, Стефан Масний, Оксана Махлай, Таня Мацех, Ігор Озеруга, Василь Рабосюк, Христина Скабик, Тереса Смолило, Христина Твардовська, Соломія Холявка, Петро Шепетяк, Марія Ющишин.

Перший прощальний вальс затанцювали випускники зі своїми ескортами під звуки музичного ансамблю „Нове покоління" з Торонто, Канада. Бажаємо нашим молодим українцям у своєму дальшому навчанні і праці утверджувати українство на просторах Америки.

Петро Твардовський

УКРАЇНА І СВІТ

Звернення ОУН (державників) з приводу руйнування історичних пам'яток Києва

**Президентові України
Вікторові Ющенкові**

Кожна нація, кожна держава, навіть громада кожного міста або села має священні місця, які є носіями історичної пам'яті про видатні події в житті народу, про видатних діячів, життя та діяльність яких пов'язані з цими місцями – площами, вулицями, будівлями. Багато міст України, особливо їхні історичні центри, стали такими пам'ятниками, берегти і реставрувати які є святим обов'язком народу і держави, оскільки вони несуть у собі дух нації, зберігають тяглість поколінь, становлять одну з основ патріотизму, є запорукою існування, розвитку і процвітання держави.

Не випадково вороги Української держави, використовуючи невігластво і брак патріотизму у деяких державних діячів, серед різних способів перешкодити національному відродженню українського народу, зміцненню української державності, поряд з гальмуванням утвердження української мови як державної, розвитку українських засобів масової інформації, книговидавництва і кіновиробництва, збереження ганебних пам'яток тоталітарного режиму у вигляді назв населених пунктів і вулиць, пам'ятників і меморіяльних дошок, присвячених подіям і діячам колоніяльного періоду, взяли на озброєння руйнування історичних пам'яток нашого народу, історичних ляндшафтів, які є священними для кожного патріота своєї малої батьківщини, шляхом будівництва космополітичних архітектурних ансамблів, які змінюють неповторне обличчя українських міст.

КИЇВ. Думська площа (нині Майдан Незалежности) в 1930-их роках до початку більшовицького руйнування міста.
Фото: з книги Д. Малакова „Київ. 1939-1945".

У столиці України особливо небезпечною є діяльність гореархітектора Сергія Бабушкіна, який спочатку на посаді головного архітектора міста Києва, а тепер як власник великої комерційної архітектурної фірми, не рахуючись з національними інтересами України, за сприянням і під опікою міської влади на чолі з досвідченим „прорабом" Олександром Омельченком, будуючи економічно вигідні для них „хмародери" навіть у центрі міста, перетворює столицю України на безлике американоподібне місто.

Наразі вони підняли руку на місце, яке найповніше та найяскравіше вособлює є тисячолітній Київ, і всю Україну – на Софіївський майдан із всесвітньовідомими собором Святої Софії і пам'ятником Богданові Хмельницькому. Під гаслом реконструкції плянується зруйнувати будинок ч. 20/21 на Софіївській вулиці, з балькона якого Михайло Грушевський у 1918 році проголосив Українську Народну Республіку, і на його місці побудували резиденцію для закордонних дипломатів.

Дивно, що Олександер Омельченко, у якого не вистачає сил і бажання здійснити вже затверджені перейменування вулиць і реалізувати Указ Президента України про ліквідацію символів тоталітарного режиму, разом зі своєю „кишеньковою" містобудівною радою вже затвердив цей злочинний проєкт. Очевидно тому, що це вигідно будівельним організаціям, підприємствам і банкам, які належать йому, його родичам і поплічникам.

Пане Президенте! Ми вважаємо цю акцію наругою над історичною пам'яттю українського народу, і тому від імені всіх патріотів України, всіх жителів і шанувальників її столиці Києва звертаємося до Вас з проханням – зупиніть цю будівельну вакханалію, поставте справу збереження історичних пам'яток Української нації в рамки закону, допоможіть забезпечити їх належну охорону від злодійських зазіхань відкритих та потайних ворогів нашої культури і держави.

Слава Україні!

**Центральний Провід ОУН
(державників)**

Новий посол України в Ізраїлі

ТЕЛЬ-АВІВ. – 21 грудня 2005 року новий посол України в Ізраїлі Ігор Тимофеєв вручив вірчі грамоти президенту країни. Протягом трьох років він представлятиме інтереси України на Близькому Сході. Послові 45 років, родом він з Дніпропетровська, має вищу військову освіту і звання полковника – більше двадцяти років служби у збройних силах. З 1993 року перебуває на службі в міністерстві закордонних справ України. Останні чотири роки був послом України в Об'єднаних Арабських Еміратах та за сумісництвом в країні Катар і королівстві Багрейн. З Ігорем Тимофеєвим розмовляла Світлана Глаз.

Посол Ігор Тимофеєв

– Пане Посол, від Вашого особистого сприйняття цієї країни залежатиме те, як її сприйматимуть в Україні?

– Україна не може сприймати Ізраїль інакше, як рівного партнера, де живуть тисячі колишніх наших земляків. Зв'язки настільки сталі, що мені залишається лише продовжити роботу моїх попередників. Я вдячний професійній долі, яка вивела мене на цю цікаву ділянку праці. Я зачарований Ізраїлем, його містами, особливо Єрусалимом. Думав, побачу старенькі вулички з арабськими крамничками, а переді мною постав зелено-рожевий красень з широкими вулицями, своєрідною архітектурою, історією трьох провідних світових релігій. Ставлення до будь-якої країни, де ти працюєш, повинно бути делікатно-поважним і залежить від почуттів, які народжуються в душі та серці. Мені здається, що такі теплі почуття до Святої землі в моєму серці вже народилися.

– Ви вже визначили для себе пріоритетні питання в розвитку взаємин двох країн?

– Так. Це налагодження особистих контактів, які потім виведуть і на економічні та політичні взаємини. Важливим є розвиток економічних зв'язків. Останнім часом вони розвиваються добре, однак, це короткотривалі комерційні зв'язки, а треба запроваджувати довготривалі економічні проєкти, вигідні для обох країн.

– Теперішні зміни в Україні призвели до того, що її образ у світі трохи похитнувся. Чи не завадить це у Вашій праці?

– Процеси, які відбуваються в Україні тепер абсолютно нормальні. Тим більше перед парляментськими виборами, коли загострюється політична боротьба і методи її не завжди виправдані. Це вади кожної країни, яка стала на шлях демократичних перетворень. Не думаю, що це завадить у моїй праці. Україна впевнено йде до демократії, і визнання України країною з ринковою економікою говорить само за себе.

– У Вас є родина?

– Дружина, донька і п'ятирічний онук – мої порадники, помічники. З дружиною ми навчалися в школі, це моє перше кохання. Вона – мій друг. З нею мені легко йти життям.

– Пане Посол, бажаю Вам успішної праці для розвитку добрих взаємин двох країн.

Ще один храм постав у Києві

КИЇВ. – З'явилася нова парафія в Києві: з березня по грудень 2000 р. священик о. Зиновій (Заборний) з мирянами молився біля освяченого хреста на місці, де має бути збудована Спасо-Преображенська церква (автор проєкту Валентин Ісак). Багато сил доклав о. Зиновій до того, щоб збудувати каплицю. Батьки ще малим хлопчиком привели його до церкви, де дідусь був старшим братом, тобто помічником священика. Закінчив на відмінно восьмирічну школу в рідному селі і вступив до залізничного училища, згодом працював помічником машиніста.

А в душі відбувалися зміни. Після відкриття семінарії в Києво-Печерській Лаврі Зиновій стає на нову стезю життя. А коли постав Київський патріярхат, юнак свідомо обрав Українську Церкву і з двома друзями – Іваном Гащиним та Михайлом Ткачуком перевів багатьох семінаристів до Київського патріярхату. 1994 року після закінчення навчання та одруження з односельчанкою Володимирою прийшло висвячення на священика. Отець Зиновій служив благочинним у Києво-Святошинському районі, а з 1 березня 2000 р. був призначений на нову парафію в Києві.

Багато мирян прихилилися душею до нової парафії. Прихожанин Василь Кульчицький висловив думку про побудову каплиці. І всі гуртом взялися до цього. Копав землю о. Зиновій, копали парафіяни, допомагали школярі, а серед них і Тарас Шут.

Робили каплицю з дерева в селі Піщане на Волині, перевезли її до Києва, люди дарували рушники, панікадила, радо допомагали церкві, співали у хорі. Ікони подарували Лідія Білик, Дмитро Юхименко, невідомий священик з Феодосії... Співають у хорі студентка Людмила Шут, Валентина Диняк та інші. Вже другий рік служить у церкві о. Орест (Хомин). Під час Богослужіння допомагають Ігор Марченко і учень Тарас Шут.

Спорудження великого храму, на жаль, ще не на часі через брак коштів, а люди своїми пожертвами, хоч і повільно, наближають той благословенний день.

Олена Леонтович-Вороніна

Правда про колгоспне життя

У нинішній Україні комуністи і соціялісти усе настійніше творять міт про щасливе життя українського селянства за комуністичної влади. Цій меті служать ретроспективні покази пропагандистських фільмів з минулого, різні публікації. Молодь вірить у ці байки. Вчителька-пенсіонерка Наталя Кушнір з села Світлогірського на Полтавщині записала для „Свободи" свідчення трьох односельців про те, яким насправді було колгоспне життя.

Я, Василь Педан, народився в 1932 році. Батьки мої все життя працювали в колгоспі. Батько – на різних роботах, куди посилали, мама – в ланці від ранньої весни, коли починалась посівна, і до пізньої осені, коли проводилось збирання урожаю. Батько був на фронті, повернувся з війни у 1945 році, але без правої ноги. Працював у колгоспі сторожем і столяром. Мені особливо запам'яталась тяжка праця моєї мами у ланці. Мені і моїй сестрі Тамарі мама говорила: „Вчіться, щоб була у вас професія, щоб вам ніколи не довелося працювати від зорі до зорі на колгоспному полі".

О п'ятій годині ранку бригадир польової бригади стукав у вікно: „Райко, сьогодні йдеш з сапою буряки полоти". Брала мама сапу, вузличком з шматком чорного хліба, картоплиною, цибулиною, сіллю, і йшла до вантажівки, яка вивозила жінок на бурякове поле. Кожній жінці треба було прополоти 5-6 гектарів зарослого бур'янами буряка. Гони були довгі, більше кілометра. Під палючим сонцем жінки чекали на бочку з водою, яку повинен привезти коником погонич. Але він барився, бо на воду чекали не лише на буряковому полі, а й на городній бригаді, на картопляному полі, а коник і погонич – один. В горлі пересохло, так хочеться ковточка води! Показався коник, значить, буде водичка, хоча й тепла. Відкриваємо дерев'яний чопик... Побігла водичка – кому у жменю, кому у кухлик, додає сили всім жінкам. Пізно увечорі повертається втомлена мама додому. А вдома ще треба на цеглинках, підклавши дрівець, зварити супчик, щоб нагодувати сім'ю і на наступний день зварити пісний борщ і галушки. Далеко за північ лягала моя мама спати. І так увесь сезон – від ранньої весни до пізньої осені.

Мама дожила до пенсії і отримувала спочатку 8 карбованців на місяць, а далі – 12 карбованців. Отримавши пенсію, мама раділа, яка мала дитина.

* * *

Я, Неля Блажків, народилася в 1935 році, була запізнілою дитиною у свого батька – Соломахи Матвія. Батько до революції працював писарем в якійсь незначній установі. Коли мені було три роки, це був 1938 рік, батька арештували і в швидкому темпі засудили на 10 років ув'язнення. Оскільки він був політичним в'язнем, то покарання відбував на Соловецьких островах. Мама подавала на апеляцію, все, що можна було, продавала, щоб допомогти в'язню і нам вижити. Батькові зменшили покарання на чотири роки. В Україну йому не можна було їхати, то батько деякий час жив і працював у Казахстані. Додому повернувся у 1944 році.

Мама тяжко переживала таку несправедливість, ночами плакала. Тяжко працювала у ланці городньої бригади. Окрім трудоднів, які записували у книгу, за тяжку працю в той період у колгоспі нічого не платили. Мама сама недоїдала, намагалась краще мене годувати. У 1945 році, в зимовий період, застудилась на городній бригаді, коли ставили на полі тяжкі дерев'яні щити для затримання снігу. Була вона голодна, легко одягнута. Прийшла додому, піднялася висока температура, і через тиждень мама померла, коли мені було 10 років. Так ми з батьком залишились удвох.

Я ходила до школи, як могла вела домашнє господарство. У 1946 році була велика посуха, голодний, неурожайний, тяжкий рік. В цьому році в нашу сім'ю прийшла інша жінка, яка стала мені доброю мачухою. Вона мені, як могла, допомагала закінчити середню школу і вчитись далі – в медичному училищі, доглядала маленьких моїх двох синів. З батьком вони жили дружно, тихо, спокійно. А мама не дожила до внуків.

* * *

Я, Микола Яланський, 1937 року народження, пам'ятаю, як мого батька в числі перших, у 1941 році, забрали на фронт. У 1942 році ми отримали „похоронку", в якій було написано, що мій батько „загинув як герой у боях за Сталінград". Залишилось нас четверо – мама і троє дітей. Мама працювала в колгоспі, у ланці. Ми жили бідно. Особливо бідували в неурожайний 1946 рік. У нас не було хліба, не було з чого зварити навіть ріденький супчик. В сім'ї я був найменший, тому мені доводилось ходити по хатах села, просити шматок хліба. Це дещо допомагало нашій сім'ї. Пам'ятаю, весною 1947 року, мама принесла до хати десяток картоплин, дала мені 1 крб. грошей і послала до сусідки, щоб я купив пів склянки пшона. Ми зварили суп – ріденький, але смачний. Часте голодування, холодна взимку хата не пройшли для нашої сім'ї безслідно. Весною у мене були пухлі ноги, але я вижив, а найстарша сестра Зіна захворіла туберкульозою весною 1947 року, а весною 1949 року померла, коли їй було 17 років.

Школу я відвідував слабо – то був голодний, то не було черевиків. У 12 років я пішов працювати в колгосп причіплювачем до трактора. В обідню перерву трактористам привозили каструлю борщу і по шматку хліба, а причіплювачам обіду не давали. Якщо в каструлі залишалося трохи борщу, а інколи маленькі шматочки хліба, то я все це доїдав.

У 1953 році закінчив 7 клясів і більше до школи не ходив. Бригадир тракторної бригади допоміг скласти іспит на тракториста.

Батько в моїй пам'яті залишився молодим, а мама – в рясненькій спідниці, в полатаній кофті і з сапкою за плечима...

Подарунок для дитячих сердець

Адам Вояцький, Ярина Ключковська і д-р Роман Ковальський оглядають новий біохемічний аналізатор.

ЛЬВІВ. – 20 листопада у Львівській обласній клінічній дитячій лікарні „Охматдит“ відбулася спільна прес-конференція Фонду допомоги дітям Чорнобиля і компанії „UMC“ з нагоди урочистого передання лікарні кардіологічного обладнання, яке було придбане для дитячих лікарень у Львові, Чернівцях і Дніпропетровську за кошти, отримані від благодійної акції „Нас 10 мільйонів“, проведеній „UMC“ у липні 2005 року на відзначення появи 10-мільйонного абонента. У найбільшій благодійній акції в Україні взяли участь понад 560 тисяч абонентів „UMC“, які надіслали понад 806 тис. коротких телефонних повідомлень вартістю 1 грн. за кожне.

Сума, зібрана абонентами „UMC“, склала 671,948 грн. (без податків). Компанія подвоїла цю суму і передала Фондові допомоги та розвитку дітям Чорнобиля приблизно 266 тис. дол. У рекордно швидкий час фонд закупив обладнання, зокрема інфузійні помпи, біохемічний аналізатор крови, портативний ультразвук, реагенти для аналізатора газів крови, хірургічні інструменти для операції на відкритому серці немовлят.

– Це обладнання є дуже важливим для нашого відділення, - сказав Роман Ковальський, провідний торакальний хірург ОХМАТДИТу, - зокрема інфузійні помпи дозволяють на введення дитині таких невеликих доз ліків, які є необхідними, а лікар цього так точно не зможе зробити. Переносний ультразвуковий сканер дає змогу здійснювати ультразвукову діягностику серця, головного мозку, внутрішніх органів і щитовидної залози новонародженого й оглядати понад тисячу пацієнтів на рік, зокрема й нетранспортабельних дітей у районах. Біохемічний аналізатор визначає понад 40 різних показників крови. Для цього досить взяти в малюка кров з пальчика“.

– Ми надзвичайно вдячні фірмі „UMC“ за довір'я до нашого Фонду і фінансову підтримку нашої партнерської лікарні у Львові, – сказав Олександер Кузьма, виконавчий директор ФДРДЧ. – Без сумніву, обладнання, придбане за рахунок гранту „UMC“, значно підсилить львівських кардіохірургів і допоможе їм врятувати життя багатьох діточок. Це питання надзвичайно актуальне, бо в Україні щороку народжується понад 8 000 дітей з вродженими вадами серця і судинної системи. Тільки 680 з цих дітей мали вчасні операції минулого року в Україні. Це доказ того, що така допомога і технічне підсилення вкрай необхідне“.

– Ми раді бачити реальні плоди нашого співробітництва. Нове кардіологічне обладнання надасть можливість врятувати не одне життя. Це - сумісний внесок

Ярина Ключковська, Адам Вояцький, Олександер Кузьма, д-р Роман Ковальський, д-р Ірина Микичак.

„UMC“ та наших абонентів, яким ми дякуємо за рекордну активність, проявлену під час проведення акції „Нас 10 мільйонів“, – говорить Адам Вояцький, генеральний директор „UMC“.

В прес-конференції також взяла участь Ірина Микичак, заступник голови начальника управління Міністерства охорони здоров'я у Львівській області.

Щоб підтримати Фонд ДРДЧ, можна вислати пожертву, звільнену від податків, на адресу: Office Children of Chornobyl Relief Fund USA, 272 Old Short Hills Road, Short Hills, NJ 07078.

Тел.: (973) 376-5140, факс: (973) 376-4988, електронна пошта: i@c.o

Марта Стецюк

Голос предків

Зберегти українство – таке завдання стоїть перед нашими побратимами з української діяспори в різних куточках світу. Нещодавно в Україні, зокрема на Тернопільщині, перебувала група української молоді з Австралії за програмою „Слідами незабутніх предків. Україна – 2005“. Її очолював відомий громадський діяч, член управ Громади, Спілки Української Молоді, Українського Олімпійського комітету Західньої Австралії, довголітній виховник української молоді Богдан Микитюк. Нижче вміщуємо його відповіді на запитання Тетяни Будар:

– Які враження в учасників делегації, яку Ви очолювали, від перебування в Україні?

– Нашу групу з 17 осіб складали учні класів української мови, організовані старшими сумівцями, дехто приїжджав з родинами. Маршрут виховно-вишкільної подорожі включав багато міст і сіл, духовних святинь, цікавих місць країни. Побували в столиці України, на могилі юнаків, котрі загинули в обороні Києва у бою під Крутами, на Андріївському узвозі, в місцях Помаранчевої революції, визвольних змагань українських патріотів за свою державу. Полонив Львів з його чудовою архітектурою, гостинними були Карпати з щедрими вівчарями-гуцулами на полонинах, чарували краєвиди Тернополя, Бережан, інших місць, де ми побували.

Зворушливим було гостювання в таборі „Лисоня“ Молодіжного націоналістичного конґресу в лісі біля села Саранчуки. Ми сиділи біля ватри, співали народні пісні, роздумували над долею українства. Відбувались емоційні зустрічі з родинами. Молоді австралійці закохались в Україну.

– Знаємо, що українська діяспора в Австралії активно підтримувала Помаранчеву революцію…

– Це самозрозуміло! Наприклад, у Перті проводились віча протесту, де виступали з політичними промовами, роздавали агітаційну літературу, помаранчеві стрічки і кульки. Писали листи в газети, звертались через Інтернет, радіо й телебачення до представників австралійського парляменту, щоб визнали право України на вільні вибори, на демократію і свободу. Як наслідок - Австралія була однією з перших держав, які заявили про неправильність перших перевиборів, вимагаючи нових демократичних перевиборів.

– Чим живе сьогодні наша діяспора в Австралії?

Австралійці у Львові

– Кожного тижня у неділю сходимось на Службу Божу, а в понеділок – на кляси української мови, проби народних танців. Звичайно, беремо участь в імпрезах з нагоди українських народних свят, важливих дат і подій. Святим для нас є відзначення Різдвяних і Великодніх свят, Шевченківських днів, днів Матері і Батька, Незалежности, Героїв Крут та деяких інших.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Концерт до 250-ліття Моцарта

НЮ-ЙОРК. – Музичний світ широко відзначає 250-ліття від народження найвизначнішого „вундеркінда" Вольганга Амадеуса Моцарта (1756-91). Для пригадки хочемо подати деякі характерні риси з життя композитора.

До шостого року життя він став віртуозом-піяністом, невдовзі – скрипалем, органістом та диригентом. Він володів невичерпною композиторською енергією і міг писати музику де-небудь і коли-небудь. Цей геніяльний чоловік почав компонувати з шостого року життя, і за тридцять років невсипущої праці написав 650 маштабних творів всіх можливих жанрів: опери, месси-(літургії), ораторії, мотети, концерти для інструментів з оркестрою, хори, пісні-арії, симфонії, сонати та велику кількість камерної музики для різних ансамблів. Спочатку Моцарт компонував п'єси для фортепіяна, а його перша симфонія постала на восьмому році, ораторія – на одинадцятому, а опера – на дванадцятому році життя. Його публічні виступи почалися з 1762 року в Німеччині, Франції, Англії, Голяндії та Італії. Він грав не тільки приготовані п'єси, але відразу з нот, а також імпровізував музичні п'єси на теми, подані людьми з публіки.

Ці концертові тури дали Моцартові нагоду познайомитися з королями, князями та родовитою аристократією, артистами й композиторами, їхньою музичною творчістю: Моцарт, крім рідної німецької мови, вільно спілкувався французькою, італійською та англійською мовами, з дитинства володів вишуканими манерами, як це вимагало аристократичне середовище, включно з їх звичаями та дорогими одягами.

Моцарт визначався феноменальною музичною пам'яттю. Ось один характерний випадок. Його запросили до Сикстинської каплиці послухати неопублікований твір Ґреґорія Аллеґрі „Мізерере", нарікаючи, що композитор нікому не хоче показати партитуру. Після прослухання Моцарт поклав на ноти цей дев'ятиголосовий твір – без найменшої помилки.

Моцарт мав здібність абсорбувати почуту музику та імітувати ідеї творів, піднімаючи їх до свого артистичного рівня, а деякі ідеї дозрівали в його умі довгі роки, щоб згодом народитися шедеврами. Деякі науковці стверджують, що в творах Моцарта є синтеза XVIII століття, яка віддзеркалює музику цього періоду, пропущену через призму його генія.Спілкуючись з аристократією та освіченими людьми, для яких писав музику, він старався, щоб його музика задовольняла смаки спонзорів і була прихильно сприйнята. В цьому йому щастило, бо його музика перлисто елегантна: це „музика для музики", в якій немає пейзажних картин, ні біографічних сцен, ні вуличних емоцій для простолюддя.

Пригадавши деякі характерні риси композитора, приступаємо до концерту нашої музичної серії в Українському Інституті Америки, що відбувся в суботу, 3 грудня. У святкуванні Моцартового ювілею брали участь знаний жіночий Квартет з Кольорадо, у який входять Джулі Розенфельд та Лідія Реддінґ – скрипки, Марка Ґуставсон – альт, Даян Чаплін – чельо, з співучастю піяніста Миколи Сука. У їхній програмі був рідше виконуваний Фортепіяновий квартет Ес-дур. Микола Сук з притаманним йому шармом успішно заанґажувався в гармонійну розмову зі струнним ансамблем, що в тому творі вийшов поза рамки супроводу. Струнний ансамбль не тільки вів злагоджений діялог з фортепіяном, але також між смичковими інструментами було багато „музичної розмови". Скрипачка Розенфельд, альтистка Ґуставсон і челістка Чаплін мали багато репрезентативних точок, серед яких альтистка завоювала провідну ролю у проведенні драматичної лінії.

Для відпруження й урозмаїтнення у програму було включено музичну пародію на відому серенаду Моцарта: „Мала нічна музика", написану Вольфґанґом Шродером (1947р.) і названу „Малою музикою сміху". Цей 4-частинний твір уживає початкові такти Серенади Моцарта, але скоро переходить у добре відомі твори пізніших композиторів клясичного й романтичного періодів, як і знані німецькі й американські пісні.

Квартет з Кольорадо грав усю музику з добрим гумором з розваговими рухами, мімікою, свистами та сміхом, що впровадило слухачів у веселий настрій, які потім коментували прослухане.

По перерві прозвучав дуже популярний 19-ий квартет Моцарта Ц-дур, знаним під титулом „Дисонантний", що є останнім з шести квартетів Моцарта, які композитор присвятив творцеві того жанру Гайднові.

Квартет з Кольорадо, виконуючи той шедевр з першого Аллеґро, насиченого контрапунктами і голосовим плетенням, надав контрастним епізодам більшої напруги, а щораз нові пласти чарівних мотивів у їх відтворенні набирали більшої краси, і кожний наступний епізод здавався більш надхненним, як його попередник. Анданте-кантабілє – це найбільш інтимний твір Моцарта, подібний до чудової пісні, яку Квартет з Кольорадо вивів шовковими звуками. Шпаркий Менует наелектризований вражаючими конрастами, а кінцівка виповнена мускулярними зарядами й відіграна з дозою пристрасти.

Таке вершинне виконання напевно пережив Йозеф Гайдн, що був на прем'єрах йому присвячених квартетів, і по концерті сказав батькові композитора, Леопольдові: „Я чесний чоловік, і перед Богом кажу вам, що ваш син є найбільшим композитором, який мені відомий чи з прізвища чи особистого знайомства. Він (Вольфґанґ Амадеус) має почуття смаку, ба – що більше, в нього є глибоке знання композиторського діла".

Богдан Марків

ЕДМОНТОН. – 6 листопада в залі Українського національного об'єднання (УНО) відбулася мистецька виставка художників з України. Відкрила виставку Люба Бойко-Бел, голова Організації Українок Канади в Едмонтоні, яка представила художників Ірину Карпенко, Оксану Мовчан, Валерія Семенка та Олю Зарапіну.

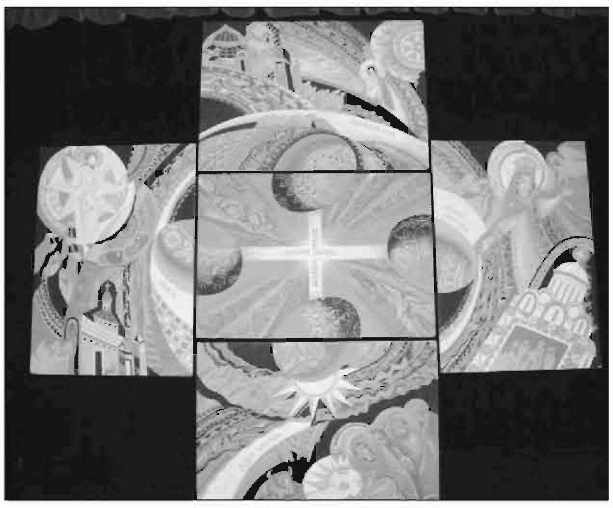
Ірина Карпенко народилася 1965 року в Києві, закінчила з відзнакою Київський художньо-промисловий технікум та майстерню плякату в Українській академії мистецтв. Коли закінчувала академію, намалювала картину „Основні українські релігійні свята", яка того дня висіла на сцені і прикрашала залю УНО. Ірина працювала викладачем малюнку, живопису та композиції в Слав'янському центрі мистецтв, ілюструвала дитячі книжки та журнали. З 2003 року мешкає в Канаді. Учасник багатьох виставок в Україні, Великій Британії та Канаді. Працює в техніці акварелі та офорту.

Оксана Мовчан народилася в Києві 1968 року. Професійну освіту здобула в Українській академії мистецтв (майстерня вільної графіки). З 1996 року мешкає в Канаді. Учасниця 13 персональних виставок (Україна, США, Канада, Китай, Еспанія), міжнародних конкурсів графіки у Японії, Польщі, Канаді, Україні. Переважає техніка офорту. З 2004 року починає творчо працювати зі склом.

Валерій Семенко народився 1961 року на Буковині, художню освіту розпочав в художній школі міста Чернівці. В 1989 році закінчив університет імені Івана Франка у Львові. Брав участь у багатьох колективних і персональних виставках. Його роботи знаходяться в багатьох приватних колекціях.

Оля Зарапіна народилася 1984 року, до 1996 року жила та вчилася у Києві. В 1996 році вона іміґрувала до Канади і сьогодні проживає в Едмонтоні. Оля вивчала живопис в різних художніх студіях Києва, зараз вчиться на факультеті графічного дизайну в Університеті Альберти, експериментує з різними художніми техніками та матеріялами. У своїх працях часто робить екскурси в історію та намагається відобразити внутрішній світ людини та її почуттів.

Українська жіноча організація та УНО не тільки організували цю виставку, але й подбали про те, щоб всі кошти - 856 дол., зароблені на цій виставці, були перечислені в фонд „Мосту надії", який допомагає сиротам та бідним дітям в Україні. Цю програму почала в 2001 році добродійка Люба Ковальчик з Едмонтонської католицької епархії у співпраці з Сестрами-Служебницями в Україні, щоб допомогти бідним дітям, сиротинцям, багатодітним родинам. Сьогодні вже є 13 осередків в Україні і один в Казахстані під опікою Сестер-Служебниць. При вході до залі можна було бачити виставку „Міст надії".

Ірина Карпенко. „Основні українські релігійні свята"

Люди щиро дякували організаторам виставки: членам культурно-освітнього комітету при УНО/ОУК, які, разом з художниками і Олексієм Карпенком, підготували її.

Лілія Суха

Українське мистецтво і Помаранчева революція

Президент Фундації „Спадщина" Юліян Куляс, представник округу Кук Тоні Перайка, заступник голови УІММ Лариса Хрептовська-Райфел, сенатор Володимир Дудич.

Куратори виставки Микола Савицький та Юлія Ваганова

ЧИКАҐО. – На початку грудня в УІММ відбулося відкриття мистецької виставки „Відгук художників: українське мистецтво і Помаранчева революція", на якій було представлено твори 15 молодих художників, які брали участь в демонстраціях на Майдані Незалежності. Інсталяцію виставки виконали куратори Микола Савицький з УІММ та Юля Ваганова з Центру сучасного мистецтва в Києві, яка прилетіла на відкриття виставки.

Першого грудня УІММ відвідали журналісти та державні представники, члени дирекції УІММ, пердставники фундацій, які підтримують УІММ. Дружина Президента України Катерина Ющенко та посадник Чикаґо Ричард Дейлі передали теплі вітання УІММ з нагоди відкриття виставки.

Чикаґська преса приділила гідну увагу цій події. В день відкриття виставки Расел Воркімґ подав статтю на першій сторінці газети „Чикаґо Трибюн", в якій співкуратор виставки М. Савицький сказав: „Експонати цієї виставки переживуть час і відстані". Газета „Чикаґо Сан Таймс" присвятила виставці цілу сторінку, де помістила статтю видатного мистецтвознавця Кевина Ненса. Повідомлення про виставку також появилися в інших ЗМІ. Виставка буде відкрита для відвідувачів до кінця лютого 2006 року.

Лариса Хрептовська-Райфел

Голова Дирекції кредитівки „Самопоміч" Михайло Кос, сенатор Ден Радерфорд, президент „Самопомочі" Богдан Ватраль, член дирекції кредитівки „Самопоміч" та УІММ Олег Караван.

Меморіяльна дошка на честь Соломії Крушельницької

ГОРОДОК, Львівської обл. – 29 липня у „Свободі" було надруковано мій звіт „Зустріч з поетесою" Ліліяною Косановською, за що складаю щиру подяку.

Наше невелике містечко в мистецькому розумінні живе повнокровним життям. Ми, члени Союзу Українок, Товариства „Просвіта", щорічно проводимо чимало релігійних, літературно- мистецьких заходів, які підтримують посадник Городка Микола Савка, секретар міської ради Дарія Грецко, керуючий районним відділом освіти Володимир Більовський, церкви.

Найбільшою популярністю користуються вечори, присвячені Т. Шевченкові, І. Франкові, Олені Пчілці, Лесі Українці, Василеві Стусові; свята вулиць, які носять імена видатних людей України. Я особисто в рідному с. Демня організувала вечір пам'яті члена проводу ОУН-УПА Петра Шатинського, який загинув від рук катів нашого народу в 30-річному віці.

Відбулося вшанування пам'яті Соломії Крушельницької. На початку жовтня делеґація з Городка вирушила у польське місто Ніско. Метою візити було відкриття меморіяльної дошки на честь славетної українки, голос якої на межі XIX і XX століть підкоряв серця мільйонів. Очолив делеґацію міський голова Микола Савка, з ініціятиви якого було виготовлено меморіяльну дошку (скульптор Микола Буник).

Чотири театральні сезони С. Крушельницька була примадонною Великого театру у Варшаві. Слава Соломії досягла апогею в партії Гальки в однойменній опері С. Монюшка. В цей час у Польщі її вважали своєю національною гордістю. А італійці називали її італійкою. В Італії було викарбувано золоту, срібну і бронзову медалі з її профілем в ролі Соломе з опери Р. Штрауса. Їй аплодував увесь театральний світ. Майже щороку приїжджала вона в Галичину, брала участь в концертах з нагоди національних та релігійних свят. І де б не виступала артистка, вона завжди включала до програми своїх концертів народні пісні і твори українських композиторів.

Але яке відношення до Городка має ця зірка з Поділля? Коли С. Крушельницька перебувала на гастролях у Львові, дружина городецького адвоката Л. Озоркевича, Леся, яка сама була прекрасною піяністкою, писала вірші, оповідання, запрошувала Соломію на мистецькі вечори, на яких бували І. Франко, В. Стефаник, М. Павлик, І. Труш, О. Кульчицька та інші видатні особи.

І ми, городківчани, її не забуваємо. Коли в 2002 р. відзначали 130-річчя з дня народження С. Крушельницької, інтеліґенція Городка проводила літературно-мистецькі вечори. Готуючись до цих заходів і перечитуючи спогади про славну співачку, я звернула увагу на такий епізод з життя юної Соломійки.

Отож коли вийшла заміж найстарша дочка Крушельницьких Осипа і на порі стала Оленка, приїхав зі Львова жених-семінарист Зенон Гутковський. Він попросив руки в молодшої – Соломії. Заручилися. А через рік призначили день весілля, розіслали запрошення. Та нареченому не сподобалося, що його майбутня дружина дуже багато говорить про музику, співає, грає. Якось він сказав Соломійці: „Як вийдеш за мене заміж, тоді не буде часу співати, виступати в концертах". Защеміло серце нареченої. „Невже кінець мрії стати оперною артисткою?" – подумала вона. Соломія відмовила Зенонові. Розрив Зенона з Соломією родичі нареченого сприйняли як збезчещення їхнього сина. Почалися обмови, пересуди. Дальше перебування Соломії в селі Білій стало нестерпним. І тоді родина відіслала Соломію у Ніско, де на той час жила її сестра Осипа з чоловіком Карлом Бандрівським. Тут вона пробула лише декілька місяців, а потім поступила у Львівську консерваторію.

Ми розпочали пошук слідів перебування С. Крушельницької в Ніско. Залучили до цієї справи польських друзів. Нам вдалось розшукати нащадків тих людей, які пам'ятали про перебування С. Крушельницької у Ніско.

На польській землі нас радо зустріли жителі Ніско. Під звуки фанфар та оплески на одному з будинків вулиці Т. Костюшка бурґомістр Ніска Маріуш Ковалик та Микола Савка відкрили меморіяльну дошку, на якій польською та українською мовами написано: „Соломії Крушельницька, відома українська співачка проживала в Ніску в 1891 році".

Авторці цих рядків було доручено розповісти про життєвий і творчий шлях С. Крушельницької, зокрема про її працю в Краківській опері та Великому театрі Варшави. На імпровізованій сцені українські та польські аматори, поети порадували присутніх невеликим концертом. Поетеса з Городка Іванна Хома прочитала власний вірш, присвячений С. Крушельницькій, а вірш поетеси з Тернопільщини Наталії Климко майстерно декламував Василь Луців. Сестри Неоніла та Ліліана Бабкевичі виконали українські народні пісні з репертуару С. Крушельницької.

Стефанія Стойко

Стефанія Стойко працювала вчителем української мови та літератури у школі з російською мовою викладання, проводила літературно-мистецькі вечори, возила дітей до Шевченківських місць, до його могили в Каневі, організовувала зустрічі з українськими письменниками, артистами, боролася проти асиміляцій мов в СССР. Як наслідок, була змушена в кінці 1970-их років залишити працю викладача української мови та літератури. Знайшла посаду логопеда, але не перестає любити рідну мову і літературу. В 1989 році стала ініціятором створення у місті товариства „Рідна мова" (згодом „Просвіта"). Має звання Почесна членкиня Союзу Українок, є членом правління СУУ в Городоцькій організації.

ТВОРЧІСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Українці – успішний народ!

Всі ми різні від дії до слова.
Незалежно будуймо життя.
Крізь кордони єднає нас мова,
Українська свідомість й буття!
Не цураймося давніх традицій,
Поруч з тим – науковий прогрес.
Маймо віру та гідність амбіцій,
Захищаємо свій інтерес!
Всі ми різні, та браття за духом.
Українці – успішний народ!
І у світі з прискореним рухом
Досягнемо доцільних висот!

До української молоді

Майбутнє кожної держави –
Це молодь рідної землі.
Дівчата й хлопці українці!
Майбутнє Батьківщини – ми!
Від нас залежить в перспективі,
Чого доб'ється наш народ.
Поваги й слави в повній мірі,
Неперевершених висот?
Козацька кров тече у жилах,
Чарівна мова на вустах.
На користь Неньки – України
Хай кожен з нас будує шлях!

Дмитро О. Дорофеєв,
Луганськ

З дві тисячі шостим!

Дві тисячі і шостий рік надходить,
То ж ми вітаєм з Новим роком вас,
Так якось скоро все життя проходить,
І молодість... лиш спогади у нас.
Хто вже в роках – знайомий з лікарями,
А хто молодший – мріє про любов,
І для усіх є Божий хрест над нами,
Старіє хтось, хтось молодіє знов.
Ми знаємо, вже Новий рік в дорозі,
Відсуне „п'ятий" цей без вороття,
Не лишимо ж його ми на морозі,
А впустим в хату, і в своє життя.
А там за кілька днів й Різдво із нами,
Над Вифлеємом – зірка золота,
Святкуймо ж з радісними всі серцями
І Рік Новий й Народження Христа!

Ростислав Василенко,
Юніон, Н. Дж.

В пам'ять полтавки Марії Башкирцевої (1860-1884)

ТАЛЛІН, Естонія. – 3 грудня в столиці країни відбулася конференція Союзу Українок Естонії (голова Ліля Чипальська) при Конгресі Українців Естонії, а також концерт і святковий бенкет з приводу 120-річчя жіночого руху. До цього свята я написала поему „Марії Башкирцевій – 145", яку прочитала перед присутньою авдиторією. Слухачі висловили побажання, щоб про долю цієї дівчини дізналася ширша українська спільнота. Ось чому я звертаюся до вас і надсилаю цю поему – 24 строфи, що відповідає кількості прожитих Марією років.

М. Слабошпицький пише про Марію Башкирцеву:

„Ім'я Марії Башкирцевої (1860–1884) менше знайоме в Україні, а більше у Франції, де її знають як знамениту художницю. Там вона померла від хвороби на сухоти у неповних 24 роки, там похована, там над її могилою встановлено пам'ятник – скульптуру Мішеля Тарнавського, виповнену з білого каменю: Марія на повний зріст з книгою в руках".

Михайло Слабошпицький розповів у своїй книзі про трагічну долю і недовге трагічне кохання молодої красивої полтавчанки до великого французького художника Жюля Бастьєна-Лепажа, котрий мав неабиякий вплив на Марію як своїм мистецтвом, так і своїми поглядами на навколишнє. Він був старший за Марію на 12 років, але помер також у молодому віці (36 р.) від тяжкої хвороби на рак, у тому ж 1884 р., на місяць пізніше від Марії.

23 листопада минуло 145 років від дня народження великої французької художниці Марії Башкирцевої, що українкою народилася і за своє коротке життя залишила 150 різних своїх праць: картин, полотен, начерків, ескізів, скульптур. Тож вшануймо її пам'ять!

Ольга Горянська,
м. Таллін, Естонія

Поему про М. Башкирцеву подаємо з деякими скороченнями.

Моя поема про трагічну долю,
Про дівчинку з полтавського села,
Яка висот в мистецтві досягла,
Та дуже рано в вічність відійшла
Не на своїм, а на чужому полі(...)
Цій дівчинці судилося прожити
Двадцять чотири літа і весни,
Мов спалахнули зіркою вони,
Вряди-годи нас, Боже, борони, –
Не довелося навіть долюбити (...)
Дванадцять рочків – це село Гавронці,
Серед природи, музики й краси,
Де вранці ноти мокрі від роси,
Де все для тебе, що не попроси:
Повітря чисте, ліс і навіть сонце.
А ще дванадцять – це красунь Париж,
Велике місто, де дістала слави,
Де кожен день балі й нові забави,
Повітря п'яне з коньяку і кави,
І ти ведеш щоденник про Париж(...)
У тебе в горлі – наче соловей
З регістром надзвичайним – верхнім й нижнім,
Ти лекції береш вже цілі тижні,
Співаєш арії палкі і ніжні, –
До ніг твоїх ось-ось впаде Орфей(...)
В твоїм щоденнику такі слова:
Я хвора на сухоти, що робити?
Сценічне амплуа тепер закрите,
А треба якось жити і творити,
Йде обертом від цього голова.
То ж прощавайте, мій театр і сцена!
Що ще я вмію? Вмію малювати,
Але, щоб фахом цим опанувати,
Повинна я невтомно працювати, –
Отож, я йду в майстерню до Жюльєна"
Художник – геній, з котрим не знайома,
Чий живопис вганяє її в раж,
Вона обожнює ім'я його – Лепаж –
І раптом: це насправді чи міраж?
Її кумир сьогодні в неї вдома!
Він – поруч, і для неї – це вже щастя,
Він заступив собою білий світ,
Він зупинив для неї часу хід, –
Нарешті здогадатися їй слід:
Вона... закохана – на щастя чи нещастя?
Та не вдалося їм побути в шлюбі:
Вона – сухотниця, у нього рак,
Обоє вже приречені відтак,
Обом не допоможеш вже ніяк,
Марії і Жюль – герої мої любі!
Ви за безсмертя дорого сплатили,
Вам так хотілось жити, жити, жить!
І так обом хотілось долюбить.
Але згоріли разом в одну мить,
На згадку свій талант ви нам лишили.
... Як віск обличчя, біла голова,
труна, кімната, саван – білі, білі,
І безліч білих квітів – ніжних лілій,
І білий катафалк, і коні білі...
Чи справді ти померла? Ні, жива!
Сто п'ятдесят полотен і скульптур!
Завдяки ним, ти стала знаменита,
Ім'я твоє навік безсмертям вкрите,
А образ твій у камені відбитий,
Твої картини виставляє Лувр.

Листопад 2005 р.

Різдвяний подарунок

Іванна Савицька

Любов – це страшна недуга, на щастя,
вона не є заразливою...
Не питайте мене про роки...

Мені соромно зізнатися перед вами, відкрити правду, розповісти все докладнісінько від самого початку, соромно й ніяково. Проте, щоб стало легше на душі, розкажу вам щиро, мов на сповіді – я закохався, мов молодий – „по самі вуха". Не питайте мене про роки, прошу, благаю, не питайте – перший сніг на скронях... не питайте мене про роки...

А було так. Мене перевела фірма з малого міста до Чикаго. Все тут нове, все чуже, незнайоме, проте, мов ясний промінь серед ночі, зістрів я вранці на вулиці Вестерн чарівну дівчину – американку. З цього часу світ довкола мене змінився, все змінилося, заясніло...

Сіре стало рожевим, чорне – білим. Зацвіли у грудні весняні квіти – в моєму серці... Прийшла до мене чарівна весна... Любов – це страшна недуга, але – не заразлива... Дівчинокралечко, як тебе звати? Не вгадаю... Очі у неї – мов волошки у золотій пшениці, замріяні, чудові. Губи – мов спілі вишні, лиш рви та їж... Та як же рвати оті вишні з чужого саду?

Я знав, що вона обідає в малому, затишному ресторані. Не було трудно туди зайти, присісти при столику, нав'язати розмову. Та цього не міг я зробити. Мій бос забігав туди часто саме в обідову пору, і я боявся видати себе.

Однак мене турбувало – її байдужий погляд, холод її очей, ні якої усмішки! Ну, що ж – підожди...

Але надходили Різдвяні Свята. В мене зродилася шалена думка, – купити дівчині подарунок. Чому ж шалена? Люди людям у час Різдва дарують різні подарунки. Я годинами вештався по крамницях, вагався, мучився і врешті вирішив купити добрі французькі пахощі, за досить високу ціну. Шиковно запакована чічка, прикрашена дзвіночками, сховалась у моїй кишені.

Плян такий: за день до Різдва вдавати легку простуду, й скоріше відійти з праці. Я пам'ятав, що банк, в якому вона працює, зачиняється о третій. Цього не міг я в жодній разі прогавити.

Того дня зі мною було зле. Паморочилося в голові, гнітив тиск крови. Вдавати хворого зовсім не було потреби.

– Петре, ти дуже блідий, що з тобою? – спитав мене бос спинившись біля мого стола.

– Я трохи хворий, – чи міг би вийти вже о другій?

– Хоч би й зараз, – сказав бос. – Хоч би й зараз, бо це вже перша.

Я зволікав з відходом, помалу складав папери, врешті о першій тридцять почав одягати свій плащ.

– Петре, зачекай хвилину, не йди один. Я теж відходжу скоріше, підвезу тебе автом додому.

– О ні! Не треба, я маю дещо полагодити, спішу.

Бос, одягнений у новенький плащ, вхопив мене під рам'я, і повів, мов хворого, до авта. Все пропало, подумав я, все пропало!

І зараз таки, за рогом, вийшла мені назустріч – вона. Грім вдарив нагло, поцілив у саме серце. Але не вбив... Я стиснув відрухово дарунок, у грудній кишені, проте не зважився що-небудь з ним робити. Дівчина наближалась швидко, й усміх щастя злітав з її очей. Вона простягнула руку. Мені? Ні, не мені... А бос спокійно сказав до неї:

– His name is Peter Horoshko, працівник нашої фірми, – а мені спокійно процідив:

– Peter, Her name is Ksenia, my dearest wife, emigrant from Ukraine, shake hands, meet a new friend...

– Peter, what is the matter with you? Ти справді виглядаєш дуже хворий!

Цього вечора старенька пані Фішер, у якої я винаймав помешкання, сказала з великим зворушенням –

– Який прекрасний Різдвяний подарунок. Чи я заслужила на нього?

(За правдивою подією)

Знайомтеся: кінодокументаліст Галя Кучмій

Галя Кучмій

ЧИКАҐО. – Приїхала до нас з Канади відома кінодокументалістка українського походження Галя Кучмій –шукати слідів живої пам'яті про членів Капелі бандуристів ім. Шевченка, якою з 1941 року керував славний музикант з Полтавщини Григорій Китастий (1907-1984). Вона, разом з кінорежисером Орестом Сушком (тут варто додати, що Орест Сушко – також бандурист і співак, як і його батько. А його дід майстрував добрі бандури) має намір створити фільм про цю славну Капелю, яку німецькі окупанти депортували – всіх 18 бандуристів – до Німеччини.

Цей фільм покаже, яке враження справляла Капеля на молодих 14-15-16-17-літніх невільників з тавром „Ост", що слухали „Засвіт встали козаченьки" або народні думи, і як плакали вони, як маленькі діти, коли бандуристи співали на слова Т. Шевченка „Встає хмара з-за лиману".

Під кінець війни Капеля, переодягнута в німецькі уніформи, чудом перейшла австрійський кордон, а в 1949 корабель привіз її, в повному складі, до берегів Америки...

Галя Кучмій хоче також знайти потрібні для здійснення того великого проєкту фонди: 90-хвилинний повнометражевий фільм буде готовий у 2007 р. і коштуватиме 400 000 канадських або 350,000 американських долярів.

Консультантами фільму є відомі бандуристи Юліян Китастий і Віктор Мішалов.

Проєкт постійно підтримує Капеля Бандуристів, і Конгрес Українців Канади (КУК).

В неділю, 11 грудня, Г.Кучмій показала в Культурному осередку декілька своїх фільмів, зокрема початкові кадри з фільму про Капелю бандуристів. Фільм матиме назву „Живі струни". На першому пляні екрану чітко напис: „Голос України: Бог, Правда, Гідність, Воля", а під ним так співає бандурист:

Гей, скиньмось та по таляру,
Та купім коня отаману...

Згодом, в привітній хаті, дружина Григорія Китастого розгортає історичні сторінки життя і діяльности Капелі і бандуристів. Ще живе найстарший бандурист Капелі Микола Ліськівський, він народився у 1913 році. Каже, що всіх поховав і тільки сам залишився. Щасливий, що був учасником тріюмфів Капелі і радіє, що частку себе віддав Україні, та бажає теперішнім бандуристам продовжувати кобзарську справу. Щиро і зворушливо розповідає про Капелю ще один бандурист – Петро Китастий, внук Григорія. Йому було тільки 14 років, як вступив до Капелі, що дала 300 тріюмфальних концертів. Свої спомини переказує з таким зворушенням, аж рясні сльози котяться з його очей. Це лише початкові кадри...

Канадка Галя Кучмій вже багато років працює режисером документальних фільмів для Канадського урядового телебачення. У 1973 році закінчила факультет англійської літератури в Торонтському університеті, в 1977 році – Інститут кіно і телебачення, в 1979 році – Американський фільмовий інститут в Лос-Анджелесі.

Зачарована особою „найсильнішого чоловіка світу" – українського силача Михайла Свистуна з маленького канадського містечка в Манітобі, вона забажала увічнити його в документальному фільмі. Зібрала на цю ціль протягом одного місяця 50, 000 долярів. І з того часу поринула в самостійні творчі проєкти, створивши понад сто фільмів і одержавши за половину з них різні нагороди.

Олександра Мудра

Презентація...

(Закінчення зі стор. 14)

єю, створеною за новою схемою, що спростовує ряд хибних методологічних положень теорії літератури радянської доби. Він далекоглядно висловився, що такими хрестоматіями повинні б комплектуватися українські щколи у Грузії, Латвії, Азербайджані, Польщі, Придністров'ї, Словаччині і Росії.

На презентації у Люботині також виступили лавреати Всеукраїнського сільського фестивалю-конкурсу „Боромля-2005" Сергій Столяренко та О. Еткало. Говорили про презентовані книги голова лю-ботинського Конгресу української інтелігенції А. Крамаренко, І. Пасемко, директор видавництва „Міленіюм" А. Ятченко, директор харківського видавництва „Майдан" А. Стожук, поет В. Бойко, проректор Інституту сходознавсва (м. Харків) Володимир Пасічник, поети Кость Маковійський, Ганна Панахно, Тетяна Марущак, Аліса Хачатрян та ін.

Наступним осередком, де проводилась презентація, був Харківський Національний університет ім. В. Каразіна. Завідувач катедри історії української літератури Володимир Калашник, він же – упорядник книжки „Відданий будівничий України", докладно ознайомив присутніх з цим виданням та з хрестоматією. На презентації виступили Є. Федоренко, Петро Кононенко, Анатолій Ятченко, Іван Пасемко, відомий харківський поет Василь Боровий, якому водночас Є. Федоренко вручив нагороду Літературного фонду Воляників-Швабінських при Фундації УВУ в США.

Однією з наймасовіших була презентація згаданих книжок в актовій залі Науково-дослідного інституту українознавства Міністерства освіти і науки України в Києві, де високу оцінку хрестоматії дали ті, кому практично щоденно доводиться її відкривати – викладачі й учні Українського гуманітарного ліцею.

Презентація видань відбулася у викладацькому та студентському середовищі Переяслав-Хмельницького педагогічного університету ім. Г. Сковороди.

Іван Пасемко,
Київ.

Книжки, надіслані до бібліотеки „Свободи"

Національний музей у Львові, Посольство США в Україні, УККА. „Яків Гніздовський (1915 - 1985) каталог виставки з нагоди перепоховання праху митця на батьківщині та відзначення 90-ліття від дня народження". Видавництво ПП „Кварт", Львів, 2005 рік.

Іван Филипчак. – „Страдальці і месники", лемківська історична повість з XVII ст. Повість вперше видана у США („Компютопринт Корп". Кліфтон. Н.Дж.) виходить у 60-ті роковини смерти письменника – як квітки і свічки на невідому могилу на табірному кладовищі в сибірському Тайшеті... Кліфтон, Н. Дж., 2005 рік.

Ірина Дибко. – „У саді думок" – поезії, статті, оповідання, доповіді, рецензії. Ці жанри – немов гілки дерева думок авторки, її душевних почувань і відповідей на багатогранні події туземного життя. („Компютопринт Корп". Кліфтон. Н.Дж.) Потомак, Мд., 2005 рік.

Леся Бризгун-Шанта. – „Гелен Келер, або не здамся наперекір всьому". – Нова книжка письменниці відкриє багатьом і юним, і дорослим читачам в Україні ім'я американської жінки-легенди Гелен Келер. Доля цієї мужньої людини переконує, що віра і сила духу здатні творити дива. Видавництво, „Ярославів вал", Київ, 2004 рік.

„Чорні хмари над золотистим полем" – Авторка цією книжкою розтривожить не одне серце: вона про тих українців, чиє дитинство і юність припали на 30-ті роки минулого сторіччя; про тих, хто пройшов крізь пекло Голодомору, крізь муки й тортури і залишився після всіх випробувань чистим душею, зберіг віру в Бога, добро й справедливість. Видавництво „Ярославів вал", Київ, 2005 рік.

Володимир Єфимов. – „Між Мельпоменою і Січеславною" – рецензії, аналітичні та критичні статті, художні нариси та фейлетони про театр і театральне життя, написані протягом останніх десяти років. Видавництво „Пороги", Дніпропетровськ, 2005 рік.

Сергій Носань. – „Бибір" – притча. Книжка написана в традиційній для літератора манері філософського осмислення земного буття. Видавництво „Брама", Київ, 1999 рік.

Василь Пахаренко. – „Поєдинок з Левіяфаном". – Міт і псевдоміт в українській літературі 20-их років XX ст. У монографії досліджуються визначальні закономірності українського літературного процесу того часу. Зроблено докладну аналізу найпомітніших творів П. Тичини, М. Хвильового, М. Куліша, Г. Косинки, В. Підмогильного, Б. Антоненка-Давидовича, А. Головка та інших письменників того часу. Видавництво „Відлуння", Черкаси, 1999 рік.

„Віті єдиного дерева" – (Україна Східня і Західня в апокаліпсисі XX століття). В книзі на основі архівних матеріялів, публікацій у тогочасній пресі, багатьох свідчень очевидців і учасників подій автор розкриває найтрагічніші сторінки української історії минулого століття. Особливу увагу приділяє двом штучним Голодоморам – 1933 р. і 1947 р., а також героїчній боротьбі УПА супроти фашистських і більшовицьких загарбників. Видавництво „Брама-Україна", Черкаси, 2005 рік.

Віктор Кордун. – „Трава над травою" – поезії. До нової книги увійшли поезії, написані в останні, переважно 2003 – 2004 роки. Видавництво „Неопалима купина", Київ, 2005 рік.

НОВІ ВИДАННЯ

„Довідник для нових іміґрантів"

ПІТСБУРҐ, ПА. – „Довідник для нових іміґрантів", який видав Український культурний і гуманітарний інститут (УКГІ), є спробою випуску українською мовою документу, котрий містить інформацію, важливу для життя в американському суспільстві, а також спробою більш ефективного включення нових іміґрантів з України в українсько-американську громаду.

Для цього УГКІ використав матеріяли довідника „Ласкаво просимо до Сполучених Штатів: довідник для нових іміґрантів", виданого Службою громадянства та іміграції США.

Ронда Коуст, власник Ресурсного центру Міжнародного розвитку, надала передмову до довідника, в якій вона підкреслює основні відмінності між життям в США та Україні. Р. Кост провела заняття для десятків учасників програм „Громадські зв'язки" та „Відкритий світ", а також великих корпорацій, включаючи „Pittsburgh Pirates".

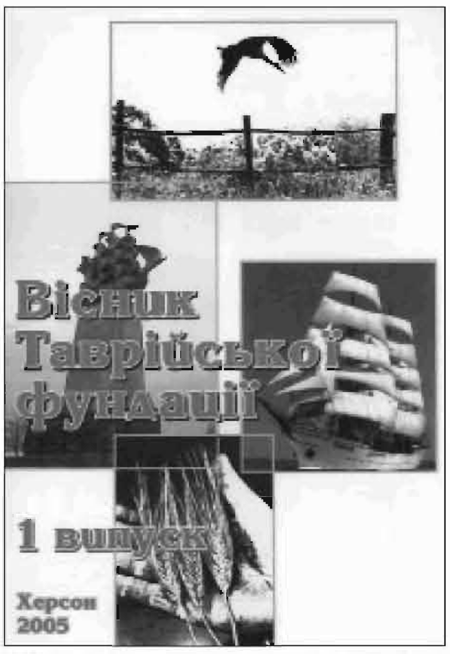
Центр російських та східньоевропейських наук при Пітсбурґському університеті (REES) надав цінну інформацію, яка міститься в їхньому довіднику для міжнародних студентів. УКГІ використав свій власний досвід щодо проблем улаштування в США.

УКГІ також опублікував концепцію початкового проєкту „Ласкаво просимо до Пітсбурґу", як додаток до довідника. Довідник містить списки соціяльних служб, крамниць, місць розваг, українських організацій та іншу важливу інформацію для проживання в Пенсильванії.

Загальний довідник можна знайти на веб-сторінці УКГІ www.uchi.us, копію можна дістати за малу фінансову пожертву, звернувшись до УКГІ на адресу: uchi@uchi.us.

Стефан Галущак

Українське слово йде на схід України

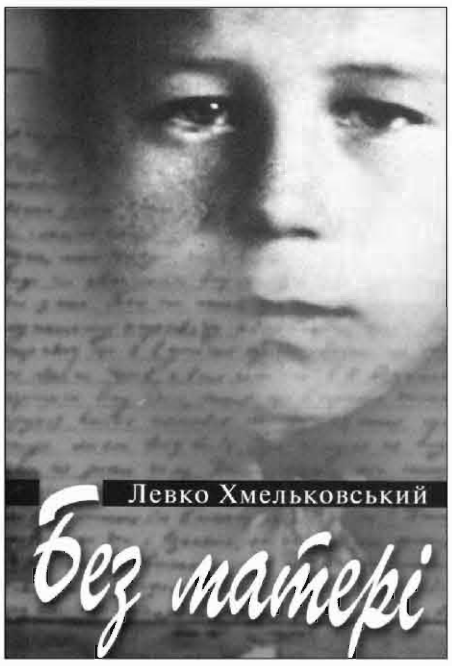
До „Свободи" надійшло видання, яке засвідчує, що у реґіонах, які вважалися традиційно російськомовними, оживає українське слово, українська культура. Перший випуск збірника „Вісник Таврійської фундації" видано у Херсоні, де діє Осередок вивчення української діяспори (Таврійська фундація). Збірник містить наукові і літературно-мистецькі дослідження діяльности визначних представників закордонного українства. Видала збірник херсонська „Просвіта" за сприяння Благодійного фонду Яра Славутича.

Прикметно, що в ряді наукових і навчальних установ майже одночасно виникли осередки з вивчення науково-культурного доробку української діяспори. Впродовж тривалого часу цей доробок був під забороною комуністичного режиму, діяспорні письменники, поети, митці, діячі культури зображувалися у найчорніших фарбах. А найчастше вони були просто невідомі загалові. У Херсоні такий осередок виник при університеті як міжкатедральна наукова лябораторія „Українська література в англомовному світі". В числі перших відвідали університет Петро Одарченко, Божена Ольшанівська зі США, які відкрили завісу перед студентами і педагогами, розповіли їм правду про діяспору. В збірнику вміщено розвідки про життя і діяльність багатьох визначних українців.

Адреса редакції видання (головний редактор Іван Немченко): „Просвіта", пр. Ушакова, 16, Херсон, 73000 Ukraine. Електронна адреса: oleksuk_prosvita@ukr.net

ЧИТАЧІ ПРО КНИГИ

Спільність долі мого покоління

Якби тисяча осіб з нашого покоління написала свої спогади, вийшла б своєрідна історія доби. В кожного – різне, але й безліч спільного чи просто дотичного між тим, що оповідає мемуарист, і тим, що пережив сам. Ось і я відзначив собі такі місця з книжки Левка Хмельковського „Без матері" („Свічадо", Львів, 2003).

На стор. 129 автор пише: *„На олімпіядах художньої самодіяльности, на святкових концертах я завжди читаю вірші про Сталіна. Вихователі вважають, що у мене чіпка, гарна пам'ять". Далі автор наводить уривок з вірша М. Ісаковського „Слово до товариша Сталіна".*

– А якже, а якже! Вірш М. Ісаковського починався: „Оно пришло, не ожидая зова...". Кілька перших строф ми мали завчити напам'ять. В моєму середовищі, як і в селі загалом, приховане ставлення до „великого вождя" було інше. Не пригадую, щоб хтось плакав, коли він помер, хоч, звичайно, новина була вражаюча. Коли я вернувся з клюбу (колишньої церкви), де нас збирали, баба Одарка аж світилася: „Помер таки сукин син!". А при заучуванні того вірша ми в своєму колі досить критично поставилися до рядка „Спасибо вам за то, что вы такой, как есть". Так само повтішалися тоді глузливо над рядками П. Тичини: „Ой Сталіне рідний, в роботі радієм, бо знаєм безсмертне учення твоє".

„На вулицях лежали довгі палички чорного пороху, який гаряче палахкотів у печі, і сірого пороху, якого треба було стерегтися, бо він сичав, стрибав і міг накоїти лиха", – пригадує автор.

Я теж узявся за спогади (для своїх дітей) і теж згадав дитячі забави у воєнні роки – соломинки пороху. Його ще до появи німців у нас багато було накидано разом з листівками в лісосмузі поза селом. Деякі листівки мали кольорові ілюстрації, наприклад, на одній було зображено, причому некарикатурно, червоноармійця в новенькій формі, але з піднятими догори руками. Листівками цікавились мало, до того ж усі, навіть такі малі, як я, твердо знали, що приносити їх додому заборонено. Зате порох був нашою дозволеною здобиччю і переважно використовувся для розваг.

Л. Хмельковський шкільні роки провів в дитячому будинку ім. Сталіна, бо його мама – вчителька була на 10 років ув'язнена в Сибіру за вірш про Україну. Але він увесь час писав до неї листи. Мені теж доводилося писати листи „туди". Як тільки в кінці 1944-го опанував грамоту, мав обов'язок писати під диктовку баби Одарки до її сина, а мого дядька Гната Пархомовича в Комсомольськ-на-Амурі, де той відбував сталінську „десятирічку". Після диктовки нагадувалося, щоб і я щось додав від себе. Таким робом започаткувалося моє особисте листування. Додам, що дядько був з рідкісних людей, оптиміст і майстер на всі руки, таких мені більше не стрічалося.

Розповідаючи про пересильну тюрму у Винниці, автор пише про шахрайку, яка розпитала у жінки в камері про її сім'ю, а коли шахрайку випустили, забрала у тієї сім'ї найцінніше.

Абсолютно такий же випадок був у нас. У сорок сьомому дали 10 років таборів і дядьковій жінці, моїй дядині. Потім вечірнім товарняком прибула така ж пройдисвітка, сім кілометрів промісила грязь і знайшла потрібну їй хату. Все найкраще, що було в дядини, баба віддала тій жінці – для передання „у власні руки" в дніпродзержинській колонії.

Левкова мама згадує, як у неї в Сибіру замерзали ноги. А в моєї („вільної"!) влітку вони були на підошві всі потріскані, особливо на п'ятах – в тих тріщинах могла вміститися половина сірника або такої довжини якогось цурпалка. Незбагненно, як тільки вона терпіла? Я не раз розповідав про це дітям.

В дитячому будинку, пише Л. Хмельковський, з харчуванням було сутужно. А у мене... Першу половину 1947-го ми з матір'ю жили в селі під самим Херсоном (тепер це міська територія). В травні з їжі не стало нічого. Голод. У школі почали для дітей, в яких загинули батьки, раз на день давати обіди: миска окропу і в ній ложка чи то кукурудзяної, чи якоїсь іншої трухи. Воду брали поряд з кринички, що була за кілька метрів од Дніпра. Одного разу хтось укинув туди вбитого вужа. І пили той окріп – не до гидування, коли шлунок голодний.

Автор спогадів згадує дитбудинківських приятелів, які потім служили на затонулому 29 жовтня 1955 року в Севастополі лінкорі „Новоросійськ". А я, навчаючись у пединституті, жив у гуртожитку в одній кімнаті з учасником тієї трагедії. Лише раз уночі, коли всім нам чогось не спалося, він докладно розповів про загибель моряків, яких начальство злочинно не наважилося рятувати зразу після вибуху, а потім було вже пізно. Мого товариша викинуло на поверхню підводним повітряним струменем, і його виловило рятувальне судно. Уцілілих після „курсу реабілітації", насамперед психічної, звільнили, лише він та ще один матрос погодилися на надстрокову службу. Товариш був сиротою, ніхто його не чекав, тож вирішив лишитися на фльоті. Того дня від вибуху лінійного корабля (це був донедавна італійський „Джуліо Чезаре", після війни переданий в СССР) загинули ніби 611 моряків, з яких поховано тільки 257. Але точне число полеглих і досі невідоме.

У книжці подано назви книжок російського совєтського письменника, які давали читати вихованцям дитячого будинку. Уявіть лишень, я теж, тільки на три місяці пізніше, прочитав роман „Свет над землей", але за особливих обставин, чому й запам'яталося. Мабуть, не зовсім справедливо клясна керівниця вигнала мене, поклавши собі не допускати до уроків, поки не прийде мати. Я „принципово" вперся і щодня, покрутившись трохи біля школи, йшов за село, де залишилася землянка колишнього тракторного табору. В ній і прочитав згадану книжку.

Українці Симферополя прихильно зустріли книжку Л. Хмельковського „Без матері". Вона переходила з рук до рук, я теж чекав у черзі на прочитання. Відбулася читацька конференція. Спогади і досі виставлені на стенді при вході до читальної залі.

Григорій Рудницький,
Симферопіль

* * *

Книжку редактора „Свободи" Л. Хмельковського „Без матері", а також його книжки „Мобілізований на смерть" і „Сумна комедія" можна придбати у автора по 10 дол. за кожну (кошти пересилання включені). Адреса: Lev Khmelkovsky, 300 Parsippany Rd., Apt. 26Q, Parsippany, NJ 07054.

Фальшиві звуки у „Божественній природі звуку“

Саме так називається навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів, рекомендований Державним методичним центром навчальних закладів культури і мистецтв Міністерства культури України. Посібник вийшов у львівському видавництві „Світ“ у 2003 році. Його авторка Анна Дашак – співачка Львівської Опери, викладачка Львівської державної музичної академії ім. Лисенка. На звороті обкладинки посібника – відгук академіка, доктора філологічних наук, професора Роксоляни Зорівчак: „Книга захоплює і пристрасним викладом, і цікавими екскурсами в різні царини світової культури та філософії, і – це найвагоміше – глибоким професіоналізмом“. Вступну статтю „Устами мелодій говорить любов“ написала не менш знана у львівських наукових колах кандидат філологічних наук Марія Якубовська, яка не скупилася на похвали: „Уникаю пишних фраз, але ця книга є відкриттям – і не тільки у теорії вокального мистецтва. Це стосується абсолютно всіх видів мистецтва – скульптури, архітектури, живопису, літератури... Книга Анни Дашак – це великий крок у розвитку духовної свідомости людства, це той фундамент, на основі якого виростуть нові дослідження, школи, напрямки – і не лише у теорії вокального мистецтва. Не маю певности, що ця книга буде належно оцінена – як завжди буває з відкриттями, що випереджують час. Що раніше усвідомимо важливість викладеного у цій книзі, то швидше відбудеться духовний розвиток людської цивілізації... Книга Анни Дашак „Божественна природа звуку“– це реальний внесок також у реалізацію Національної освітньої програми...“.

Отож прочитавши такі схвальні оцінки знаних в наукових колах Львова людей, не залишається нічого, як пристрасно „накинутись“ на цю книжку.

Але вже від перших рядків „Слова від автора“ повіяло чимось до болю знайомим, що вже якось почалось забуватись і навіть набридати: „Звук – Світло, як основа Творення, у своїй безмежній диференціяції пронизує увесь Космос, аж до фізичного плану, на якому ми здатні його сприймати у тій чи іншій вібраційній шкалі“. Перегорнувши сторінку, мої передчуття цілковито справдились. „У цій книзі я намагалась обережно торкнутися Істини – прадавньої Мудрости віків, що засвідчує невимовну космічну велич Бога. Ця Мудрість належить істинним Учителям людства – Великим Владикам Шамбали, перед Якими схиляюся у глибокій шані“, - пише Анна Дашак. Далі можна було вже не читати. Але я таки дав собі труду прочитати до кінця. У розумінні автора посібника М. Реріх є великим мислителем XX століття, а багатотомне видання Б. Абрамова „Грани Агни Йоги“ є чи не найціннішою книгою у посібнику Анни Дашак. Платона вона іменує масонською термінологією – „Великим Втаємниченим Стародавньої Греції“ (с. 10). І не дивно, бо ці „знання“ пані Дашак почерпнула із російського видання енциклопедії масонської, герметичної, кабалістичної і розенкрейцерської символістичної філософії, яка зазначена у списку використаної літератури. У розумінні авторки „Таємна доктрина“ відомої окультистки „мадам“ Блаватської „за глибиною і масштабністю знань немає аналогів у світі“ (с. 29-30). Саму Блаватську – велику втаємничену у всі можливі масонські ступені - Анна Дашак називає „великим містиком-провидцем“. При цьому пані Дашак не згадує, що „мадам“ Блаватська головною метою своєї діяльности вважала боротьбу проти християнства.

Неодноразово згадується в посібнику і Христос, але вже в типовому для езотерії нехристиянському трактуванні. Неодноразово повторена фраза Ісуса Христа „ви боги“, на яку так люблять посилатися представники езотеричноокультних напрямків. Відтак, і саме Євангеліє трактується у спотвореному сенсі: „Споконвіку було Слово, Слово було у Бога і Слово було Бог...“ Чи багато людей, слухаючи у Світлий День Христового Воскресіння Євангеліє від Іоана, замислюються над езотеричною глибиною цієї Великої космічної Істини?“ - запитує пані Дашак. Здається, що вона сама досі нічого не зрозуміла, бо відразу ставить наступне питання: „А що було перед Словом?“ (с.15). Христос у розумінні пані Дашак не є Богом і не є єдиним спасителем, він є своєрідною „призмою“, через яку випромінюються „чисті кольори“ (с. 72) і одним з „великих вчителів людства“: „Великі Вчителі людства, Великі Владики, як-от Христос, Будда, Майтрейя, Іларіон, Сен-Жермен, Серапіс Бей, Джавал Кул, Кутхумі, Ланто та інші, ці гіганти духу, ці незмінні рятівники людства, Жертовний Вогонь Серця Яких палає яскравим рожевим полум'ям любови, не тільки рятують людство від остаточної загибелі, а й будують його майбутнє на засадах Краси... Великі Вчителі читають „астральну хроніку“ минулих тисячоліть і за причинами, закладеними нині, бачать майбутнє“. Анна Дашак приймає всі основні „догми“ духовности Нової Доби, як аура, чакри, карма. Вона вважає, що „глибинну загадку людської психіки наука розв'яже, коли вчені Заходу визнають закони реінкарнації і карми“, і щиро жаліє, що християни відкинули вчення про реінкарнацію у 553 році на II Вселенському соборі у Константинополі, бо, мовляв, саме карма, а не Бог, визначає місце людини у цьому світі. Тому слово „карма“ пані Дашак пише з великої літери. Головним творцем є не Бог, а сама людина і все людство, які „творять на матеріяльному та психодуховному планах свою долю і долю усієї планети“ .

Звичайно, щоб вже цілком не виглядати 100-відсотковою езотеричною окультисткою, місцями А. Дашак посилається на твори відомих філософів Бердяєва, Канта, Ортеґи-Гасета, Сковороди. Цитує і відомих науковців. Але тут нічого незвичайного немає, адже представники духовности доби Водолія („New Age“) залюбки покликаються на науку, щоб довести, що їм нарешті вдалось віднайти релігійну модель, яка не суперечить законам точної науки.

Прочитавши „посібник“ А. Дашак, я пригадав собі 80-ті роки, коли по руках ходили розмножені на циклостилі „праці“ братів Реріхів, в яких чомусь Леніна називали „великим магатмою“ (себто великим вчителем). Відтак на початку 90-их довелось мені побувати на засіданні львівського відділення реріхівського товариства „Дозір“, яке регулярно відбувалося у теперішньому храмі пресв. Євхаристії. Тоді ж я запізнався з керівником товариства паном Гав'юком – скульптором, викладачем Львівської академії мистецтв, який у вишитій сорочці з захопленням розповідав про „мадам“ Блаватську. Часами навідувався до його майстерні на вул. Хемічній, де збиралися львівські „реріхівці“. Тоді пан Гав'юк створював скульптуру Т. Шевченка, яка тепер стоїть у Львові при вході у Шевченківський Гай (на постаменті, до речі, зазначено, що пам'ятник було виготовлено на кошти львівського реріхівського товариства „Дозір“). Тоді, на початку 90-их, часто можна було чути про різні міжконфесійні конфлікти, фізичні порахунки між представниками християнських конфесій. На цьому тлі „реріхівці“ почувалися „вище“, бо запевняли, що всі міжконфесійні конфлікти є плодом темних сил (з чим тяжко не погодитись), і що взагалі всі релігії рівні і однаково ведуть до Бога. Згодом я прийшов до висновку, що насправді „реріхівське“ вчення є старанно прихованим матеріялізмом (реріхівці вважають, що все є матерією, але існує груба і тонка матерія, яку ще називають духом). Остаточно все це мені почало скидатись на якусь спецоперацію совєтських спецслужб, які вирішили внести свою „аґентурну альтернативу“ у релігійний бум після розпаду СССР. Тому дуже швидко моє зацікавлення „реріхівцями“ відійшло у минуле.

Тяжко мені збагнути, де у тому езотерично-окультному „борщі ala Реріх“ від пані Анни Дашак, кандидат філологічних наук Марія Якубовська побачили „великий крок у розвитку духовної свідомости людства“ і „фундамент, на основі якого виростуть нові дослідження, школи, напрями“? Не помітив я і „глибокого професіоналізму“ про який згадала професор Роксолана Зорівчак. Для мене це є радше свідченням деградації української культури і підставою для великого занепокоєння. Для цього є кілька причин:

По-перше: наскільки мені відомо, російський місіонер і відомий православний теолог диякон Андрій Кураєв вже давно поставив всі крапки над „і“ у справі реріхівців, довівши, що вони не несуть ні культурного, ні духовного відродження, а навпаки – є руйнівниками культури. Про це він досить широко написав у своїх працях „Сатанізм для інтеліґенції“ і „Окультизм в православ'ї“, з притаманною йому самокритичністю і відвертістю. Дивує, чому вчення Реріхів, зазнавши розгрому у Росії (звідки воно походить), раптом стало привабливим для галицької патріотично налаштованої інтелігенції.

По-друге, те, що Анна Дашак для написання свого посібника використала вчення Реріхів, Блаватської й інших, свідчить про духовний вакуум, який, попри щоденне зростання релігійних структур, все відчутніший в українському суспільстві. Чому в списку використаної літератури немає жодної книги видавництва „Місіонер“, „Свічадо“ або Католицького університету?

По-третє, все активніше йде мова про офіційне запровадження курсу християнської етики по школах. Міністер освіти Ст. Ніколаєнко, досі не визнавши богословської освіти, вже дав добро на викладання основ християнства у школах. Хто буде писати програми для шкіл? Хто буде викладати? Можна лише здогадуватись, який жах будуть плести дітям у школі нашвидкоруч „спечені“ педагоги християнської етики, якщо такі заслужені педагоги, як Якубовська і Зорівчак у „вченні“ не менш заслуженого педагога Анни Дашак вбачають „високий професіоналізм“ і „реальний внесок у реалізацію Національної освітньої програми.

І останнє. Якщо в Росії „руку на пульсі“ російської інтелігенції тримає диякон Андрій Кураєв, хто цим займається в Україні? Хто з представників християнських наукових структур дав оцінку книзі Анни Дашак?

Олег Гірник,
Загреб, Хорватія

ПОДОРОЖІ

Балаклава – маленька перлина на березі Криму

Місто Балаклава, розташоване біля Севастополя, за віком старше не лише за свого сусіда, але й за його попередника – Херсонес.

У VI–VII століттях до н. е. тут жили племена таврів. Вони не відзначалися особливою гостинністю, займалися піратством, тому грецькі мореплавці намагалися оминати ці береги. Й не дивно, адже таври не лише грабували кораблі, а й приносили в жертву своїй хижій богині Діві нещасливих греків.

Проблема таврів була досить серйозною, недарма Гомер поселив на березі Балаклавської бухти грізних велетів-людожерів – лестригонів Ламосу. Вчені й досі дивуються з докладности опису у Гомера Лестригонівської (тобто Балаклавської) бухти. Греки таки оселилися в Тавриді і заснували колонію Сюмболон Лімпе – „гавань знаків передбачень", хоча з береговими піратами боролися ще майже три сторіччя, причому без особливого успіху. Край неприємностям для судноплавців поклали римляни.

В середині XIV століття Сюмболон колонізували генуезці. 1345 року татарський хан Джанібек спалив генуезьку колонію, й до 1383 р. татари взагалі не визнавали за Генуєю права селитися на цих землях. Довелося найперше збудувати фортецю. Назву не змінили, просто італійською „Сюмболон" вимовлявся як „Чемболо". Будували на лівому березі бухти, з розмахом, на віки, з міцного мармуристого вапняку, на особливому розчині, не забуваючи й про зручності (археологи відкрили тут залишки водогону). Мандрівники минулих часів пишуть про дванадцять веж, але до нашого часу збереглися не усі. Оскільки генуезці були купцями, в цитаделі зберігалися товари, кількість яких була чималенька. Стіни й вежі стоять на скелях вже шість сторіч, а в одній з них дивом збереглися залишки дерев'яного перекриття. Найцікавіший у фортеці „донжон" – останній прихисток оборонців. Він – у „спідничці": стіни цокольного поверху збудовано під кутом, що запобігало таранним ударам. У фортеці тепер збираються на свої турніри сучасні „лицарі", які заглядають і до невеличкого, але цікавого краєзнавчого музею.

1475 року Чемболо завоювали турки. Певно, у бухті добре було рибалити, отож місто змінило назву. Його назвали Балик Юве – „риб'яче гніздо", що у слов'янській вимові зазвучало як Балаклава...

За турків місто почувалося непогано: рибалили, будували великі кораблі. А от після приєднання Криму до Росії Балаклава стала малесеньким провінційним містечком, життя в якому ледь жевріло. Так було до початку кримської війни 1853–1856 років. В Балаклавській бухті з'явилася потужна фльота Великої Британії, яка заснувала тут військову базу. Вибір був невдалим: вхід до гавані вузький, тому внаслідок сильного шторму загинула величезна кількість англійських кораблів, що не встигли зайти в гавань.

Незважаючи на це, англійці влаштовувались у Балаклаві надовго. Збудували набережну, крамниці, ресторани й найпершу в Криму залізницю. Вона з'явилася у рекордні терміни, усього за п'ять тижнів, але так само рекордно й зникла. Після війни росіяни ту залізницю розібрали і продали туркам.

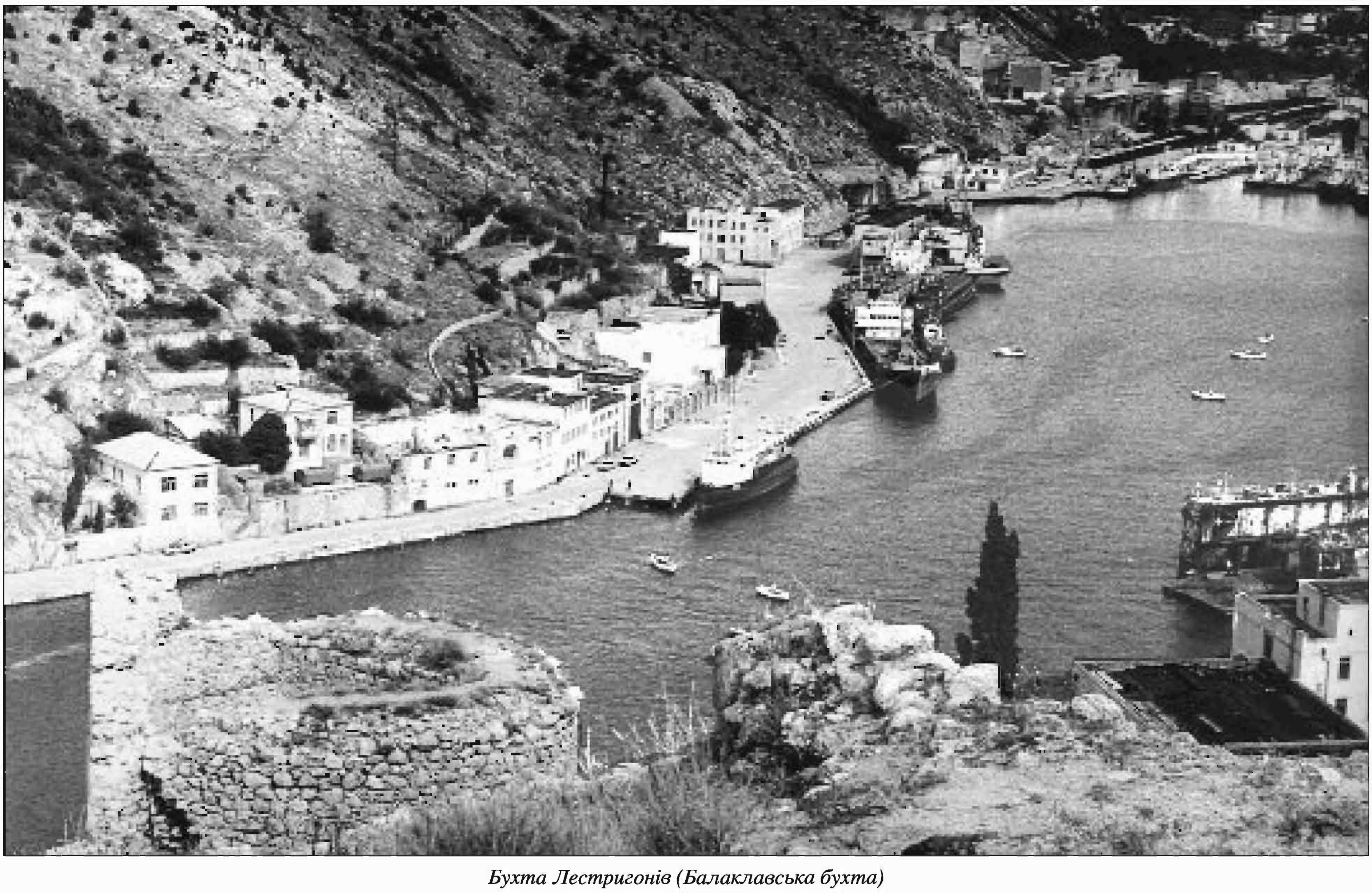
Наслідки перебування в Криму для англійської фльоти були невтішними, під час Балаклавського бою загинуло немало британців. І сьогодні Балаклава – місце паломництва їхніх далеких нащадків.

Незабаром Балаклава стане частиною Севастополя, але їй усе ще вдається зберігати чарівність і неповторність. Невеличкі будиночки, вузенькі вулиці, білі причали з невеличкими яхтами, над якими майорять прапори різних держав – усе це нагадує Середземне море. Відшукайте на вулицях дуже цікаву будову – церкву Дванадцяти Апостолів, збудовану... 1357 року генуезцем Симоном дель Орте. Будова вдало маскує свій чималенький вік і завдяки прибудованому клясицистичному портику виглядає так, наче з'явилася у XIX столітті.

Олена Романенко
(з книги „Україна, якою ми її любимо")

Палац, у якому відпочивала Леся Українка

Бухта Лестригонів (Балаклавська бухта)

Виставка мистця з України в Ню-Йорку

Ісаак Вайншельбойм

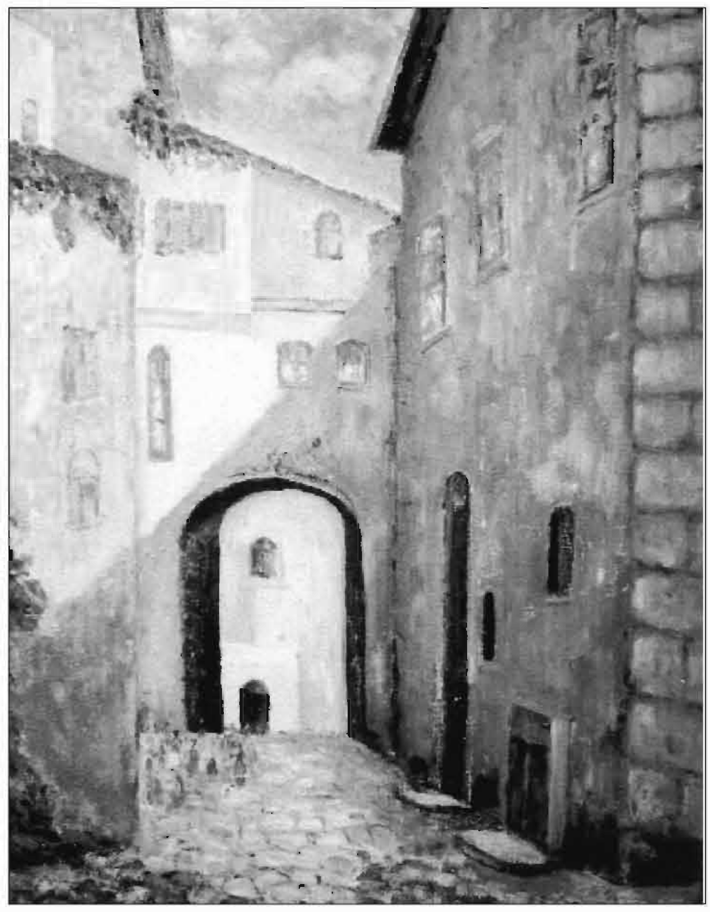
НЮ-ЙОРК. – В одній з заль Мангетену (291Broadway) 10 січня закінчується персональна виставка мистця Ісаака Вайншельбойма, якого читачі „Свободи" знають з публікацій про американських художників українського походження. Останнім часом цей автор мав операцію на серці і не писав до тижневика, але одужав і відкрив виставку своїх картин.

Ісаак Вайншельбойм народився 1922 року в подільському містечку Староконстянтинові, був вояком в роки Другої світової війни, після чого вивчився на правника. На свої полотнах він переважно оспівує красу України – її луки, ріки, квіти.

Особливі ніжні на картинах квіти: польове різнотрав'я, натюрморти з квітами в кришталевих чашах, розсипи квітучих луків. Ось серпнева сільська вуличка вабить тишею квітників, над якими звелися білокорі берези.

Морський берег біля Одеси – вітрило в морі і буйні трави поміж прибережними, може, рибальськими хатками. Треба любити рідну землю, щоб так її змальовувати...

Л. Хм.

Картина „Старий Єрусалим"

Багато дітей – щаслива українська родина

Володимир Черненко з наймолодшьим сином Давидом.

Як свідчать соціологи, типова американська сім'я народжує переважно одну, рідше – дві дитини. Такий стан науковці пояснюють тим, що сучасні жінки намагаються не відстати від чоловіків в досягненні службової кар'єри, все частіше займають керівні посади, їм ніколи приділяти увагу родинним справам, а про дітей згадують десь біля сорока років.

Певна річ, так думають не всі. В українській родині Черненків, яка мешкає в місті Ранчо Кордова, штат Каліфорнія – 17 дітей. Довідавшись про це, я загорівся бажанням ближче познайомитися з моїми земляками. Витратив чимало часу на розшук числа їхнього телефону – й от вже чую:

– Зінаїда Іванівна Черненко.

Я сказав, що представляю „Свободу" найстарішу у світі українську газету, і хочу познайомити читачів з родиною, про яку довідалась майже вся Америка.

– Дуже приємно запізнатись з журналістом газети, яку я постійно читаю і поважаю. Будь ласка, запитуйте, а я постараюся задовольнити ваше зацікавлення, – пообіцяла пані Зінаїда.

– Звідки і коли ваша родина приїхала до Америки?

– Я і мій чоловік Володимир походимо з України, з Черкащини. Там покохались і обвінчалися в церкві п'ятдесятників. Мені тоді було 19 років. Радянська влада постійно переслідувала нашу церкву, віруючі не мали змоги дотримуватися релігійних обрядів, тому ми змушені були податися до Нового Світу, в якому панує свобода віросповідання. Сім років тому наша родина ступила на американську землю. З нами приїхало 12 дітей, більшість з них були ще малими.

– Як зустріла вас Америка?

– По-материнськи тепло, сердечно. Українська громада нашого міста, одна з найбільших в штаті Каліфорнія, а також церква дуже багато допомогли нам. Наприклад, перебудували будинок, в якому ми поселились. Були три спальні покої, а зараз їх сім, збільшена кухня та приміщення для дітей. За обідній стіл одночасно сідає 19 осіб. Маємо великий стіл. Кожна дитина має своє ліжко. Крім даху над головою, держава призначила родині щомісячну грошову допомогу, а чоловік дістав працю в релігійній школі, де займається господарством і допомагає вчителям у вихованні дітей. Від держави ми також отримуємо „фудстемпи". Користуємося безкоштовною медичною допомогою.

– Назвіть імена своїх дітей і їхній вік.

– Найстаршому синові Сергієві – 22 роки, Лілі – 20, Андрієві – 19, Дмитрові – 18, Анатолієві – 17, Людмилі – 16, Гані – 14, Віталієві – 13, Оксані – 11, Світлані – 10, Інні – 9, Вячеславові – 8, Павлові – 6, Діяні – 5, Алії – 3, Тимофієві – 2 та наймолодшому синочку Давидові – два тижні. Він народився 8 грудня. А наша Ліля недавно вийшла заміж...

– Багато жінок боїться мати троє дітей, боїться тяжких обов'язків, постійних клопотів. А що ви скажете про це?

– Для нас з Володимиром ці обов'язки – приємні, радісні, бо їх дав нам Бог.

– Щоб ви хотіли б побажати українцям напередодні Різдвяних свят?

– Бажаю всім доброго здоров'я, щастя, радости у сімейному житті. І мати якомога більше дітей, вони – наша Божа благодать.

Родина Черненків.

Вів бесіду
Анатолій Гороховський

ФІЛАТЕЛІЯ

Нові марки української пошти

22 жовтня 2005 року була продовжена зчіпкою з 4-ох марок серія „Історія війська в Україні”. Автор: Юрій Логвин. На них зображено „Воєвода Боброк Волинець. Куликово поле 1380 рік”, „Пушкарі та стрільці XIV-XV ст.”, „Лицар Іванко Сушик. Грюнвальд. 1410 рік”, „Князь Констянтин Острозький. Орша. 1512”.

15 вересня 2005 року побачила світ нова серія поштових марок України з циклу „Фауна“ – „Коні України“. Автор – Василь Василенко. На марках зображені – новоолександрівська ваговозна порода, орловська рисиста порода, українська верхова порода і чистокровна верхова порода. Марки надруковані в малому аркуші.

20 грудня 2005 року пошта України випустила серію марок „Український народний одяг”. Автор: Миколай Кочубей. Теми нових марок – „Житомирщина. Свято Меланки та Василя”, „Житомирщина. Свято Зосима”, „Рівненщина. Свято Юрія“, „Рівненщина. Свято Петра і Павла”, „Волинь. Свято Благовісника“, „Волинь. Свято Миколая“.

14 жовтня 2005 року надійшла в обіг зчіпка „Подай руку допомоги”. Автор: Наталія Гожая. Теми марок „Наркотикам – ні!“, „Безпеці – зелене світло”, „Подай руку допомоги. Чужих дітей немає!“.

З приводу придбання поштових марок і конвертів України можна звертатися у видавництво „Марка України“ (директор Валентина Худолій) на адресу: Хрещатик 22, Київ, 01001 Ukraine.Тел.: (380-44) 279-5930. Факс: (380-44) 279-2182. Електронна адреса: stamp@stamp.kiev.ua

Щира подяка

РОМАНОВІ ФЕРЕНЦЕВИЧЕВІ і ВІКТОРІЇ ГУБСЬКІЙ

Я і моя донька хочемо висловити найщирішу подяку нашому довголітньому приятелеві Романові Ференцевичеві і Вікторії Губській за поміч у перепохованні останків мого мужа св. п. Якова Гніздовського на Личаківському цвинтарі у Львові, Україна. Без їхньої допомоги ця справа була б для нас дуже складною.

Пан Роман віддано репрезентував нас в Україні, коли я була фізично не в спромозі здійснити цю поїздку. Також щиро дякуємо Вікторії за полагодження всіх урядових справ, пов'язаних з перепохованням останків мого чоловіка в Україні.

Пересилаємо наші найщиріші побажання всій українській громаді та бажаємо Веселих Свят Різдва Христового і Щасливого Нового Року!

Стефанія і Міра Гніздовські

КРАЙОВА УПРАВА БРАТСТВА КОЛИШНІХ ВОЯКІВ 1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ В ЗСА

ділиться сумною вісткою, що після довшої недуги відійшов у вічність

бл. п.

ДАМЯН ЛІЩИНСЬКИЙ

Колишній кількаразовий голова Крайової Управи Братства в ЗСА і постійний член Станиці Братства Дивізійників в Нюарку.

Цією дорогою висловлюємо глибоке співчуття Дружині ОКСАНІ і всій РОДИНІ.

КРАЙОВА УПРАВА БРАТСТВА
1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ в ЗСА

У смутку повідомляємо родину і знайомих, що в неділю, 25 грудня 2005 р. відійшов у вічність на 56-му році життя наш СИН, БАТЬКО і ДІДО

бл. п.

ПЕТРО ПЕНДЖОЛА

У смутку залишені в Україні:

батько – МИХАЙЛО
дочка – ХРИСТИНА ПЕНДЖОЛА-ВІТОВИЧ з чоловіком ОЛЕГОМ
внучка – КСЕНЯ ВІТОВИЧ
та ближча і дальша родина в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 2 січня 2006 року упокоївся в Бозі, заосмотрений Найсвятішими Тайнами наш найдорожчий МУЖ і ТАТО

св. п.

ФРАНКО ГУРИН

ПАНАХИДА відбулася в четвер, 5 січня 2006 р. в Quinlan Funeral Home, Clifton, NJ.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 6 січня 2006 р. о год. 11-ій ранку в українській католицькій церкві св. Миколая в Пасейку, а відтак на цвинтарі Calvary Cemetery, Clifton, NJ.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – ТАМАРА МАРТА
донька – ГАЛИНА з мужем КАРМЕНОМ ГАГНЕР
та ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Нехай американська земля буде Йому легкою!

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 27 грудня 2005 р., на 83-му році життя відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО І БРАТ

бл. п.

інж. ВОЛОДИМИР ОСИП (ДЗЮНЬО) ДЕМЧУК

нар. 17 грудня 1922 р. у Мшані, Україна. Учасник бою під Бродами.

У глибокому смутку залишені:

дружина – ТАНЯ
дочки – ЛЮБА
– ТАНЯ з мужем ДЕЙВИДОМ та дітьми СТЕФАНОМ і КАТЕРИНОЮ
сестра – ВІРА ЯВОРСЬКА з дочкою НАДЕЮ
сестрінок – БОРИС ҐУЛЯЙ з родиною (GULAY)
теща – ТАНЯ ОСАДЦА з дочками ХРИСТИНОЮ ПАУКСИС з родиною та ІВАННОЮ (ТИНЕЮ) ОСАДЦА
тета – ОКСАНА ЄТТЕР
та ближча і дальша родина в США, Канаді та Україні.

Вічна Йому пам'ять!

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися в суботу, 31 грудня 2005 р., о год. 11-ій ранку в каплиці Brown-Wynne Funeral Home, а відтак на цвинтарі Wake Memorial Park у Cary, NC.

Замість квітів на свіжу могилу Покійного родина просить складати пожертви на будівельний фонд Holy Trinity Particular Ukrainian Catholic Church, 16631 New Hampshire Ave., Silver Spring, MD 20905.

У 40-ий ДЕНЬ СМЕРТИ нашого найдорожчого і незабутнього МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ

бл. п.

ВОЛОДИМИРА ВОРОХА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

у середу, 11 січня 2006 р., о год. 7-ій веч. в церкві св. Юра в Ню-Йорку.

Про молитви за спокій душі Покійного просять

дружина – МАРІЯ
донька – ЗВЕНИСЛАВА з донею
син – ЛЮБОМИР з дітьми

Вічна Йому пам'ять!

У ШІСТНАДЦЯТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ мого дорогого МУЖА

бл. п.

ВАСИЛЯ ПАПІЖА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ і ПАНАХИДИ

у церквах:

- **Люрду**
- **Бразилії**
- **св. Івана Хрестителя на заході Дітройту 14 січня 2006 р. о 10-ій год. ранку.**

Прошу згадати Покійного у Ваших молитвах

Дружина ОЛЕНА

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*